

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး

လှိုင်းကြားဖြူ (စာအုပ်စုံ)

ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
 ၂၀၁၅ မတ်လ
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
 ရွှေဥစာပေတိုက်
 အမှတ် (၃၃) ကျိတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကင်းမြို့
- ပျက်စီးမှုနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
 ရွှေပဒေသာအောင်ဆန်း
 အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကင်းမြို့
- ဖြန့်ဝေမှု
 အုပ်စု - ၁၂၀၀ ကျပ်
 - ၅၀၀ အုပ်

၀၉၅ ၀၃

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)
 ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ / လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး) - ရန်ကင်း
 ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။
 ၃၃၆ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီမီ
 (၁) ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ

ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)

အခန်း (၁)

“ဖေဖေ ... သားတို့ ဒီလကုန် ကျောင်းပိတ်ပြီ၊ အဲဒါ မန္တလေးက ဘွားဘွားတို့ဆီ သွားလည်ရအောင်နော်”

“သား”

သားက နေ့ကို တစ်ချက်တောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့ အဖေကို ပူဆာနေလေသည်။

အရိပ်ပြလိုလည်းမရ၊ မျက်လုံးပြူး၍မရသည်မှာ ယခု ခေတ်ကလေးတွေရဲ့ထုံးစံလို့ ဖြစ်နေသည်လားတော့မသိ။

“နော်လို့ ဖေဖေ ... ဟိုတစ်နေ့က ဘိုးဘိုး ဖုန်းဆက် တော့ သားကို လာခိုင်းနေတာလေ၊ ဘွားဘွားတို့ဆီ သွားချင် တယ်”

“အင်းပါ ... သားရယ်”

“ဖေဖေကလည်း အင်းပါလို့ မပြောနဲ့လေ၊ ဖေဖေပဲ ယောက်ျားဆိုတာ စကားတစ်ခွန်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောရ တယ် ပို့မယ်ဆိုပို့မယ်၊ မပို့ဘူးဆို မပို့ဘူးလို့ ပြောရမယ်ဆို ‘အင်း’ ဆိုပြီး ကတိတစ်လုံးကို လွယ်လွယ်မပေးရဘူးလေ”

“နေရဲရင့်”

ဒေါသနှင့်အတူ သားရဲ့လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ သားက ငိုမဲ့မဲ့နှင့် လှည့်လာသည်။

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် ‘ကျော်သွေးညီညာ’ ကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။

“ဘာလို့ အဲဒီလောက်ထိ တစ်ဖွတ်ထိုးဖြစ်နေရတာလဲ၊ မေမေတို့အားရင် လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... အရင်နှစ်ကလည်း မေမေက ပို့မယ် ဆိုပြီး မပို့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေကိုပြောတာ၊ သား ဘွားဘွားတို့ ဆီ သွားချင်တယ်လို့ ပြောနေတာ”

မျက်ရည်တွေ ကျနေသည့်သားကို သနားမိသော်လည်း ဘာကို မကျေနပ်မှန်း မသိစွာ ဘယ်အရာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့ဘဲ

“မင်းအဘွားဆီ သွားဖို့က အဲဒီလောက် အရေးကြီးနေ သလား၊ နေရဲရင့်၊ လူကြီးတွေ အလုပ်အားလား၊ မအားလား၊ မသိ ဘူး... ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာပဲသိတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ပူဆာဦးမလား၊ ဟင်”

“အား... မေမေရေ ကြောက်ပါပြီ၊ နောက်တစ်ခါ မပူဆာတော့ပါဘူး... ဟီး ဟီး ဟီး”

သားက တင်ပါးကိုပွတ်၍ ငိုတော့သည်။ ထိုစဉ် နေ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်သားကို ဆွဲလိုက်တာမို့ နေ မော့ကြည့်မိတော့

...

“ဖူးဖူး... ဒီမှာ နှင့်မောင်လေးကို လာခေါ်စမ်း၊ သား သွား... မမနဲ့လိုက်သွား”

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ချောင်းကြည့်နေသည့် ဖူးဖူးက ကျော်အသံကြောင့် ချက်ချင်း ပြေးထွက်လာကာ သားကို ခေါ်၍ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

“လာ မောင်လေး”

ငိုရိုက်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် နေ့လက်ကို ကယောင်ကတမ်း ငုံ့ကြည့်ရင် ငိုချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ကလေးကို ဘာလို့ရိုက်တာလဲ နေ”

ဒေါသတကြီးမေးသံကြောင့် နေ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ကျော်ကို မော့ကြည့်မိပြီးမှ မျက်နှာကို တင်းပစ်လိုက်သည်။

“လူကြီးတွေ စိတ်ရှုပ်နေလားမသိ တတွတ်တွတ်ပြော နေလို့ ရိုက်တာလေ”

“ကလေးက သိမလား၊ ငါ့သားကို ပါးစပ်နဲ့ပြောတာ တောင် မခံနိုင်ဘူး၊ မင်း... မင်း ဘာလို့ရိုက်ရတာလဲ”

“နေ့သားကို နေရိုက်တာ ကျော် ဘာမှဖြစ်စရာမလိုဘူး”

“ဘာ ... ဘာကွ”

“ဟင်”

နီရဲတင်းမာသွားသည့်မျက်နှာကြောင့် နေ မှားသွားပြီဆို သောအသိနှင့် ...

“မဟုတ်ဘူး ... အဲဒီလို”

“တော် ... တော်စမ်း ... မင်း”

ဝင်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ တစ်ခါမှ ကြမ်း ကြမ်းတမ်းတမ်း မရှိခဲ့သော ကျော်က နေ့ပန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်း တင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ အသိမရှိသူတစ်ယောက်လို နေ့ကို ရှေ့တိုး နောက်ငင်ခါရင်း ...

“မင်း ... မင်းက ငါ့ကို သားရဲ့အဖေလို့ ဘယ်တော့မှ မသတ်မှတ်ဘူးဆိုပြီး ကြေညာလိုက်တာလား။ သားရဲ့ရှေ့မှာ မား မားမတ်မတ်ရပ်တည်ခွင့် ငါ့မှာ မရှိဘူးလားဟင်၊ မင်း ... မင်း ပြောရက်လိုက်တာ”

“မဟုတ်ဘူး။ နေ အဲဒီလိုသဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး ကျော်”

“မပြောနဲ့ ... မင်းအသံကို ငါ မကြားချင်ဘူး နေနေ သော်”

“ဝုန်း”

“အား”

ကျော်က ဒေါသနှင့် သူမကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ရာ ဘမင်းစားစားပွဲနှင့်တိုက်မိပြီး နေ လဲပြိုမလိုဖြစ်သွားကာ အံ့သြ လွန်မှာ ကျော်ထံမှ အကြည့်မလွဲမိချေ။

ဘုရားရေ ...

နေ့ရဲ့စကားတစ်ခွန်းက ကျော်ကို ဒီလောက် ဒေါသဖြစ် သွားစေသတဲ့လား။ ဟင့်အင်း ... အဲဒီလိုရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ကျော်။ ကျော်အပေါ်မှာ မကျေနပ်တာရှိပေမယ့် ကျော်ကို တမင် သိခိုက်အောင် ပြောတာမဟုတ်ဘူး။

“တောက် ... မင်း အဲဒီလိုတွေ အပြောမတတ်ပုံတွေ ကြောင့် ...”

ပြောလိုက်စမ်းပါ ကျော်။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်တော့မှ မချစ်နိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတာလေ။

“ဒီနေ့မှာ မင်းရဲ့သဘောထားကို ငါ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိခဲ့ရပြီ နေနေသော်၊ မင်းက ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို ယေဘုန်း တစ်ယောက်အဖြစ် မသတ်မှတ်ခဲ့ဘူးကိုး”

“ကျော် ... အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ နေ မှားခဲ့တယ်၊ လွန် တယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“အေးပေါ့ ... မင်းကတော့ စကားတစ်ခွန်းကို ပြီးပြီး ရော ပြောလိုက်တာ အလွယ်တကူ တောင်းပန်နိုင်ပေမယ့် ငါ

လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

“ဒုန်း”

“ခွန်း”

ဒေါသတကြီးနှင့် ထိုင်ခုံကို လွင့်စဉ်သွားအောင် ကန် ထုတ်၍ ကျော်ထွက်သွား၏။
ကျော် မသွားပါနဲ့။
ခေါ်သံက နှုတ်ခမ်းဝနှင့်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။
စားပွဲမှောက်ကာ အသံတိတ်မျက်ရည်များ ကျနေစဉ် လက်ကို လာရောက်ထိတွေ့သည့်အထိတွေ့ကြောင့် နေကြည့်မိ တော့ နေ့ကို မျက်ရည်တွေနဲ့ ကြည့်နေသည့်သား။

“သားရယ်”

သားကို ခပ်တင်းတင်းပွေဖက်မိသည်က အားကိုးရာ တစ်ခုနုနယ်။ ကျော်နှင့်နေကြားမှာ သားဆိုတဲ့ နောင်ကြီးလေးသာ မရှိခဲ့လျှင် ပေါင်းစပ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ချေ။

“ဘာလို့ဒီနေတာလဲ မေမေ”

“သားကို မေမေရိုက်မိလို့ပေါ့ကွယ်”

“သား မနာပါဘူး မေမေရဲ့၊ နောက်တစ်ခါ သား ဘွား ဘွားတို့ဆီ သွားမယ်လို့ မပူဆာတော့ဘူးနော် မေမေ၊ မေမေ မငိုနဲ့တော့နော်”

“အင်းပါ သားရယ်”

သားက နေ့ကို မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးသကဲ့သို့ နေက လည်း သားရဲ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးပြီး သားရဲ့နဖူးလေးကို နှမ်းရှိုက်မိသည်။

သားနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ မေးတဲ့နေ့ကို ကျော် ဒေါသဖြစ် တာ နေ သိတာပေါ့။ နေ့အပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ အေးတိအေး စက်နိုင်နိုင် သားနဲ့ပတ်သက်ရင် သားအပေါ် အလိုလိုက်နိုင်တာ၊ ချစ်နိုင်တာတွေဟာ နေ့ထက်တောင် သာလွန်နေသေးသည်ပဲ။
သားနဲ့ပတ်သက်ရင် နေ့မှာ စိတ်ပူရတာ မရှိပါဘူး ကျော် ရယ်။

ဒါပေမဲ့ ...။

အပိုင်း (၁)

သိက္ခန်းရခြင်း၊ ရင်းနှီးရခြင်း၊ ချစ်ခင်ရခြင်း၊
 ထို့နောက် ခွဲခွာရခြင်းတို့သည် ...
 နှလုံးသားများစွာကြော့ဖွဲ့ဖွယ်ရာ
 ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

“ကျော်ရေ... ပြီးပြီလား သွားမယ်လေ”

“အေး... ခဏလေး ပြည့်”

စကားသံတွေကြောင့် နေ စာကျက်နေရာမှ လှမ်းကြည့်
 လိုက်မိတော့ ကျော်တို့အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသော ခင်ပြည့်စုံကို
 လှမ်းမြင်ရသည်။ ကျက်လက်စ ဘိုင်အိုစာအုပ်ကိုပိတ်၍ အဆင်
 သင့်ပြင်ပြီးသား လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

နာရီကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ရှစ်နာရီထိုးရုံပဲမို့ အေးအေး
 ဆေးဆေး လုပ်နေတတ်သည့် ကျော်အကြောင်းကိုလည်း သိစွာ
 အင်္ဂလိပ်ဖတ်စာအုပ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

“နေနေ... သမီး ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်တော့လေ”

“ဆံပင်စည်းဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ် မေမေ”

“ကဲ... လာ အမေစည်းပေးမယ်”

မေမေက မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ခေါင်းစည်းကြိုးနှင့် ဘီးကို သွားယူပြီး စာကျက်နေသည့် သူမနောက်ဘက်တွင် လာရပ်ကာ ဆံပင်စည်းပေးလေသည်။

“မေမေ... ကထိန်ကြေးပေးရဦးမယ်၊ မနက်ဖြန် စနေနေ့ ပိတ်တယ်”

“အေးပါ... တနင်္လာနေ့ စာမေးပွဲဖြေမှာဆို”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဘယ်ဘာသာ အရင်ဖြေမလဲ မသိဘူး”

“စာတွေ သေချာကျက်နော်၊ ညည်းက ရှုန်းတန်းတန်း ရယ်”

“မေမေကလဲ”

နေက သဘောကျစွာ ရယ်ပြီး အိမ်ရှေ့ကို နောက်တစ်ခါ ကြည့်မိပေမယ့် ကျော်နှင့်ပြည့်က သူမအိမ်ဘက် ကူးမလာသေး။

“ဟွန့်... ဒီကောင်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဝါးတီး ပြီး အချိန်တွေ မေ့နေတာလား မသိဘူး”

တိုးဖွဖွ ရေရွတ်ပြီးတော့ နာရီကို ပြန်မော့ကြည့်မိကာ

“မေမေ”

“ဟဲ့... မသွားသေးဘူးလား၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“သွားမှာပါ... ကျော်တို့မလာသေးလို့ သူတို့ကို သွား

ကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး... သွား၊ သွား”

တစ်ခါတည်း လွယ်အိတ်လွယ်ရင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်း လိုက်သည်။ သူမတို့အိမ်က အုတ်ဖိနပ်ခုံပျဉ်ထောင်အိမ်လေး။ လခစားဝန်ထမ်းဖြစ်သော ဖေဖေကြောင့် အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင်နှင့် နေခွင့်ရသည်မှာ ကံကောင်းလွန်းလှသည်။ ဤကဲ့သို့သော ရပ် ကွက်ကြီးထဲတွင် ကိုယ့်ဝင်း၊ ကိုယ့်ခြံနဲ့ နေရဖို့ဆိုတာ အင်မတန်မှ ခက်ခဲသောကိစ္စဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဖေဖေကော မေမေပါ ချမ်းသာသူတွေမဟုတ်ဘဲ ဆင်းရဲသည့်မိသားစုမှ ဆင်းသက်လာသူများဖို့ ယခုလို နေနိုင် ခြင်းဟာ အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးမရှိသော ဖေဖေကြောင့် ဟု ဆိုနိုင်သလို၊ စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းဖို့ဆိုသလို စည်းစနစ် နှင့် စုဆောင်းနိုင်သော မေမေကြောင့်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

ကျော်တို့အိမ်နဲ့ နေတို့အိမ်ကြားရှိ အုတ်တံတိုင်းမှ တံခါး ပေါက်သေးသေးလေး လုပ်ထားသည်။ ထိုတံခါးပေါက်ကို တွန်း ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။

“ကျော်တို့ မသွားကြသေးဘူးလား”

တံခါးပေါက်၌ ဖိနပ်များချွတ်ထားသည်ကို မတွေ့ရ သဖြင့် နေ ပြုံးလိုက်သည်။ ထိတ်လန့်တတ်သော နေ့ကို ဒီကောင် နှစ်ကောင် ခြောက်လန့်ဖို့ ပုန်းနေလောက်ပြီ။ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်

ကြည့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။

“ကျော်နဲ့ပြည့် ပုန်းမနေနဲ့နော် ... ငါသိတယ်”

ကျော်မေမေက ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် နေ့ကို မြင်တော့ အံ့သြသလို ကြည့်သည်။ နေက ပြုံးပြရင်း ...

“အန်တီဆွေ ... ဟိုကောင်တွေ ပုန်းနေကြတာလား”

“ကျော်တို့ ကျောင်းသွားပြီလေ သမီးရဲ့၊ သမီးက ဒီနေ့ မသွားဘူးလား။ နေမကောင်းဘူးလား”

“ဟင်”

ဖျတ်ခနဲ ပြုံးရွှင်ခဲ့ရသော အပျော်တွေက ပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြီး အန်တီဆွေကိုပဲ ကြောင်ငေးကြည့်မိတော့ အန်တီဆွေက ရယ်ရင်း ...

“သမီးကို စနောက်သွားကြပြီထင်တယ်၊ အိမ်ဘက်ရောက်ရင်ရောက်နေမှာ”

“ဟင့်အင်း ... နေ့ညှော်ခန်းထဲကနေ လှမ်းကြည့်နေတာ ရောက်မလာပါဘူး”

“ကွယ် ... ဒီကလေးတွေ နောက်စရာရှားလို့”

ရယ်နေသော အန်တီဆွေရဲ့မျက်နှာကလည်း မကောင်းတော့ချေ။

“ဟော့တော် ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ လမ်းလျှောက်ရင် မှီတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရပါတယ် အန်တီဆွေ”

“လာပါ သမီးရယ် ... တော်ကြာ ကျောင်းနောက်ကျ လိန့်မယ်”

မတတ်သာလွန်းလို့သာ အန်တီဆွေရဲ့ကားပေါ်မှာ ပါလာခဲ့ရတာ နေ့ ဘာကို မကျေနပ်မှန်း မသိတော့ချေ။

“ဒီကလေးတွေ အန်တီက ခါတိုင်းလို ဝင်ခေါ်နေတယ်ထင်တာ၊ ခါတိုင်းထက်တောင် စောသေးတယ်၊ ဒီနေ့ သင်္ချာစာအုပ် ထပ်စရာရှိသေးတယ်ဆိုလား။ ကျောင်းမတက်ခင် ထပ်ရမယ်တဲ့”

“ဟင်”

နေခန္ဓာကိုယ် မတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ပျော့ကျသွားသည်။ ဘာဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်နဲ့ လွယ်အိတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝမ်းနည်းမှုက လှိုက်ခနဲ။

“ကလောင် ... ကလောင်”

“ဟော ... အခုမှ ကျောင်းတက်တာ သွားသမီး”

“အန်တီဆွေ ကျေးဇူးပဲနော်”

“အမယ်လေး ... ရပါတယ် သမီးရယ်”

နေ ကျောင်းထဲသို့ အပြေးအလွှားဝင်ခဲ့ပေမယ့် သင်္ချာဆရာမကတော့ ရိုက်ဖို့ သေချာနေပြီ။ စာအုပ်က ထပ်၍မရတော့ချေ။

ကျောင်းခန်းဝ၊ သို့ရောက်တော့ အတန်းပိုင်ဆရာမတောင်
ဝင်နေပြီ။

“ဆရာမ ဝင်ခွင့်ပြုပါရှင်”

“ဝင် ... ဝင်”

ပြေးလွှားခဲ့ရသည်မို့ လူက ဟောဟဲဟောဟဲဖြစ်နေ
သည်။ ကျော်နှင့်ပြည့်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
ပြီး ပြုံးစိစိဖြစ်နေတာကို နေ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်ခဲ့ရသေးသည်။
အတန်းပိုင်ဆရာမဆီမှာ အပတ်စဉ် ကထိန်ကြေးထည့်ပြီး ပြန်
လာတော့ ရှေ့ခုံမှ သဗ္ဗာက ...

“နေနေသော် ... သင်္ချာစာအုပ်ထပ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့လဲ မပြေးသေးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ ကျောင်းနောက်ကျလို့ အခုနေ
သွားထပ်ရင်လည်း ဆရာမက သိမှာ မထူးဘူး အရှိန်ခံရမှာပဲ”

နေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မတူညီသော ပြည့်ရဲ့ဆက်
ဆံရေးကို နင် အစကတည်းက သိနေတာပဲ နေရယ်။ ဘာကို
ဒေါသဖြစ်နေဦးမှာလဲဟု ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေသိမိ၍ မြန်မာစာအုပ်
ထုတ်လိုက်သည်။

နေတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်တွင် နေက ဆင်းရဲသူဖြစ်
ပြီး ပြည့်နဲ့ကျော်က ကြွယ်ဝသူတွေ။ ကြွယ်ဝသူချင်း တူသော်

သည်း ပြည့်တို့မိသားစုက ဂုဏ်ပကာသနကို မက်မောသည်။

မြန်မာစာဆရာမက သဒ္ဒါသင်ပြီး အိမ်စာပေးကာ ထွက်
သွားသည်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေအားလုံးရဲ့အသံတွေ
က အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်။ သင်္ချာဆရာမရောက်လာတော့မှာမို့
စာအုပ်ထပ်သူတွေ၊ ကူးသူတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့သည်။

ကျော်က နေ့ဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“စာအုပ်သွားထပ်ထားလိုက်လေ”

“နေပါစေ ... ရိုက်ခံရမယ့်အတူတူ ထပ်လိုက်ရင်
သိက္ခာကျတာပဲ အဖတ်တတ်မယ်”

သင်္ချာဆရာမက စည်းကမ်းကြီးလွန်းသည်။ ကျောင်း
ဘက်ပြီးမှ စာအုပ်ထပ်တာ မကြိုက်။ ထိုစာအုပ်များကို လွှင့်ပစ်
တတ်သေးသည်။

“အားလုံးမတ်တတ်ရပ်”

အတန်းခေါင်းဆောင်ရဲ့အော်သံကြောင့် ကျောင်းသား၊
ကျောင်းသူတွေအားလုံး အသံတိတ်ကာ မတ်တတ်ထ၍ နှုတ်
ဆက်ကြသည်။

“ထိုင် ... ထိုင် စာအုပ်တွေ ထပ်ထားကြလား။ မထပ်
တဲ့လူတွေ မတ်တတ်ရပ်”

ဆရာမက ဒါပဲပြောပြီး ကျောက်သင်ပုန်းတွင် သင်္ချာ
မေးခွန်းများ ချရေးနေသည်။ ပြီးမှ စာအုပ်မထပ်သူများကို ကစ်

ယောက် နှစ်ချက် ရိုက်သည်။ နေ့နားရောက်လာတော့ ...

“နေနေသော် ဟုတ်ပါ့မလားလို့ ညည်းက ဘာလို့ မတွက်ခဲ့ရတာလဲ”

“တွက်ခဲ့ပါတယ် ဆရာမ ... ကျောင်းတက်မှ ရောက် လာလို့ပါ”

“ဖြစ်ရမယ်”

အတန်းထဲတွင် စာတော်သူစာရင်း၌ပါသူမို့ ဆရာမက နည်းနည်းပါးပါး ဆွဲပြီးရိုက်သည်။ ထိုရိုက်ချက်နှင့် အနာသည် လက်ဖဝါးမှာမဟုတ်ဘဲ ရင်ဘတ်ထဲ၌ ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၃)

“ကလင် ... ကလင်”

မုန့်စားဆင်းချိန်ရောက်တော့ အားလုံးက မတ်တတ်ထ ခပ်၍ ဆရာမကို နှုတ်ဆက်ပြီး မုန့်ဆိုင်ဆီသို့ အလှူအယက် သွားကြ၏။

“နေ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“နေပါစေ ကျော်၊ ငါ စာမရသေးလို့”

“ငါတို့ ဝယ်ခဲ့မယ်နော် နေနေသော်”

ပြည့်စကားကို ဘာမှမတုံ့ပြန်ဖြစ်ချေ။ စာအုပ်ပိတ်ပြီး ထရပ်လိုက်တော့ ဘိုင်အိုဆရာမက ...

“နေနေသော် ... ဆရာမကို လိုက်ပို့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ သဗ္ဗာ ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့ဟာ”

“အေး... အေး”

သဗ္ဗာကိုခေါ်ပြီး ဆရာမဆီမှ စာအုပ်ထုတ်သယ်၍ လိုက်ပို့ပေးသည်။

သဗ္ဗာဆိုတာလည်း စာကြိုး၊စားသူတစ်ယောက်။ သို့သော် ကျောင်းဝတ်စုံဆိုတာ သုံးစုံထက် ပိုမရှိအောင် ဆင်းရဲသောသူ။ မောင်နုမ (၆) ယောက်တွင် သူက အလတ်ဖြစ်သည်။

“နင်ကကော ကျောင်းနောက်ကျလို့ပဲလား သဗ္ဗာ”

မနက်က သင်္ချာစာအုပ်မထပ်တာ ကိုနေက ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်တော့ သဗ္ဗာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ကိုးပုဒ်မှာ ငါ မတွက်တတ်တာ တစ်ပုဒ်ပဲပါတာဟာ”

“ကျောင်းနောက်ကျလို့ ပြောနေတာ တကယ်ကော တွက်ခဲ့ရဲ့လားမသိဘူး။ အပြောကတော့ မိုးပေါ်မှာ ဟွန်း၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“မပြောလို့မရဘူး ပြည့်စုံ၊ ပြောစမ်းပါဦး... အပြောက မိုးပေါ်မှာဆိုတာ”

“ဟင်”

“နေနေ”

နေက ပြည့်ရဲ့ရှေ့တွင် သွားရပ်လိုက်တော့ ပြည့်က ပြောလက်စ၊စကားတွေ ရပ်တန့်သွားပြီး နေ့ကို ကြောင်သလို ကြည့်နေသည်။ ကျော်ကတော့ ဟိုဘက်ပဲ ဆွဲတော့မလိုလို့ ဒီ

ဘက်ပဲ ဆွဲတော့မလိုလို့နှင့် ရှိနေသည်။

“ငါ့ကွယ်ရာမှာ ငါ့အတင်း ပြောနေတယ်ပေါ့၊ နင် မရှက်ဘူးလား”

“ဘာကိစ္စ ငါက ရှက်ရမှာလဲ၊ ဘာမှမပြောရဲစရာမရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ၊ အပြောကြီးတာကို အပြောကြီးတယ်လို့ ပြောတာ နာဟတ်ရင်လည်း နာပေါ့”

“အေး... နာရမှာ ငါမဟုတ်ဘူး ပြည့်၊ ငါက အပြောကြီးလား၊ မကြီးလား နင် ပိုသိမှာပေါ့၊ မနက်က နင်တို့တွေ သွားနှင့်တဲ့ကိစ္စကြောင့် ငါ စာအုပ်ထပ်လို့မရတာ”

“အဲဒါ နင့်ဘာသာပျင်းတာပဲ၊ ကျောင်းသွားဖို့ ဝီရိယမရှိဘဲနဲ့”

ပြည့်အပြောကြောင့် နေ ဆတ်ဆတ်ထိမခံလောက်အောင် နာသွားရကာ ...

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါ ငါ့အတွက် သင်ခန်းစာယူသင့်တာပေါ့၊ ငါ ဝီရိယမရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ညံ့တာ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ နင်တို့အပေါ် ယုံကြည်ပြီး ငါ ညံ့တာ အဲဒီရလဒ်ကြောင့် ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် အရိုက်ခံခဲ့ရတာ”

“အဲဒီလိုမပြောနဲ့ နေ၊ ငါတို့က နင် ရိုက်ခံရပါစေဆိုပြီး နင့်ကို ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပျော်ချင်ရုံသက်သက်၊ စာအုပ်ထပ်ဖို့ ငါတို့ကျောင်းရောက်မှ သတိရတာ”

“ဟုတ်လား... နင်တို့ရဲ့စိတ်က တော်တော်ချစ်စရာ ကောင်းတယ်နော်”

မှန်စားဆင်းချိန်လို့ ကျောင်းခန်းထဲတွင် လူလေးငါး ဆယ်ယောက်လောက်သာ ရှိပြီး ပြည့်နေရဲ့မတည့်မှုကို မကြာခဏ မြင်တွေ့နေရသဖြင့် ဘယ်သူမှ ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုနေခြင်း မရှိချေ။

သဗ္ဗာက နေခဲ့အတူ ပြန်လာရင်း ရပ်လက်စဉ်သာ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ... တော်ကြပါတော့ဟာ၊ နေ ငါ တောင်းပန်တယ်၊ နောက်နေ့ လာခေါ်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ကျော်၊ နင်က ငါ့ကို လာမခေါ်လို့ စိတ်ဆိုးနေတယ်လို့ ထင်နေသလား။ ခေါ်စရာမလိုပါဘူး။ ငါ ပျင်းလား၊ မပျင်းလား၊ ညံ့လား၊ မညံ့လား သိရဖို့အတွက် ငါ တစ်ယောက်တည်း လာမယ် နင် လာခေါ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“ဟာ... ဟာ... ကြိုက်တယ်ဟေ့”

ပြည့်စုံက ဝမ်းသာအားရ ရယ်ပြီး ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်နေသည့် ကျော်ပန်းကို တိုက်၍...

“အိုကေ... ကျော် ဒါဆိုရင် ငါတို့ အချိန်ကုန်သက်သာတာပေါ့နော်”

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း အဲဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ဒါက ငါတို့အမှားပဲ၊ နင့်ကို ပြောသားပဲ သွားခေါ်ဖို့ကို”

“ဘာလဲ... နင်က ငါ့ကို အပြစ်တင်နေတာလား ကျော် သွေးညီညာ၊ ငါ အမှန်းဆုံးက ငါ့ကို အပြစ်တင်တာပဲ”

“ဟွန်း... တော်တော်အတ္တကြီးတာပဲ”

“နေက ခပ်ပဲပဲပြောပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်တော့ ခင်ပြည့်စုံက ရူးရူးရဲ့ရဲ့ ဒေါသဖြစ်ကာ...

“နင်... နင် ဘာပြောတာလဲ”

“နင် နားမကန်းရင်တော့ ကြားပါတယ်”

“နေနေသော်ရယ် လာပါ၊ ကျောင်းတက်လို့ ဆရာမတွေ ရင် ဆူနေဦးမယ်”

ပြည့်စုံက နေ့ကို မှိုက်ဖို့ ရှေ့တက်လာသဖြင့် သဗ္ဗာရဲ့ လက်ကိုဖယ်ပြီး...

“လာလေ ရိုက်လိုက်လေ၊ ငါ့အသားကို နင်ထိရင် နင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ စောင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

“အံ့မယ်... နင်က”

“တော်တော့လို့ဆို... ကဲ... ”

“ဟင်”

ကျော်က စိတ်မရှည်စွာ ပြည့်စုံရဲ့လက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး နေ့ရဲ့လက်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ နေ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွား၏။

မယုံနိုင်စွာ ကျော်ကို ကြည့်နေမိပေမယ့် ကျော်က သူမကို ကြည့်မနေ။ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး -

“မိန်းကလေးတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာ တော်တော် စိတ်ရှုပ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ထစ်ခနဲရှိရင် စိတ်ကောက်မယ်။ စိတ်ကိုးမယ်။ ပြီးရင် ... ဘာမှဟုတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီက တားတဲ့ ကောင်ကတော့ ငပေါကြီးဖြစ်လို့”

“နင်တင် ပေါတာမဟုတ်ဘူး ကျော်သွေးညီညွှာ၊ ဒီနေ့မှာ ငါဟာ နင့်အတွက် ဘာမှအလေးအနက်ထားစရာမလိုတဲ့ ခပ်ပေါပေါမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သွားခဲ့တာကိုတော့ ငါ တော်တော်ဝမ်းနည်းမိတယ် ...”

ငါဟာ နင် ဆောင့်ဆွဲလိုက်တဲ့နေရာမှာမရှိဘဲ တွန်းခံရတဲ့အဖြစ်က တော်တော်အရှုပ်ဆိုးလွန်းတယ်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဥပေက္ခာတွေရခဲ့တဲ့ ဒီနေ့ကို ငါ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ပိုပြီးတော့ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်အောင် ရှစ်တန်းနှစ်က ငါ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ နှင့်ရဲ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှာ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ရေးထည့်ပစ်ရမှာတော့ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး ကျော်”

“နေနေသော်”

“ဟင်”

သတ္တက နေ့ရဲ့လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်၍ ခေါ်လိုက်မှ

နေ သတိဝင်လာသူလိုဖြစ်ကာ -

“ဟင်း”

မကျေနပ်မှုကို သက်ပြင်းအဖြစ် မှတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။ အတန်းထဲမှာ ဆရာမဝင်လာတော့လည်း ငြိမ်သက်နေမိတော့သည်။ စိတ်ကို ငြိမ်သက်အောင်ထိန်းရင်း -

“သဗ္ဗာ ... နင် ထမင်းပြန်စားမှာလား”

“အေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အတူတူပြန်ရအောင်”

“အေး ... အေး”

ကျော်က နေ့ကိုလည်း ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်တွေထဲမှာ မကျေနပ်မှုတွေ ပါနေမလား။ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးတော့ ...

“နေ ... ဘာလို့ သဗ္ဗာနဲ့ ပြန်ရမှာလဲ၊ ငါတို့နဲ့ ပြန်နေကျကိုး အလကား ပြီးပြီးသားကို စိတ်ထဲထားနေသေးတယ် အရှူးမ” ဟု ရယ်အောင် စ၊ နောက်နေပေမယ့် နေကတော့ မရယ်ဘဲ ...

“နင် သွားနှင့်ပါ။ ငါ ဒီနေ့ သဗ္ဗာနဲ့ပဲ ပြန်ချင်တယ် ကျော်၊ နင် ငါ့စိတ်ကို သိနေတာပဲ”

ကျော်က မျက်နှာမကောင်းတော့ဘဲ အခန်းပေါက်ဝရောက်ပြီဖြစ်သော ပြည့်နောက်ကို ပြေးလိုက်သွား၏။

ထို့ပြင်ကွင်းကို နေ အံ့ကြိတ်၍ကြည့်ပြီး မတ်တတ် ထ၊ရပ်ပြီး သဗ္ဗာနဲ့အတူ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

“နင်တို့ကလည်း ဒီလောက်ခင်နေကြတာကို စိတ်ထဲ ထားနေသေးတယ်”

ဟု ကျော်ပြောသည့်စကားမျိုးကို သဗ္ဗာက ဆိုလေသည်။ နေ ခေါင်းယပ်ကော ...

“နင်မသိပါဘူး သဗ္ဗာရယ် ... ပြည့်က အရမ်းအတ္တ ကြီးတယ်”

“ငါ သိတာပေါ့၊ ငါတို့လိုဆင်းရဲတဲ့သူတွေဆိုရင် နှာ ခေါင်းရှုံ့ချင်တယ်၊ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ချင်ဘူး”

“ဘာထူးလဲ အတူတူပဲပေါ့၊ ပြဿနာက အဲဒီက စတာ၊ ငါတို့က ဆင်းရဲတယ်၊ ကျော်နဲ့ငါ ခင်နေတဲ့အဖြစ်ကို သူက မလိုလားဘူး၊ မခင်စေချင်ဘူးပေါ့ဟာ”

“အေးနော် ... နင်နဲ့ကျော်သွေးညီညာတို့ကြား ခင်ပြည့် စုံရောက်လာတော့ သွေးကွဲခြင်းစတာပဲထင်တယ်”

သွေးကွဲခြင်းစတာပဲထင်တယ် ...

သွေးကွဲခြင်းစတာပဲထင်တယ် ...

သဗ္ဗာရဲ့စကားက နေ့နားထဲမှာ အထပ်ထပ်ကြားနေရ တော့သည်။

ထို့ပြင် ပြည့်မပါသော နေတို့ရဲ့အေးချမ်းခဲ့ရသော သူ

ငယ်ချင်းဘဝကို တမ်းတမိတော့ လွမ်းမောမိသည်။ မဖြစ်နိုင်တော့ တာပဲ ကျော်ရယ်။

“ညနေကျောင်းသွားရင် ငါ ဝင်ခေါ်ရဦးမလား”

“ဟင် ... မခေါ်နဲ့ သဗ္ဗာ၊ ငါ့ကို ခွင့်တစ်ဝက်တိုင်ပေး ဟာ၊ ငါ ခွင့်စာရေးပေးလိုက်မယ်၊ ခေါင်းတွေကိုက်လာလို့ လည် ချောင်းတွေလည်း နှာနေပြီ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ပြည့်နဲ့ အပြိုင်အော်လိုက်ရလို့ လား၊ အေးပါ ... ငါ ခွင့်တိုင်ပေးပါ့မယ်၊ နင် ဖျားနေတာ စိတ် ပါမယ် ထင်တယ်၊ ကျော်က ပြည့်နဲ့ပြန်ပြီး နင့်ကို မစောင့်လို့ မဟုတ်လား”

“သဗ္ဗာရယ်”

သိနေတာကို ရင်ထဲမှာ ထားလိုက်ပါ။ ပေါ်တင်ဝန်ခံရ လောက်အောင် ဘယ်သူငယ်ချင်းကိုမှ အလေးအနက်မထားတတ် သူပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။

ပြည့်နှစ်ခင်သည်နေ့မှာ ပြည့်တောင်းဆိုလွန်း၍ စားပွဲတင်တင်းနစ် အတွက် ကွင်းလုပ်ထားသော်လည်း ပြည့်ကော၊ နေပါ မကစား တတ်ပါ။

ပြည့်ကတော့ ဆရာကြီးပေါ့။ အခုတော့ ကျော်လည်း ကစားတတ်နေပြီ။ နေကတော့ အမြဲတမ်း သွားကစားနေရ လောက်အောင် အချိန်မရပါ။ စာကျက်စရာရှိတာ ကျက်ပြီးလျှင် မေမေ ချုပ်ထားသည့်အင်္ကျီတွေကို လက်ချုပ်လိုက်စရာရှိတာ လိုက်၊ ကြယ်သီးပေါက် ဖောက်စရာရှိတာ ဖောက်၊ အိမ်သန့်ရှင်း ရေးလုပ်ရတာနဲ့ အားတယ်ရယ်ဟု သိပ်မရှိချေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ရှားရှားပါးပါး အချိန်ရလျှင်တော့ ကဗျာ လေး၊ စာလေးရေးတတ်တာလည်း နေ့ရဲ့ဝါသနာဖြစ်သည်။

ပြည့်ရဲ့ရယ်မောသံကြောင့် ဒေါသဖြစ်ချင်နေသည်ခို့ ကျက်လက်စ ဘိုင်အိုစာအုပ်နဲ့ ဟိုတစ်နေ့က ရေးဖို့ စဉ်းစားထား သည့် ကဗျာကို ရေးရန် စာအုပ်ကိုယူပြီး အိမ်နောက်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။

“စာပဲ လုပ်မနေနဲ့လေ သမီး။ ကျော်တို့ ကစားနေကြ တာ မဟုတ်လား။ သွားကစားလေ၊ ခဏနေ အလုပ်လုပ်ရမှာနဲ့ ကစားရမှာမဟုတ်ဘူး။”

မေမေက နေနဲ့ကျော်တို့ရဲ့ပဋိပက္ခကို မသိစွာ ပြောလေ သည်။ နေက အထူးတလည် ရှင်းပြမနေပါ။

အခန်း (၄)

“ဟား... ဟား... မိအောင်ဖမ်းစမ်းပါ။ ငပျော့ကြီး... ကျော်သွေးညီညာ ပျော့ကြီး”

ဆူပွက်နေသောအသံတွေကြောင့် မကြားချင်ဘူးဟု ခေါင်းအတင်းယမ်းခါနေသည့်ကြားက နေ လိုက်ကာစကိုမ၍ ကျော်တို့အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ကြည့်မိတော့ အနက်ရောင်ရှော့ပင်ပွန့် တီရှုပ်အနီကို ဝတ်ထားသော ပြည့်စုံရဲ့ပုံစံက ချစ်စရာ။ ထို့ပြင် အသားလေးက ဝင်းပနေသဖြင့် ပုံစံက ချစ်စရာ။ ထို့ပြင် အသား လေးက ဝင်းပနေသဖြင့် ထင်းလင်းနေသည်။ ပခုံးအနည်းငယ် ကျော်သောဆံပင်ကို ခပ်မြောက်မြောက်စည်းထားသဖြင့် ခုန်ပေါက် လိုက်တိုင်း ဆံပင်တွေက လှုပ်ခါသွားသည်။

သူတို့က စားပွဲတင်တင်းနစ် ကစားနေကြသည်။ ဒါက

“နေ ... စာပဲကျက်မယ် မေမေ”

“အေး ... အေး သဘောပဲ”

အိမ်နောက်ဘက်၌ စိုက်ခင်းကျယ်ရှိသည်။ နေတို့အိမ်
နောက်ဘက်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်အစုံ စိုက်ပျိုးထားသည်။
စနေ၊ တနင်္ဂနွေရုံးပိတ်ရက်တွေမှာ အေးအေးဆေးဆေးမနေဘဲ
အပင်လေးစိုက်၊ လေကလေးတချွန်ချွန်နဲ့ ဖေဖေကတော့ သူ့ရဲ့
ဘဝကို သူ ခုံမင်လျက်။

“ဒီဘဝမှာတော့ နောက်ထပ် မချမ်းသာချင်ရင်နေပါ၊
ဒီလို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့နေရရင် ကျေနပ်ပြီ ပျိုရော”

ဟု မေမေ့ကို ပြောတတ်သေးသည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေ
သည် အမြဲတမ်း အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ စိတ်အေးလက်အေးနေပြီး
ရန်ဖြစ်ရတာလို့လည်း မရှိချေ။

ဘူးစင်အောက်မှာ စားပွဲခုံလေးချထားသဖြင့် ထိုနေရာ
မှာပဲ စာကျက်နေလိုက်သည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် အေးချမ်း
လှသည်။

စာကျက်ရင်း စိတ်က ဟိုရောက်၊ ဒီရောက်။

မငြိမ်သက်တော့သည့်အဆုံး ဘိုင်အိုစာအုပ်လေး ပိတ်
ပြီး အနက်ရောင် သားရေခုံးစာအုပ်ကို ဖွင့်ဖွင့်ချင်းတွင် ...

နေ ... ပွေးနေမှာ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ ...။

ထာဝရသူငယ်ချင်း
ကျော်သွေးညီညာ

ယောက်ျားတန်မဲ့ ညီညာပိုင်းစက်သည့် လက်ရေးလေး
ကိုငေးရင်း မခေါ်နိုင်၊ မပြောနိုင်ဖြစ်ရသည့်နေ့ရက်တွေကို အလို
မရှိချေ။

ထာဝရသူငယ်ချင်းလို့ပြောပြီး ရာသီတွေဟောင်းလို့
နှင့်စိတ်တွေ ပြောင်းသွားတာလား။ ကျော် ... အရင်တုန်းကဆို
ငါ ရောက်မလောခဲ့ရင် နှင် မနေနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ အသံမြဲကြီး
နဲ့ နှင်တို့ခြံထဲက အော်ရင်အော်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ငါတို့အိမ် ရောက်
လာပြီး ...

“အရှုမ ... မသောက်ရလို့ မလောသေးတာလား။ လာခဲ့
ငါ ဆေးတိုက်မယ်”

ဆိုတဲ့ စနောက်မှုတွေ။ သခင်မတော်ကို ခစားဖို့ ရောက်
နေပါတယ်ဘုရား ... ဆိုတဲ့ ခနီးခန့်ဆိုတတ်မှုတွေ၊ ဒါတွေဟာ
ငါနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပြီလားကျော်။

သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပေမယ့် အေးတိအေးစက် ငါ့ကို
နှင်ကပဲ ဆရာကြီးလုပ် ဟာသပြောနဲ့ ငါ့ရှေ့မှာ ဦးဆောင်ခဲ့ပေမယ့်
ပြည့်နဲ့ကျတော့ နှင်က စာသင်ခံတပည့်ပေါ့ ကျော်။

ငါ့ဆီ ဆုံးရှုံးခြင်းတွေရောက်လာတဲ့နေ့ကို ငါ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရဘူး ကျော်။

“ခင်ပြည့်စုံတဲ့ နေ”

ကျော် ဖိတ်ဆက်ပေးသည့် ခင်ပြည့်စုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း အလိုလို သိမ်ငယ်မှုတွေ။

“ပြည့် ... ဒါ ငါ့ရဲ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း နေနေသော်တဲ့ နေ ... ပြည့်က လမ်းထိပ်က တိုက်ပြာကို ပြောင်းလာတာလေ”

“အခုတော့ နေနေသော်ကိုပဲ အခင်ဆုံးလို့ မပြောရတော့ဘူးနော် ကျော်၊ ငါ့ကိုလည်း အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းလို့ သဘောထားရမယ်၊ နေနေသော်ထက် မပိုရင်တောင် မလျှော့စေနဲ့ ... မဟုတ်လို့ကတော့ ... ဟွန့် တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့”

ကျော်ပုခုံးကိုထု၍ လက်သီးထောင်ပြကာ ပြောနေသည်မှာ နေ့ကို ရှိတယ်ဟု မထင်ချေ။

“လာနေ ... နင့်ကိုခေါ်ရင်း လာခဲ့တာ”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကျော်”

“အိမ်မှာ ရွှေရင်အေးလုပ်တာ ... နင့်ကို လာခေါ်တာ”

ထိုကဲ့သို့သောအရာမျိုးကို အင်မတန်မှ အားနာတတ်သော နေက အားမနာတမ်း ငြင်းသည်။

သူငယ်ချင်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား အစားအသောက်နှင့် ဖော်သက်လျှင် နေသည် အပြောမခံတတ်သူဖြစ်သည်။

“အေးဟ ... ငါ အခုလေးတင် ထမင်းစားပြီးပြီ ကျော်ရဲ့”

“ဒါဆို ငါတို့သွားစားတော့မယ်လေ ကျော်၊ ငါက ရွှေရင်အေးကို အရမ်းကြိုက်တာ ... သွားပြီနော် နေနေသော်”

ပြည့်က ကျော်ကို တွန်းထိုး၍ ခေါ်သွားသည်။

နေမလိုက်လျှင် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကျိကျတတ်သော ကျော်က အခုတော့ နေမပါလည်း ဂရုစိုက်ပုံမရချေ။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းချ၍ တိုင်ကိုဖိုကာ မျက်နှာမော့လိုက်စဉ် အသီးကင်းတင်နေပြီဖြစ်သော ဘူးပင်ကို မြင်ရသည်။

ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ် သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ကို နေ ဆုံးရှုံးရလျှင် ...

“အပြည့်ခံ”

သူငယ်ချင်းရေ နှင်နဲ့ငါနဲ့ တစ်ကျောင်းတည်နေ တစ်ရေတည်းသောက် လည်ပင်းဖက်ပေါင်း

အချိန်ကြာညောင်း မပြောင်းလဲတာ
ငါတို့တွေရဲ့ သံယောဇဉ်ကြီး။

အေးတူပူမှု ကောင်းတူဆိုးဖက်
နှင့်အတွက်သာ ရှေ့တန်းတင်ခဲ့
(၅၂၈) အချစ်က ခိုင်မြဲလေတော့
(၁၅၀၀) အချစ်မှာ တိုးမဝင်သာ
ဒါပေမဲ့လေ အထင်မှာပေါ့။

ငါတို့နှစ်ဦး ငယ်ကတိက
ငယ်စဉ်အရွယ် ပညာသင်ကွယ်
ရည်းစားမထား။ စိတ်မကစားရ
ခု နင်ကတော့ ဖောက်ဖျက်လေပေါ့၊
မျက်ရည်နဲ့တူ နင့်ကိုတမ်းတ
သံယောဇဉ်ကြီး မြနေလို့ပေါ့။

နင်ကြေကွဲနေချိန် တမ်းတလိုက်ပါ
နှင့်မျက်ရည်တွေ၊ သုတ်ပေးရင်းနဲ့
နင် ပျော်ရွှင်အောင် ကူညီမှာပါ။

ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးကို ရေးချပြီး အတော်ကြာအောင်
ဆဲခေါက်ခေါက်၊ အခါခါဖတ်ပြီး စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

အရင်တုန်းကဆိုရင် အမြဲတမ်းလာခေါ်လို့ ကျိကျလွန်းလို့
စိတ်တိုတတ်သောအခါ အခုလိုရောက်လာတဲ့အခါကျတော့
တစ်မျိုးလို နေသလိုလို။

“သမီးရေ... ကျော်သွေးတို့အမေ မဆွေလာသွားသေး
တယ်”

ဟု အတော်ကြာအောင် မေ့ပျောက်နေခဲ့သည့် ခန်းခနဲ
လေသံကို ဟိုတုန်းက စိတ်ဆိုးတတ်ခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့ ပျော်ရွှင်
မှုတွေနဲ့။

“ကဲ ... ကဲ ... မော့ဖူးစေ”

“တောက် ... မျက်နှာကို ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်လိုက်ရရင်
တော့”

“ဘာလဲ ... ရန်တွေ့ဖို့လာတာဆိုရင်တော့ သွားတော့
နော်၊ ကြိုပြောထားပါရဲ့ ငါ စကားမများချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ... ရွှေ
ပြည်အေး လေချိုသွေး ကြားစကားတွေ သယ်လာမယ်ဆိုရင်
လည်း စောစောစီးစီး ပြောလိုက်မယ်၊ ဘာမှနားမထောင်နိုင်ဘူး”

“ငါ့သူငယ်ချင်းက ငါ့အကြောင်း သိလှချည်လား”

“အေးပါ ... ငါကသာ နင့်အကြောင်း သိရတာ၊ နင်က
တော့ နေနေသော်ဆိုတဲ့ ငါ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“နင်ကလည်း နင်က ငါ့ရဲ့ထာဝရသူငယ်ချင်းပါဆိုတာ
စာအုပ်ထဲမှာ ရေးပေးထားတာလေ”

“နားရှိလို့ ကြားရတာ ... အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“လာချင်စရာနော်၊ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံပုံက”

“မှားပါတယ် ဆရာရယ် ... ကြွပါ ... ကြွပါ”

“ပိုဆိုးပြီ ... ကြွပါဆိုတော့ မြန်မြန်သေတော့လို့
ပြောနေတာလား”

အခန်း (၅)

ဘုရားသောက်တော်ရေလဲပြီး ပန်းကမ်း ဆီမီးပူဖော်ပြီး
ခေါင်းကို မော့၍ ထလိုက်ချိန် ...

“ဟင်”

ဖိနပ်ချွတ်နားတွင် ရပ်နေသည့် ကျော်သွေးညီညာကို
မြင်တော့ အံ့ဩသွားကာ ...

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးရင်း ရင်ထဲတွင် အပျော်လှိုင်းလေး
များ ဖြတ်သန်းသွား၏။ အပြောအဆို ညက်ညောညင်သာမှုမရှိ
တာကတော့ မွေးကတည်ကပင်။

“ဟုတ်တယ်၊ အားယားယား ... သခင်မကို လာပြီး
မော့ဖူးတာလေ”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ မိကျောင်းသာ။ နင့်ကို နိုင်အောင် ငါ မပြောနိုင်ဘူး။ အရှုံးပေးပါပြီ”

“ကြည့် ... နင် ငါ့မိဘတွေတောင် မိကျောင်းလို့ ပြောနေတယ်”

“သေနာကျ ... လဒကောင်”

“ဟား ... ဟား”

ကျော်က နေ ဒေါသဖြစ်အောင် စပြီးဝမှ အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

“လက်ထဲက ဘာတွေလဲ”

လက်ထဲတွင် ကိုင်လာတဲ့ မူးတွေ၊ အထုပ်တွေကြောင့် မေးလိုက်သည်။

“မနေ့က နင့်ကို မေမေ လာခေါ်တယ်ဆို ငါတောင် မသိဘူး။ တပျော်ပျော်နဲ့ အချင်းချင်းတောင် မာနကြီးပြီးမလာတာ ငါသိတယ်။ ဒီမှာနေ ... နင် မာနကြီးတာကို ငါ လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ငါတို့မိသားစုနဲ့ပတ်သက်ရင် နင့်မာနတွေကို သိမ်းထားစမ်းပါ။ ငါတို့က နင့်ကို နှိပ်ချမယ့်သူတွေလား”

ဒေါ်နဲ့မောနဲ့ ပြောနေတာမို့ နေက ပြီးပြီးရော ခေါင်းညှိတ်ကာ ...

“အေးပါဟာ ... အေးပါ”

“အန်တီမျိုးကော”

“မေမေက အထည်တွေ သွားပို့တယ်။ မေမေက အိမ်နောက်မှာ အပင်တွေ ရေလောင်းနေတယ်”

“မနေ့က ငါ့ဖေဖေ ပြန်ရောက်တာ”

“အေး ... မေမေ ပြောတယ်။ ဒီတစ်ခေါက် ဦးညီကြာတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ဖေဖေက တည်သီးယိုရယ်။ တခြားအဝတ်အထည်တွေကော ပါလာတော့ မေမေက နင့်အတွက် အင်္ကျီစပေးခိုင်းလို့”

“အားနာစရာဟာ”

“လာပြန်ပြီ ... နင်ဟာလေ ငါ့ကိုကျတော့ အသစ်မြင်လို့ အဟောင်းမေ့တယ်။ ငါးစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ပစ်တယ်။ စကားပုံအမျိုးမျိုး မကုန်မချင်း စကားနာထိုးတယ်။ နင်အသက်ကဖြင့် (၁၆) နှစ်တောင် မရှိသေးဘူး။ အပျိုကြီးဆိုက်နဲ့ ဒီလို ... ဒီလိုနဲ့ လူတွေရင်မခေါ်ချင်သလို၊ မပြောချင်သလိုနဲ့”

ကျော်က ပုံစံတွေပါ လုပ်ပြလာသဖြင့် နေက မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူသွားကာ ...

“ကောင်စုတ် ... ငါ့ကိုများ။ နင်သာ ကြည့်လိုက်ရင် လူပျိုသိုးကျနေတာပဲ။ Gel နဲ့က တထောင်းထောင်း။ Lotion နဲ့တွေ့။ Body spray နဲ့တွေ့နဲ့ လူတောင် မေ့လဲတော့မတတ် ငါ့ကိုပဲ ပြောမနေနဲ့”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖဲ့လို့ အားရမှ ကျော်က အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲကို လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ ရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီလေး၊ ကြိုးမည်းမည်းသေးသေးနဲ့။

“လှလိုက်တာ၊ ဘာလဲ... ဦးညီဝယ်လာတာကို ကြား ဦးမလို့လား၊ ပြီးရင်... အန်ကယ်ကောင်း စင်္ကာပူက ပိုလိုက်တာ တို့ ကြားဦးမယ်၊ နုပါသေးတယ် ကောင်လေးရဲ့၊ ဒါလောက်က တော့ ငါ ခန့်မှန်းနိုင်ပါသေးတယ်၊ ဘားမားမိတ်ကို အမေရိကန် မိတ်တို့၊ စင်္ကာပူမိတ်တို့ ပြောဦးမယ်”

“ဟား ဟား... တော်တော်အ၊တဲ့ နေနေသော်၊ ဒါများ ခုံထောက်စံရှားအိုက်တင်နဲ့ မမှန်ရင် ကြိုက်သလိုပြောက လုပ်ချင် သေးတယ်၊ ဒါ... စင်္ကာပူမိတ်၊ မမြင်ဘူးရင် သေချာကြည့်ထား”

“ကြားမနေပါနဲ့”

“ဒါ... ဖေဖေပါလာတာ မဟုတ်ဟ၊ နှစ်လုံးတောင်”

“အန်တီဆွေနဲ့ နင့်အတွက် နေမှာပေါ့၊ အဲဒါ... ဘာဖြစ်လဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မေမေအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ မေမေတောင် ဒီနာရီပါလာတာ မသိဘူး၊ ငါ တိတ်တိတ်ကလေး ယူထားတာ၊ ဖေဖေက ငါ့ကို ထုတ်လုံးပဲပေးတာ”

“ဟယ်တော်... ကျော်သွေးညီညာ နှင် စိတ်မှကောင်း သေးရဲ့လား၊ နာရီ (၂) လုံး ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ နှစ်လုံးလုံး တစ်ပြိုင်နက်

ထဲ ပတ်ရအောင် နှင် အရှူးလား”

“နင့်ကို ပေးဖို့”

“ငါ့ဖို့”

နေက အံ့သြလွန်းစွာ၊ မယုံနိုင်စွာ နာရီကို တစ်လှည့်။ ကျော်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်မိတော့ ကျော်က နေဖြစ်နေပုံကို သဘောကျစွာ...

“ဟုတ်တယ်... နင့်ကို ငါ ပေးမလို့”

“မဟုတ်တာဟာ ပြီးတော့... ဒီပစ္စည်းက နှင်ပိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တော်ကြာ... ဦးညီက ငါ့လက်ထဲမှာ မြင်လို့ သူ့ခိုး စွပ်စွဲနေပါဦးမယ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြန်စမ်းပါ... ကျော်ရာ”

“နှင်ကလည်း ခုထက်ထိ ငါ့ကို စွပ်စွတ်အထင်သေးနေ တုန်း၊ အခု... နင့်ကိုပေးဖို့ ယူလာတဲ့နာရီက ဖေဖေ ငါ့ကိုပေးတဲ့ နာရီ၊ ငါယူထားတဲ့နာရီက နှင်လို့ ရွှေရောင်ဒိုင်ခွက်နာရီ မဟုတ် ဘူး၊ ငွေရောင်ဒိုင်ခွက်နဲ့”

“ဟင်... အဲဒါဆို နှင် ဆူခံရမှာပေါ့ ကျော်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆင်တူဝတ် ချင်လို့ပဲဟာ၊ ရွှေရောင်က နှင်လက်နဲ့ ပိုလိုက်မှာပါ”

ကျော်ရယ်... နှင် ငါ့ကို မမေ့သေးဘူးပဲ။ ငါကတော့ ငါ့ကို နှင်မေ့သွားပြီ သတိမရတော့ဘူးလို့ တစ်ဖက်သတ် အတွေး

တွေနဲ့ တင်းနေခဲ့တာ။ ငါ ... ငါ တကယ်ဝမ်းသာတယ်ဟာ။
 “ရော ...”
 “ဟယ်”
 “မယူဘူးလား”
 “ယူမှာပေါ့။ နင် ဆူခံရအောင်လို့ကို ယူဦးမှာ”
 “တော်တော်ကို ခင်ချင်စရာ”
 ဆူပုပ်၍ ထောမနာပြန်နေပေမယ့် စိတ်မဆိုးတာကို
 နေက အလိုလိုသိနေပြီးသားလေ။
 “ဒါနဲ့ ပြည့်ကို နင် ဘာပေးလဲ”
 “လာပြန်ပြီတစ်ယောက်”
 “ဟင် ... သူကလည်း မေးတာလား”
 “အေးပေါ့။ တော်တော် စိတ်ရှုပ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမတွေ”
 “မိန်းမတွေလို့ မပြောပါနဲ့၊ ကြည့်လို့ကို မရဘူး။ ပြော
 ... နင် သူ့ကို ဘာပေးတာလဲ”
 နေက ကျော် ပြည့်ကို ဘာပေးတာလဲဟု သိချင်စွာ
 ဇွတ်တရွတ် မေးလိုက်သည်။
 “အရှုပ်”
 “ဟင် ... အရှုပ်”
 “ဟုတ်တယ် ... ကြောင်ရှုပ်လေ။ ပြည့်က ဘာလေး
 မှန်းကို မသိဘူး။ ခပ်ဂေါက်ဂေါက်နဲ့၊ ငါ သူ့ကိုပေးတာ မဟုတ်

ဘူး။ သူက အရှုပ်တွေဆို ချစ်တယ်ဆိုပြီး အတင်းယူသွားတာ၊
 လူကလည်း အရှုပ်ကြိုက်၊ ပုံစံကလည်း အရှုပ်မလေးကျနေတာ”
 “ဘာလဲ ... နင်ကသဘောကျသွားတာလား”
 “ဟာ ... မဟုတ်တာ နေရာ၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း
 အဲဒီလို မစနဲကွာ၊ ပြည့်ကလည်း နင့်လိုပဲ နင်တို့နှစ်ယောက်ကြား
 မှာ ငါ ဂျူးချင်လာပြီနော်၊ ဒီမှာ နင့်အတွက်ဆိုပြီး ငါ သတိတရ
 ပေးတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ဖော်မရဘူး၊ စကားနာထိုးဖို့ပဲ”
 နေက သွားမစေ့နိုင်အောင် ရယ်ရင်း ...
 “အေးပါ ... မှားတာကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပြီးတော့
 အခုလို ငါ့အတွက် သတိတရလက်ဆောင် လာပေးတာကိုလည်း
 ပြောမပြတ်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
 မေဂျာချင်းတူပေမယ့် နေရာချင်းမတူတာကိုတော့ နင်
 မမှေ့မရဘူး ခင်ပြည့်စုံ။

တွင် ဖွင့်ထားသော Top Country ဘော်ဒါဆောင်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ တောက်သည်။ နေကတော့ မေမေတို့ကို ငဲ့ညှာပြီး မတက်ပါ။ ဆိုသည်ကို မသိသော ကျော်က ...

“ဘာလဲ ... နင်က တမင် ငါတို့အဖွဲ့ထဲက ခွဲထွက်တာ လား”

“မဖြစ်နိုင်လို့ပါဟာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကြေးက တော်တော်နှင့် နေတာပဲ၊ ငါ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ကျော်မေမေကလည်း ...

“သားတို့ဝိုင်းမှာ လူမပြည့်သေးဘူး သမီးရဲ့၊ သမီး တက်လိုက်ပါလား။ အန်တီတို့အတွက် ပညာကုသိုလ်ရတာပေါ့”

“နေပါစေ အန်တီဆွေ၊ သမီး စာတွေလိုက်နိုင်မှာပါ”

မေမေတို့ ဆုံးမထားသည့်အတိုင်း ငွေရေး၊ ကြေးရေး၊ အကြွေးတင်တာ ဆပ်လို့ရတယ်။ ကျေးဇူးကြေးတင်တာကို ဆပ်လို့ မရဘူးဆိုသောစကားလေးကို နေက အမှတ်သည်ချေကြီးစွာ မှတ်ထားသည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း ယခင်ဘဝအကျိုးပေးမကောင်းခဲ့၍ ဒီဘဝတွင် ဆင်းရဲခဲရခြင်းသည် ကိုယ်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ် ဖြစ်သော် လည်း ဘယ်သူ့အားကိုးမှ မပါဘဲ ဒီဆင်းရဲတွင်းထဲက လွတ်ချင် သည်။

ဒီဘဝမှာ ထပ်ပြီး သူတစ်ပါးရဲ့အကူအညီယူ၍ ရေသာ

အခန်း (၆)

မတည့်တာသိသိကြီးနဲ့ တည့်အောင် ကြားဝင်စေ့စပ် လိုက်၊ ခေါ်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ပြုလုပ်ပေးလိုက်နဲ့ (၉)တန်း ကျောင်းတက်နေရက်တွေသည် တစ်ရက်၊ တစ်လကနေ ကျောင်း တက်နေရက်တွေ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်မှာ စာမေးပွဲကြီးပင် ပြီးသွား တော့သည်။

ကိုးတန်းဆိုတာ အောင်ဖို့သေချာနေပြီးသားမို့ ကျောင်း သားအားလုံး ကြိုတင် ကျွန်ုပ်တို့နေသူတွေ၊ အဆောင်နေသူတွေ ရှိလာသည်။

ထိုသူများထဲတွင် ပြည့်နဲ့ကျော်လည်း ပါပြီး ကျွန်ုပ်တို့ မတက်သူက နေတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။

ပြည့်နဲ့ကျော်က ပြည့်တို့တိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်

ခိုနေသေးသရွေ့တော့ နောက်ဖြစ်လာမည့်ဘဝဆိုတာ ဒီထက် ဆင်းရဲဖို့ပင် ဖြစ်တော့မည်။

ဆင်းရဲခြင်းသည် ရှက်ရွံ့စရာမဟုတ်ပေမယ့် နိဗ္ဗာန်သို့ ကြည့်တတ်သောသူတွေ့ အဆောင်အယောင်ကို အလေးထား တတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ပူ ထိုးနှက်စရာဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ နေကတော့ ဒါကို ဂရုစိုက်မနေဘဲ မေမေပြောသလို 'အရာရာမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်နေရင် နေရာကျဉ်းတာပေါ့ သမီးရယ် ဆိုတာလည်း နေ့အတွက် အားပေးစကားတစ်ခုဆိုတာလည်း မမှားချေ။

“အလကား သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းတောင် မာနကြီးနေ တယ်”

“ဆင်းရဲသားမှာ ငွေပေးရခြင်းမရှိဘဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတာ မာနပဲ ကျော်သွေးညှိညှာ နှင်က အစစအရာရာမှာ ပြည့်စုံနေတော့ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ရဲ့ဒုက္ခကို ဘယ်နားလည်ပေးနိုင်မလဲ တခြားပျော့ညံ့တဲ့လူတွေလို ငါ့ဘဝရဲ့ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောရ ခင် နှင် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ ဪ... ကျွတ် ကျွတ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... အဲဒီလိုလား။ အဲဒီလိုစကားတွေပဲ နှင် ပြောနိုင် မှာ မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ... အခု နှင် ထမင်းနပ်ပုန်အောင် မစားရင် လား။ အဝတ်အစားဆိုတာ နှစ်စုံ၊ သုံးစုံကိုပဲ အလဲလဲဝတ်နေ

သလား။ ကျောင်းလခအတွက် ပူနေရသလား”

“အေး ... အဲဒါက ဘဝရဲ့ဘာမှအရေးမပါတဲ့ အစိတ် အပိုင်းပဲ။ ဒါလောက်လေးမှ ပြေလည်မှု မရှိဘူးဆိုရင်လည်း ဒီရဲ့ပညာတွေကို ငါ ဘာကြောင့် အချိန်ကုန်ခံသင်နေရဦးမှာလဲ။ နှင် နားလည်သလောက်နဲ့ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ကျော်ရာ၊ ဘဝဆို တာ နှင်တွေ့သလို စားဝတ်နေရေးပဲရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီထက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေလို့လည်း နှင် စိတ်ရှုပ်ရတာပဲ အဖတ် တင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ရှင်းရှင်းလေးတော့ ပြောထားမယ်နော်။ ငါ့ကို သနားလိုက်တာလို့ပြောရင် နှင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းခန်း ပြတ်ပဲ။ ငါ ဘယ်တော့မှ သူများရဲ့ အသနားခံသတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။ နှင် ငါ့ကို တကယ်ခင်တယ်ဆိုရင် ကြိုးစားထား။ တစ်နေ့ကျရင် ပန်း တိုင် နှင့်ရှေ့ရောက်လာမယ်ဆိုတဲ့ အားပေးစကားပဲ ပြော။ အဲဒါ ဆိုရင် နှင်ကို ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်မယ်”

ဘဝဆိုတာ အားမာန်တွေနဲ့ စုစည်းထားခြင်းပဲလေ။ ငါ့ဘဝက ဆိုးလိုက်တာနော်ဆိုပြီး ထိုင်ငိုနေလိုက်တာနဲ့ ဒီဘဝ ဟာ တိုးတက်မှု ရှိလာပါ့မလား။

“သမီး ထမင်းစားတော့လေ (၁၂) နာရီတောင် ခွဲနေပြီ” ဘိုင်အိုစာအုပ်ကိုဖွင့်၍ ခက်ခဲသည့် စာလုံးတွေကို မျှော် တားပြီး Dictionary ထဲရှာကြည့် ပြန်ဖတ်ကြည့်နှင့် အလုပ်ရှုပ် နေတာ အချိန်က အကုန်ပြန်သည်။

“နေ မစားသေးဘူး မေမေ မေမေ စားချင်ရင် စားနှင့်
လေ၊ နေ ဒီတစ်ပုဒ်ပြီးမှ စားလိုက်မယ်”

“အေးလေ ... အဲဒီတော့မှ အတူတူစားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

စာအုပ်ကို ပြန်ဖွဲ့ကြည့်နေစဉ် မေမေက မသွားသေးဘဲ

“သင်ကြိုတောင် ရောက်တော့မယ်၊ ဒီနေ့ ဘယ်နှရက်
နေပါလိမ့်”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖျံလွင့်လာသည့် သင်္ကြန်သီချင်းတွေ
ကိုကြားပြီး မေမေက သတိတရမေး၏။ ထို့ပြင် မြဲထောင့်တွင်
စိုက်ထားသည့် ပိတောက်ပင်ကလည်း အဖူးတွေ လှိုင်သည်။
သို့သော် သင်္ကြန်မိုးဝင်မှသာ ပွင့်မည့်သဘောရှိသည်။

“ဆယ်ရက်နေ့ပဲ မေမေ၊ ဆယ်သုံးရက်နေ့ အကြိုလေ”

“ကျော်တို့နဲ့ သွားလည်ကြဦးမှာလား”

မေမေက မနှစ်တုန်းက ကျော်တို့နဲ့အတူ သင်္ကြန်သွား
လည်တာကို သတိရ၍ မေးလေ၏။ နေ ခေါင်းယမ်းပြက ...

“သွားမလည်တော့ပါဘူး မေမေ၊ အိမ်မှာပဲ စာအုပ်ဖတ်
နေရတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ကားနဲ့လည်ရတာ အန္တရာယ်
လည်း များတယ်၊ ညမှာပဲ ဖေဖေနဲ့အတူ သမီးတို့ မဏ္ဍပ်သွား
ကြည့်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ကျော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဦးမယ် သမီးရယ်”

“အလကားပါ”

နေက မကျေနပ်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်ကိုက ဘာကို
မကျေနပ်မှန်းမသိ။

“သင်္ကြန်နွေဦးတူးပို့ ... တူးပို့ ... ဟိတ် ... ဟိတ်
ပြန်နာ ... နေညိုညို ... ရွှေမန်းတောင်ရိပ် ... ဟေး ... ဦး”

အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံနေသဖြင့် နေ ကဗျာရေးနေရမှ
ဟော့ကြည့်မိတော့ ... ကျော်တို့အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော
ဒီးဒိုးရောင် Light truck ကားပေါ်မှာ လူအုပ်ကြီးကို မြင်သည်။
ဝတ်ရှုပ်စွာ စာအုပ်၊ စာရွက်တွေအားလုံး သိမ်းကျုံးမပြီး အိမ်ဘေး
မှပတ်၍ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

“ဘုတ်”

စားပွဲပေါ် စာအုပ်တွေ ပစ်ချရင်း ...

“တောက်”

တကယ်ဆို ဘာမကျေနပ်စရာ ရှိသလဲ။ မနေ့ကတည်း
က ကျော်ကိုယ်တိုင် ရေပက်ခဲလိုက်မလားဟု လာခေါ်သားပဲ။
ကိုယ့်ဘာသာ မလိုက်ချင်လို့ မလိုက်ခဲ့ဘဲ ... အခု ကျော်တို့
ပျော်နေတာကို မြင်မှ ဘာကြောင့် ဒေါသဖြစ်နေရသနည်း။

မဟုတ်သေးပါဘူး ... ပုပ်စပ်နေသည့် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို
ဒီးဒိုးနိပ်ရင်း ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟေး ... သင်္ကြန်ရေအေးလေ”

“အမယ်လေး”

အသံမလာတွေ စုံလင်နေအောင်ကို ဒီဘက်ခြံထိကျော်၍ ရောက်လာသည်။ တော်တော်နောင်ယုက်တဲ့ကောင်တွေဟု ရေရွတ်ရင်း မျက်စိထဲ ဆံပင်တိုတိုလေးကို ကျစ်ဆံ့ပြီးတွေ အပြောက်အမြားကျစ်ထားသည် ခင်ပြည့်စုံရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

“ဟေး”

“ဝုန်း”

“အား”

ခေါင်းကြီးငုံ့၍ စာကျက်တာလည်း မဟုတ်။ အတွေးတွေက ဟိုရောက်ဒီရောက်ဖြစ်နေချိန် လူက အေးခနဲဖြစ်၍ ...

“ဟား... ဟား... ဒီလိုပုန်းလိုက်လို့ ရသလား နေသေးသော်”

“နင်... နင်”

သဘောကျစွာရယ်ရင်း ကြွက်စုတ်ကလေးလို ဖြစ်နေသည့် နေပုံစံကို ဟားရင်း ကျော်က လှောင်ရယ်ရယ်နေလေသည် နေ မျက်နှာကြီး နီရဲလာကာ ...

“နေလောင်းမခံချင်လို့ အိမ်နောက်ဘက် လာနေတာ နင် နားမလည်ဘူးလား ကျော်သွေးညီညာ၊ ကြည့်စမ်း... ငါ့စာအုပ်တွေ စိုသွားပြီ နင်... နင် တော်တော် စိတ်ပုပ်တဲ့ကောင်”

သူများ စိတ်ညစ်တာကို မြင်မှ စားဝင်အိပ်ပျော်တာလား”

“ပြစမ်းပါဦး... ဟား ဟား... ကဗျာတွေ၊ ဘာတွေ ရေးလို့ပါလား ဆရာမကြီးရဲ့”

“ကျော်သွေးညီညာ... သွား... သွားစမ်း။ နင် ငါ့ကို လှောင်စရာမလိုဘူး”

“ဟာ... ဘာလဲဟ”

ခါတိုင်းလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် စနောက်နေကျမို့ ကျော်ကလည်း စနောက်နေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ခါတိုင်းနဲ့မတူသော နေ့ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားက ကျော်အပေါ်မှာ ဒေါသတွေမနည်းမနော ဖြစ်လို့နေသည်။

ထို့ပြင် အလေးအနက်မရှိသော စကားလုံးတွေနဲ့ နေရေးထားသော ကဗျာတွေကို လှောင်နေခဲ့သူ၊ သူ လောင်းလိုက်သည့် ရေတွေက ဒီစာအုပ်ပေါ် အတော်စိုရွာသွားခြင်း စသည်တို့သည် ပြန်၍အစားထိုးမရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေ။

“နင့်ဘာသာ ပေါပေါရှုပ်ရှုပ်နေတာ နေပါလား။ ဘာလို့ ငါ့ကို လာနှောင့်ယှက်တာလဲ”

“နင်ကလည်း သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းပဲဟာ ဒါလေးနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ စိတ်ချ... ဒီလိုစာအုပ် ငါ ဆယ်အုပ်မက ပြန်ဝယ်ပေးမယ်”

“နင်... ကဲ... ငါ့ကို မပတ်ကားနဲ့ ကောင်စုတ်ရဲ့”

ပေါက်ကွဲလာသောဒေါသနဲ့ ကျော်သွေးညီညာကို ပြေး၍
ရိုက်ထုနေရင်း ...

“နင် တော်တော် ငွေရေးကြေးရေး စကားပြောပါလား”

“ဖယ်နော် နေနေသော်၊ ငါ အသားနာရင် နင်မလွယ်
ဘူး”

“အေး ... မလွယ်တော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ငါကလည်း
ငြိမ်ခံနေမယ်များ မှတ်နေသလား သေနာကျရဲ့”

နေကလည်း မျက်နှာကြီး နီရဲစွာ ဒေါသနဲ့ ကုန်းအော်
ပစ်လိုက်တော့ ကျော်က လက်ထဲမှ ဖလားကို ဒေါသတကြီး
လွှင့်ပစ်ကာ ရိုက်ထုနေသည့် နေ့လက်တွေကို ကာရင်း ...

“နင်နော် ငါပြောနေတာ မှားသလား၊ ဒီစာအုပ်လေးနဲ့
“ငါက စာဖွဲ့စရာလား၊ အဲဒါကို စော်ကားတယ်လေ၊ ဘာလေးနဲ့
စကားတွေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

“အေး ... စော်ကားတာက စော်ကားတာပဲ၊ အဲဒီလို
ငါ့ကို စာအုပ်အစား ပြန်ဝယ်ပေးမယ်လို့ နင် ပြောတာကိုက
စော်ကားတာပဲ၊ ငါက စာအုပ်တစ်အုပ်အတွက် အစားပြန်တောင်း
မယ့်ရုပ်လား။ ရှေ့နောက်မကြည့်လုပ်တဲ့ နင့်ကို ဒေါသဖြစ်လို့
ပြောတာ၊ ငါ့စာအုပ် အစားပြန်ပေးမယ်လို့ ပြောစရာမလိုဘူး
သိလား”

“တော်တော့ ... ငါ့ကို မရိုက်နဲ့တော့၊ ငါ ဒေါသဖြစ်

လာပြီ”

နေက ကျော်လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းထုတ်ပစ်
လိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ပြီးတော့ ငါ ရေးထားတဲ့ ကဗျာတွေကို လှောင်
တယ်၊ လှောင်စရာလား။ နင် လှောင်ရအောင် ငါ အပျင်းပြေ
ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူး ... နားလည်လား။ ကဗျာကို နင်က
ဘာခံစားတတ်လို့ အလကားနေ ဝေဖန်ရတာလဲ”

နေက ပြောရင်း ဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့ စကားလုံးတွေက
အဆီအငေါမတည့်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘာဖြေရှင်းသံ၊ ဒေါသဖြစ်သံမှ မကြားရသဖြင့် နေက
မျက်နှာလွှဲထားရာမှ ကျော်ကို မော့ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

ဘယ်လိုကြည့်နေတာပါလိမ့်။ ကျော်က ဘာစကားမှ
မပြောတော့ဘဲ နေ့ကို အကြာကြီး စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်မှာ
နေ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော စိမ်းလက်လက်အကြည့်တွေလား။
အို ... အဲဒီလို စိမ်းကားတဲ့အကြည့်မျိုးလည်း မဟုတ်။

ဖျတ်ခနဲ ကျောခိုင်းသွားသည့် ကျော်ကို မထားမြစ်ဘဲ
နေ ကြောင်ငေးစွာ ကြည့်နေမိသည်မှာ ...။

အခန်း (၇)

“အန်တီဆွေ”

အိမ်တံခါးဝမှာရပ်ပြီး အသံပြု၍ လှမ်းခေါ်လိုက်ပေမယ့် တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်အယောင်ကိုမှ မမြင်ရချေ။ ရှင်းလင်းနေသော ဧည့်ခန်းထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ...

“အန်တီဆွေ၊ ဒေါ်ကြီးဥ”

“ဟော ... ခေါ်သံကြားလိုက်သလားလို့ နားစွင့်နေတာ နေရဲ့၊ လာ ... အထဲဝင်”

ဖိနပ်ချွတ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေပါလား။ သင်္ကြန်မလည် ဟူးလား။ သားတောင် ပြန်ရောက်တာမကြာသေးဘူး။ ရေချိုးနေ တယ်ထင်တယ်”

“နေက ရေကြောက်လို့ပါ အန်တီဆွေ၊ ညကျမှ မထွက်ဘက် ခဏလျှောက်မလို့”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ အုန်းနို့သာကူလုပ်တာ လေ၊ မနက်ကတည်းက သားကို သွားပို့ခိုင်းမလို့ ဘယ်လိုမှ ဒီကလေးကို ဖမ်းမမိလို့လေ၊ စားသွားသမီး ... မမျိုးတို့အတွက် ချိုင့်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“ဟို ... နေ ထမင်းစားခဲ့ပြီ အန်တီဆွေ”

“စားပြီးလည်း စားရမယ်၊ သမီးက အန်တီတို့ကို သိပ် စိမ်းကားတာပဲ၊ အားနာရမယ့်လူတွေလား”

“ဟို”

“လာပါ”

ငြင်းဆိုဖို့ စကားများ စဉ်းစားနေဆဲ အန်တီဆွေက နေ့လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲ၍ ထမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။ နေ့အကြည့်တွေက ပိတ်ထားသည့်တံခါးကို ဝှဲကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချကာ လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ ထမင်းစားနေသည့် ဦးညိုကို တွေ့ရသည်။

“ဟော ... လာ သမီး ထမင်းစားဦး”

ဦးညိုက စားသောက်ပြီးသည့်ဟန်နှင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားသည်။

“အောင်စာရင်းထွက်တော့မယ်နော်၊ သမီးကော အိမ်မှာ ဘာလုပ်သလဲ”

“စာတွေကျက်ဖြစ်ပါတယ်၊ အလုပ်ကတော့ မေမေ့ရဲ့ အပ်ထည်တွေ ကူချုပ်နေတာ အားတယ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး အန်တီဆွေ၊ ဒါကြောင့်... ကျော်တို့နဲ့တောင် သိပ်မဆုံဖြစ်ဘူး”

“ကြီးစားပေါ့ သမီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဆွေ”

အန်တီဆွေက အုန်းနို့သာကူ ခူးခပ်ပေးပြီး ခဏစကားပြောကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားသည်။

“ကြီးဥ... နေ မကုန်တော့ဘူးနော်”

“မကုန်လို့ မရပါဘူး”

“အယ်”

မျှော်တုန်း မျှော်ဆဲရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာသွားရသည်။ လေသံမာမာနှင့်ပြောသောသူ့ကို စိတ်မဆိုးနိုင်လောက်အောင်ပင်။ ထို့ပြင် ဘာကိုမှန်းမသိ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထက်ထက်မြတ်မြတ် မဖြစ်နိုင်ဘဲ ...

“ကျော်”

“ပြောပါဦး လာတာက”

မေးသာမေးပြီး မော့မကြည့်ဘဲ စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်ထားသည့် ပန်းကန်ကို ဆွဲလှုပ်၍ ထမင်းခူးနေသည်။

“ပြောစရာမလိုဘဲ မလာလောက်ဘူးထင်တယ်”

ကျော်လုပ်နေသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေချိန် ကျော်ထံမှ ခန်းခနဲ ပြောနေကျစကားဖြစ်ပေမယ့် ယခုချိန်မှာတော့ ထိုအပြောမျိုးကို မလိုလားနိုင်ချေ။

ဘာစကားမှ ပြောမရဘဲ တံ့ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်နေသော နေ့ကို ကျော်က နားမလည်သလိုကြည့်ပြီး ...

“နင်က လာတယ်ဆိုတော့ တစ်ခုခုအရေးကြီးလို့လား”

နေစကားပြောဖို့ မျက်နှာမော့လိုက်စဉ် ဧည့်ခန်းထဲမှ အန်တီဆွေက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ...

“သားရေ... ခင်ပြည့်စုံ ဖုန်းခေါ်လာတယ်”

ကျော်က ဖုန်းသွားကိုင်ပြီး နေက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသည်။ အန်တီဆွေက အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဘာလဲ”

“...”

“အေး... ကောင်းကောင်း ထောပနာပြုနေပြီးမှ မခွဲနိုင်၊ မခွာနိုင်ဖြစ်နေရင် ငါက ငဲ့မှာမဟုတ်ဘူးနော် ပြောပြီးသား... ဟား ဟား ဟား”

သဘောကျစွာရယ်နေသည့် ကျော်ကိုငေးရင်း ယခုလို ရောက်လာခြင်းသည် လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိမှန်း စဉ်းစားမိလာသည်။ ကျော်ကတော့ နေစောင့်နေတာသိသိနဲ့ ဖုန်းကို လိုရင်းတိုရှင်း

မပြောဘဲ အကြာကြီးပြောနေသည်။

တစ်ခါမှ ရောက်မလာဖူးတဲ့နေ့ကို ထူးဆန်းသည်ဟု ဘာကြောင့် မထင်ရတာလဲ။ ပြန်ရမလား။ မပြန်ရဘူးလား အတွေးများနှင့် သက်ပြင်းချပိအိ။

“ဟုတ်လား... နင့်ကို သဘောကျလို့နေမှာပေါ့”

“...”

“ဘာလဲ နင်က စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။ အသက်ငယ် သေးတယ်နော်၊ အပိုအလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့”

“...”

ဆိုဖာပေါ် စိမ်ပြေနပြေမှီချထိုင်ရင်း ပြောနေသော ကျော့ကိုကြည့်ပြီး ကျော် တမင်ညစ်နေတာကို နေ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။

မှားနေသလားဟု ဇေဝဇဝါနှင့်လာမိသည့်အဖြစ်ကို နောင်တရမိကာ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

နောက်ထပ် ဤကဲ့သို့သော အလားဟူ နောင်တမျိုးမရှိ ရလေအောင် ပျော့ညံ့သောစိတ်ဓာတ်ကို ဖျောက်ရမည်။

“ဟိတ်... ခဏနေဦးလေ”

ဟိတ်ဟု ခေါ်သံကို နားထဲတွင် ခါးသက်စွာ ဂရုမစိုက် နိုင်ဘဲ မကြားသလိုဖြူ၍ သွက်သွက်လက်လက် လျှောက်ကာ ဖိနပ်စီး၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်း ရူးလာသည့်အဖြစ်ကို သိသိကြီးနှင့် နေ မာနတွေကို မလျှော့နိုင်။ နေ့မှာ ထာဝရပိုင်ဆိုင်နိုင်တာဆိုလို ဒီမာနတွေပဲ ရှိတာလေ။

နေ ရှုံးနေတယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီအရှုံးတွေကိုပဲ ရင်မှာ ပိုက်ထားပြီး ဒီနှောင်ကြိုးကို မဖျက်သေးတရွေ့ တဖြည်းဖြည်း ကျွမ်းလောင်ခြင်းဆိုတာ ရှိနေမှာပါ။

မတူညီမှုကို သိသိကြီးနှင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မထိန်းချုပ် နိုင်လို့ ဖြစ်လာတဲ့ရလဒ်ကို ရရှိလာမှတော့ ကိုယ့်ခုကျွတ်ကိုယ်ရှာတာ နှင်ပဲ သေသင့်တယ်လို့ ငါ့ကိုပဲ အပြစ်တင်လိုက်မယ်ကျော်။

“ဘာလဲ ပြောစရာရှိလို့လာပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ပြန်သွား တာ နင့်ကို ငါ နားမလည်တော့ဘူး”

ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာစဉ် နောက်ကနေ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သဖြင့် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ဆိုင်နေပေမယ့် ရင်ခုန်သံရထားကြီးက တချွန်းချွန်းနဲ့ မောင်းနှင်နေသည်။

အတွေ့အထိတစ်ခုကြောင့် ရင်ထဲက ကတိမ်းကပါး ဖြစ်သွားသလိုလို့။

“နေ... နင် ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး”

နေက မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းယမ်းကာ ရှေ့ဆက်သွား ဖို့ပြင်တော့...

“ကိစ္စမရှိဘဲ နင် မလာပါဘူး။ ပြော... မပြောရင် ငါ နင့်ကို ဖယ်မပေးဘူး”

နေ မော့ကြည့်မိတော့ တွေ့မြင်နေကျ ဂျစ်ကန်ကန်ပုံပုံ သည် ဒီနေ့မှာ ပို၍ထူးဆန်းနေသလိုလို့။ ထိုအမှုအရာကိုပဲ ထိုင် ကြည့်နေချင်သလိုလို့ ...။

မဖြစ်သေးပါဘူးနော် ...

လာတောင်းပန်သည့်အဖြစ်အပျက်မို့ မျက်နှာချင်းလည်း မဆိုင်ချင်စွာ မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲပြု၍ ...

“မနက်က ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတယ်ထင်လို့ ... အဲဒါ နင့်ကို လာတောင်းပန်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီစာအုပ်က နင်ပဲ ငါ့ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ငါ့သူငယ်ချင်းပေးထား တာမို့ ငါက ငါ အမြတ်တနိုးထားတဲ့ကဗျာကို အဲဒီစာအုပ်လေးထဲ မှာ ရေးထားတာ၊ ကဗျာလေးနဲ့နင်ဟာ အတူတူပဲဆိုပြီး သဘော ထားခဲ့တာ။ အဲဒါကို နင်က လျော်ကြေးပေးမယ် စကားပြောလာလို့ ငါလည်း နင့်ကို အနိုင်ရရင်ပြီးရောဆိုပြီး ဘာစကားတွေပြော မိမှန်းကို မသိထော့ဘူး။ နင် စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးလို့”

“အခုလည်း ငါ စိတ်ဆိုးနေသေးတာပဲ”

“ဟင်”

နေ မော့ကြည့်မိတော့ ကျော်က ခေါင်းယမ်းကာ ...

“ထားပါတော့ ... အသေးအဖွဲ့တွေပဲဟာ”

“ထားပါတော့ဆိုလို့ မရဘူး ကျော်၊ နင် စိတ်ဆိုးမပြေ တာသိသိနဲ့ ငါ လှည့်မပြန်နိုင်ဘူး။ နင့်မှာ ထာဝရသူငယ်ချင်း များပေမယ့် ငါ့အတွက်တော့ နင်တစ်ယောက်တည်းပဲ။ တကယ် မိ ငါ့အပြောအဆိုတွေထဲမှာ နင် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ခြစ်မယ့်စကားလုံးတွေရှိရင် ငါ တောင်းပန်တယ်ဟာ”

ကျော်က နှင်းဆီပင်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေရာမှ ...

“အောင်စာရင်းထွက်တော့မယ်၊ ပြီးရင် ... ကျောင်းဖွင့် တော့မယ်နော်၊ ပျော်စရာတော့ကောင်းသား။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုးတန်း တုန်းကထက် စာတွေ ပိုများလာမှာနော်”

“ကျော် ... စကားကို ဟိုဟိုဒီဒီ မလွဲစမ်းနဲ့ဟာ”

“ငါ ဘယ်တုန်းက ကြာကြာစိတ်ဆိုးဖူးလို့လဲ နင် ငါ့ကို ပြောလိုက်တုန်းက ငါ မခံနိုင်တာတော့ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် လေ နင်ပြောတာတွေကို ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ နင်ကဗျာတွေက ရွှေ ခွေ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေထက် တန်ဖိုးရှိပြီး ငါကတော့ တေ လေပြီး အလေ့နုတော့လို့ပုံစံနဲ့ နင်ပြောတာတွေကို ပြန်စဉ်းစား လိုက်ဦး။ ငါ စိတ်ဆိုးတာဟာ ငါ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းက ဒီလို ပြောလို့”

“တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ”

“မလိုပါဘူး။ ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ အဲဒီလောက် တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး။ ဘာမှဟုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ကဲ ... ငါ စာကျက်ရဦးမယ်၊ မနက်ဖြန် တစ်ယောက်ချင်း အလွတ်ဆိုရမှာ”

လှည့်ထွက်သွားသည့် ကျော်ကို နေ လှည့်မကြည့်တော့ ပေမယ့် ...

“နင့်ဘက်က ဘာမှဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် ငါ့အတွက်ကတော့ အဲဒီ ဘာမှမဟုတ်တာကနေ ဟုတ်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေဖြစ်ခဲ့တာ နင်သိရဲ့လား ကျော်၊

အဲဒီနေ့ရက်တွေကို ငါ့ရဲ့နေ့ရက်တွေထဲကနေ ထုတ်နုတ် လို့ခရင် ငါ ထုတ်နုတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ အမြဲတမ်း ဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ပဲ ဆက်ဆံနိုင်ရင် ကောင်းရဲ့သားနဲ့ အခုတော့ ...”

အခန်း (၈)

ဆယ်တန်းကျောင်းဖွင့်ချိန်ရောက်တော့ နေခဲ့ကျော်တို့ ဘစ်ဂိုဏ်းဆီ ကွဲသွားသည်။

ကွဲရခြင်းရဲ့အကြောင်းရင်းက ကျော်နဲ့ပြည့်က တစ်ကျူ ခုတ်တည်း အတူတူဆိုတော့ သွားအတူ လာအတူဖြစ်ပြီး ပို၍ ဆည်းလုံးလာခဲ့သည်။ ကျောင်းမှာလည်း အားလပ်ချိန်တွေကိုလည်း နှစ်ယောက်သား သူတို့ရဲ့ကျူရှင်ဒိမ်စာတွေကို လုပ်ကာ စကား ပြောဖြစ်တဲ့နေ့ရက်တွေကလည်း အများသား။

နေကလည်း သဗ္ဗာနဲ့ ပိုပြီးတွဲမိလာသည်။ ဆယ်တန်း ရောက်တော့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ တွဲမထိုင် ခတော့ချေ။ သဗ္ဗာရယ်၊ နေရယ်၊ ပြည့်ရယ် ရှေ့မှာ အတူတူ ဆိုင်ပြီး နေတို့နောက်တန်းတွင် ကျော်သွေးညီညီနဲ့ တခြား

ယောက်ျားလေးတွေ ထိုင်ကြသည်။

ပြီးတော့ ပြည့်ရဲ့ဆက်ဆံရေး။ ဟုတ်တယ်... နေအပေါ်
ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ဆက်ဆံတတ်တဲ့ ပြည့်ရဲ့ဆက်ဆံရေးဟာ ဆယ်တန်း
နှစ်မှာတော့ အတော်ပြောင်းလဲလာသည်။

ဒါကလည်း နေအထင်ပြောရရင် သူဟာ ကျော်အခင်ဆုံး
အတွဲဆုံးဖြစ်ပြီး နေနှင့်ကျော် ပို၍ဝေးကွာသွားခြင်းကို နှစ်သက်
သောကြောင့် နေ့ကို ခေါ်နိုင် ပြောနိုင်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေး
မိလျှင် နေဟာ တစ်ဖက်သတ် ခါးသီးနေသည်ဟု ထင်ဖွယ်ရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ပြည့်ရဲ့ခွဲခြားတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဖယ်
ကြည့်မယ်ဆိုလျှင် ပြည့်သည် ခင်ချင်စရာကောင်းသော မိန်းက
လေးအဖြစ် အကောင်းမြင်ကြည့်ပေးမိပါသည်။ ဒါပေမဲ့... စကား
ကို ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့် ပြောချင်ရာ ဇွတ်ပြောလို့ တစ်
ဖက်သား ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ မတွေးတတ်သည့်စိတ်ကို
တော့ အမြင်ကတ်လှသည်။

“အားလုံး မတ်တတ်ရပ်”

အတန်းခေါင်းဆောင်ရဲ့အော်သံကြောင့် သင်္ချာတွက်ရေး
ရာမှ ထပြီး ရပ်လိုက်တော့ Chemistry ဆရာမကို တွေ့ရသည်။
ဆရာမကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်ချိန် သွားက ...

“မနေ့က ဆရာမ စာကျက်ခိုင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ ... နင်ကော ကျက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ငါ နည်းနည်းထစ်နေသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

ပြည့်က နေ့ကို လက်တို့၍မေးသည်။ နေ့ စာပြီလား
...တော့ ပြည့်က ချစ်စဖွယ် ရှုံ့ဖဲ့၍ သိပ်မရသေးကြောင်း ပြော
သည်။ တော်သေးတာက ဆရာမသည် စာမေးဖို့ သတိမရတော့
လားမသိ မကျက်ခဲ့ရသေးသူတွေ သက်သာသွားသည်။

ဆရာမ ထွက်သွားတော့ ပြည့်တို့က အပြင်ခဏသွား
သည်။ နေ့ သင်္ချာတွက်နေတုန်း သိပ်မကြာခင် ပြည့် ပြန်ရောက်
လာကာ ...

“နင် တော်တော် ပြဿနာလုပ်ပါလား ကျော်”

“အေး... နင်ကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး။ ငါ ပြဿနာ
လုပ်တာလား နင်လုပ်တာလား စဉ်းစားဦး”

“ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ငါ့ကိုများ ဘက်လိုက်သလေ။ ဘာ
လေးနဲ့ တစ်ကူရှင်တည်း အတူတူတက်နေတာ မခေါ်လို့
မလား”

ကျော်နဲ့ပြည့် စကားအချေအတင်ဖြစ်သံကို နောက်ဘက်
မှ ကြားနေရသည်။ လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပေမယ့် ရှေ့မှာ ချထားတဲ့
ဘောလုံးကို မကိုင်သေးဘဲ တစ်ဖွန်းတစ်စ ကြားနေရသော
စကားတွေကို နားစွင့်မိ၏။

“ငါကသာ နင့်ကို အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းလို့ ပြောတာ

နင်က ငါ ခင်သလောက် မခင်ပါဘူး။ ပြောလိုက်ရင်တော့ တယော ထိုးနေတာကျလို့ ပြီးရင် ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘူး”

နင် ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီလားကျော် ... အရင်တုန်းက ဒီလိုစကားတွေနဲ့ စကားနာထိုးခဲ့ရသူက ငါပါ။ အဲဒီတုန်းက နင် ဘာပြောခဲ့သလဲ ပြန်စဉ်းစားပါဦးလို့ ငါသာ ဝင်ပြောလိုက်ရင် နင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်အောင် နာသွားဦးမယ်။

ဒါပေမဲ့ဟာ ... နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်လိုအပြီး အတေးမှ ထားလို့မရတဲ့ ငါ့အဖြစ်ကို ငါ ဝမ်းနည်းမိတယ်။

“ဘာသာဝရသူငယ်ချင်းလဲ၊ နင့်ကို ထာဝရသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ငါ ကတိပေးခဲ့လို့လား ကျော်သွေး ညီညာ၊ ငါ့ကို ဘာမှလာချည်တုပ်မနေနဲ့ ဟွန့် ... ခင်ပြည့်စုံကို လာမကြောနဲ့ မောသွားမယ်”

ပြည့်က နွေဘေးမှာ ဆောင့်အောင်ထိုင်ချရင်း မုန့်ထုပ် တွေကို ပစ်ချလိုက်သလို ကျော်ထံမှ ဒေါသတကြီး ရေရွတ်သံ တွေကို ကြားရသည်။ နေ သက်ပြင်းချကာ ...

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဟာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အနောက်က ကောင်စုတ်ပေါ့၊ ငါ့ကို အသလွတ်ကြီး အမိန့်လာပေးနေတာ တစ် Section တည်း အတူတက်နေတဲ့ သန်းအောင်နဲ့ မုန့်ဆိုင်အတူသွားတာ သူ့ကို မစောင့်လို့တဲ့၊ သူလည်း ခြေထောက်ပါတာပဲ ကိုယ့်ဘာသာ လာ

လား”

“အေးပါဟာ ... တော်ကြပါ၊ ခဏနေ ဆရာမ လာ ဆော့မှာ”

“နေ နင့်လည်း အဲဒီကောင်ကို ကြည့်ပြောစမ်းပါ၊ ငါ သိပ်ကြည့်လို့မရတော့ဘူး၊ စကားပြောရင် ဆရာကြီးလိုလိုနဲ့ ... ငွန်း”

သင်္ချာဆရာမ ဝင်လာသဖြင့် ဆက်မပြောတော့ချေ။ ဆရာမ စာသင်ပြီး ထွက်သွားတော့ ပြည့်က ကျော်ကို မခေါ်ဘဲ သွားကို အဖော်ခေါ်ကာ ထွက်သွားသည်။ ဘေးနားမှာ ထိုင်ချ ထိုင်ကာ အရိပ်ကြောင့် နေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ နေရတာ တကယ်ရှားချင်ပြီ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရန်ဖြစ် သွင် နေကပဲ ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးရပြီး ပြီးလျှင် ဘာမှဟုတ်တာ ဆည်း မဟုတ်။

“တော် တော် မုန်းဖို့ကောင်းတယ်”

စကားစလိုက်သည့် ကျော်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ နေက ကားထောက်တာမျိုးမရှိဘဲ ခပ်မဆိတ်နေလိုက်သည်။

“ငါ ခင်သလောက် မခင်သူ၊ ချေးစက်ကျရာ ပျော်တဲ့ လောက်မ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ယောက်ျားလေး

ဖြစ်ပြီး နင်လည်း တခြားသူငယ်ချင်းတွေရှိတာပဲ ပြည့်မှာ ရှိတာ နင်က အပြစ်တင်ချင်တာလား”

“နင့်လို ကိုယ့်တာသာနေပါလား။ ဟွန့်... မပြောလိုက် ချင်ဘူး”

တူမလား ကျော်။ ဆင်းရဲတဲ့ နေနေသော်နဲ့ ချမ်းသာတဲ့ ခင်ပြည့်စုံက ညီမျှခြင်းချလို့ ရလို့လား။ ငါ့လို ဆင်းရဲတဲ့သူကို ဘယ်သူက အရေးတယူလုပ်ပြီး အပေါင်းအသင်းဝင်ဆွဲတာခြင်း ယှဉ်လို့ရမှာလဲ။

“ဖယ်... ကောင်စုတ်၊ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သွား။ သိပ် ကြည့်လို့မရဘူး။ လုံးဝကို ကြည့်လို့မရတာ”

အပြင်က ပြန်လာသည့် ခင်ပြည့်စုံက ကျော်လက်မောင်း ကို ဆွဲဆိတ်၍ မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြောလေသည်။

“ကြည့်မရနေပေါ့၊ မဖယ်ဘူး... နင်ပိုင်တဲ့နေရာပို့ လား”

“ကျော်... နင်နော်”

“အေးနော်... နောက်ထပ် ဒါမျိုးတွေ့လို့ကတော့ မလွယ်ဘူးမှတ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဖအေကျနေတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ သိချင်ရင် ဒီမှာ လက်သီးကြည့်ထား... သွားမယ်”

“ကြ... ကြ”

ကျော်က နောက်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားသလို ပြည့်က ကျော်နားရွက်ကိုတွဲ၍ လိမ်ကာ ရယ်ရင်း ထိုင်ချလိုက်ခြင်းကြောင့် တည့်ပြီးဟု ယူဆရမည်သာ။

ဘာကိုမှန်းမသိတဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ ကျော်နဲ့ပြည့် တည့်သွားခြင်းကိုလား။

အို မဟုတ်ပါဘူးလေ။ နေ့က အဲဒီလောက်ထိ စိတ်ဓာတ် သေးသိပ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။ အေးတီအေးစက်နဲ့ နေ့တတ်သော နေ့ကို ကျော်က သိပ်မခင်တွယ်တာကိုလည်း အပြစ်မတင်ချင်ပါ။

ဆိုးဝါးလှသည့် ကိုယ့်ကံကြမ္မာက တစ်ဖက်သတ်ဆိုတဲ့ ကန့်လန့်ကာရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ရပ်ခိုင်းနေမှတော့ ဘယ်လိုရှေ့ ဆက်၍ဖြစ်မည်နည်း။

အခန်း (၉)

တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသော စာဖေးပွဲကြောင့် မေမေက စာပဲ တွင်တွင်ကျက်ခိုင်းနေသည်။ မေမေကတော့ ...

“သမီးကြီးလာရင် ကျောင်းဆရာမကြီးလုပ်မှာတဲ့လို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ပြောတာ၊ ငါ့သမီးက အဖြူအစိမ်းကျောင်းဆရာမဝတ်စုံနဲ့ဆို ကျက်သရေရှိမှာ”

“တော်ကလည်း ဝန်ထမ်းမလုပ်ခိုင်းချင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့မှာ သမီးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ဝေးဝေးလံလံတွေမှာ သမီးတာဝန်ကျရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲ”

“ဪ မမျိုးရယ် ... မင်းကလည်း ငါတို့သမီးက စိတ်မချစရာ ဘာရှိလို့လဲ၊ အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိတာပေါ့၊ တစ်သက်လုံး ကျောင်းပြီးတာနဲ့ သူ့ဘဝကို

အိမ်တွင်းမှုလုပ်လိုက်နဲ့ သမီးရဲ့အနာဂတ်ကို ဒီမှာပဲ ရပ်ခိုင်းတော့မလို့လား။ တောရွာတွေ သွားရတယ်ဆိုရင်လည်း အလွန်ဆုံး (၂) နှစ်ပေါ့၊ ဝန်ထမ်းဆိုတာ ကူငြေ့ရတယ်၊ ဘာမှပူစရာလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မင်းသမီးက ကုမ္ပဏီတွေမှာ လုပ်ဖို့ဆိုတာလည်း သူ့စိတ်နဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“တော်ကတော့ လုပ်ပြီ၊ မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်ဆီနေသလဲ မသိဘူး။ နှုတ်ခမ်းနားတည်ပါ့မလား ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဟ ... ငါတို့သမီးက ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဆရာမဖြစ်ဖို့က သေချာနေပြီးသားလေ မမျိုးရဲ့”

နေ့အပေါ် မျှော်လင့်ချက်ကြီးသော ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ရဲ့ သဘောထားတွေကို သိနေတာမို့ နေ ဆယ်တန်းစာဖေးပွဲကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ကိုအောင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

နောက်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ မေမေက ...

“စာမလိုက်နိုင်တာရှိရင် အနီးကပ်ကူရှင်ယူရင် ယူလေသမီး၊ အနီးကပ်ဆိုတော့ သိပ်လည်း ကုန်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ရပါတယ် မေမေ”

“သမီးက ပိုက်ဆံကုန်မှာ ကြောက်နေတာလား၊ ပညာသင်ချိန်မှာ ငွေကုန်မှ အရာရောက်တာဆိုသလို ငွေကုန်တာ မဆန်းပါဘူး”

ငွေကုန်မှ အရာရောက်မှာလား မေမေ။ ငွေမကုန်ဘဲ

အရာရောက်အောင် နေ ကြိုးစားမှာပါ။ အဲဒီလို လူတိုင်းပြောနေကြတဲ့ ငွေစကားကို နေ နားထဲတွင် ခါးသီးနေသည်။

ဒီဇင်ဘာကျောင်းဆယ်ရက်ပိတ်တော့ ကျူရှင်တက်တဲ့ သူတွေက သူတို့ကျူရှင်တွင် Revision ခဏခဏ ပြန်နေပြီ။ ပြည့်တိုက် ကျူရှင်မှာ အရေးကြီးသည်ဟုဆိုသည့်အဖိုတွေ ကျူရှင် နေကို ပေးသည်။

ပြီးတော့ နေတို့ရဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်ခင်ခင်ထားကလည်း ပိုက်ဆံအဆင်မပြေတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကို သူ့အိမ်မှာ သီးသန့်စာကျက်ခိုင်းလုပ်ပေးသည်။

ညှို့ခန်းထဲက စာဖွဲ့ပေးတွင် စာအုပ်တွေ ပျံ့ကျဲလျက်၊ Chemistry Defination တွေ ကျက်နေစဉ်။

“အိမ်ရှင်တို့”

အသံပြကြီးနဲ့ အော်သံကြောင့် နေ မျက်စိမှိတ် စာကျက်နေရာမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိတော့ အိမ်တံခါးပေါက်ဝ၌ ရပ်နေသည့် ကျောက်ကို မြင်လေသည်။

“အော်မနေနဲ့ တွေ့ရဲ့သားနဲ့ ဝင်ခဲ့ပါလား”

“အံ့ဟ ... တယ်အိမ်ကျနေပါလား။ လက်ဖက်သုပ်တွေ ဘာတွေနဲ့”

ကျောက်က ပြောပြောဆိုဆို လက်ဖက်သုပ်ကို နှိုက်စားလေသည်။

ကျောင်းမှာ တွေ့နေကျပေမယ့် စကားလက်ဆုံကျ၍ ပြောဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒီဘက်နှစ်မှာ မရှိသလောက် နည်းပါးသွားတာမို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ကျောက်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျူရှင်နဲ့ အိမ်နဲ့ ကူးနေရတာမို့ နေ့အိမ် မလာဖြစ်တာကြာပြီ။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် အိမ်ခန်းထဲမှာ နေရဲ့စာကျက်သံ တွေပဲ ထွက်ပေါ်နေသည်။

“အန်တီကော”

စာကျက်နေခြင်းကို ဖြတ်တောက်၍ ကျောက်က မေးလိုက်ပေမယ့် နေက စာဆိုမပျက် ခေါင်းယမ်းနေပြီး စာဆက်ကျက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်က ...

“ဘယ်သူ့ဆီ သွားလိုက်၊ သွားလိုက် စာကျက်သံတွေပဲ ... ပြီးငွေစရာကောင်းလာပြီ။ ဒီဆယ်တန်းစာမေးပွဲလည်း မြန်မြန်ပြီးမှပဲ မဟုတ်လို့ကတော့ အားလုံးစာကျက်ရင် ဂေါက်သွားနိုင်တယ်”

ဟု ညည်း၍ ဆက်တီခုံပေါ်မှ သွားထိုင်နေ၏။ ယခုထက်ထိ စာကျက်မပျက်နေသာနေ့ကိုလည်း ကြည့်ရဟန်မတူချေ။ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကောက်ဖတ်နေသည်။

နေက တစ်ခန်းပြီးအောင် ကျက်ပြီးမှ ...

“စာတွေ တော်တော်ရနေပြီလား”

စကားပြောရသည်မှာ ထောင့်တောင့်တောင့်နိုင်နေသလားဟု ကိုယ့်ဘာသာတွေးပေမယ့် ကျော်က ဘာမှမပြောင်းလဲဘဲ ...

“မသိဘူး ... ဖြေမှာပဲ သိတော့မယ်၊ ဒါနဲ့ အန်တီကော”

“မေမေ ဒေါ်ညိုတို့အိမ်ဘက် သွားတယ်”

“နင်ကလည်း နဂိုကမှ စကားသိပ်မပြောရတဲ့အထဲ အခု ပိုပြီး စကားမပြောတတ်တော့သလိုပါလား”

“နင်ကလဲ”

ကျော် ရိပ်မိသွားမည်ဆိုသဖြင့် နေက ပေါ့ပါးဟန်နဲ့ ရယ်လိုက်ပေမယ့် သူ ရိပ်မိသိရှိသွားမှာကိုတော့ မလိုလားပါ။

“ဒီနေ့ ဆရာမတို့ဆီ မသွားဘူးလား”

“ညနေ (၅) နာရီမှ သွားလာခေါ်မှာ”

“စာတွေလိုက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဒီလိုပဲပါ နင်ကော”

“ငါတို့က သူ့ကိုမှီအောင်လိုက်ပြီး ရပ်နေတာပဲ၊ သူက ဆက်သွားနေတာ၊ စိတ်မရှည်ရင် သူ စောင့်ခေါ်လိမ့်မယ် အေးဆေးပါ”

“ကောင်စုတ် မဟုတ်တရုတ်ဆို အကုန်ပြောတတ်တဲ့ နင့်ရဲ့ဦးနှောက်တော့ ရွှေချထားသင့်ပြီ၊ ပြည့်ဆီကော မသွားဘူး”

လား”

“ပြည့်ကမှ နင့်ထက် ပိုတောင်လောဘကြီးနေသေး။ စာမေးပွဲမပြီးမချင်း သူ့ဆီ မလာပါနဲ့တဲ့”

“ဪ ... ဪ ... ဒါဆို နင်က ငါ့ကိုတော့ စာကျက်ပျက်ရင် ပျက်ပလေ့စေဆိုပြီး ငါ့ဆီလာတာပေါ့လေ”

ရင်ဘတ်ထဲ အောင့်သွားရသည်။ ကိုယ့်မှာတော့ ကိုယ့်ဆီပဲ သူ သတိတရလာတာဆိုပြီး ဝမ်းသာနေခဲ့ရတာ အခုတော့။

“သွား ... ငါလည်း စာကျက်ပျက်တယ် နင်ပြန်တော့”

တစ်ခါမှ အခုလို မောင်းထုတ်ဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပေမယ့် နှုတ်က ဘယ်လိုထွက်သွားသလဲ မဆန်းစစ်ချင်တော့ပါ။

“ဟာ ... ဟာ ... အဲဒါ စိတ်ဆိုးတဲ့ပုံစံတဲ့လား။ ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ နှုတ်ခမ်းက ရှေ့တစ်တောင်ထွက်၊ ပျက်လုံးက တောင်ဒဂုံ၊ ပြောက်ဒဂုံ၊ တကယ်ရုပ်ဆိုးဆိုး”

“နင်နော်”

“ဟာ ... အဟုတ်ပြောတာ၊ နင်က အစကတည်းက လှတာမှ မဟုတ်တာ၊ မလှအောင်နေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ကျော်သွေးညီညာ”

ဘယ်သူမဆို လှတာ၊ မလှတာ အပထား။ ကိုယ်ချစ်သောသူထံက လှတယ်ဆိုတဲ့စကားကိုပဲ အစဉ်အလိုရှိကြတာ မဟုတ်လား။ မလှပေမယ့် လှတယ်လို့ပြောရင် ကျေနပ်ကြတာ

သဘာဝပဲလေး။

“ငါ ကြောက်လာပြီနော် နေ”

“ကြောက်ရင် ပြန်လေး နင့်ကို ဘယ်သူက လာခိုင်းနေလို့လဲ၊ ရှုပ်ကိုက ရေညှိမင်ထိုင် ငရှင်ကိုင် စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ဣန္ဒြေတစ်စက်မှ မရှိတဲ့ကောင်၊ သေရင်တောင် စပ်ပြီးပြီး သေမယ့်ကောင်”

“ဟား... ဟား... ပြောလှချည်လား”

Ovaltín အိုက်တင်နဲ့ ပြောင်ပြပြီး...

“နင်ဟာလေ စလို့စမှန်းမသိ ငါမခံချင်အောင် ပြန်စပါလား”

“မစပါဘူး၊ ဘာလို့စရမှာလဲ”

“အဲဒါကြောင့်... ပြည့်နဲ့ နင်နဲ့ ကွာတာ၊ ပြည့်ဆိုရင် ငါ ဘယ်လောက်စစ စိတ်မဆိုးဘူး၊ ငါကသာ မခံနိုင်လို့ ဒေါသဖြစ်တာ”

“ငါ့ကို သူများနဲ့ လာမနှိုင်းနဲ့ ကျော်သွေးညီညာ၊ နင်စေရအောင် ငါက အရုပ်မဟုတ်ဘူး သိလား”

“စတယ်... စတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ဒီလောက်ပြောနေသည့်ကြားမှ ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ဆင်းဖြေသွားသည့်ကျွန်ကို လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့် ဘော်လီပင်နဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

နင်ဟာ ငါ့ဆီမှာ ရောက်နေတဲ့အချိန်ထိ ပြည့်ဆိုတဲ့

မိန်းကလေးကို မေ့ထားလို့မရဘူးလား ကျော်ရယ်”

တကယ်တော့ နင့်လို ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့သူက ငါ့လို သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ စိတ်ကူးမရှိတာ နင့်အပြစ်မရှိပါဘူး။

‘ရွှေရွှေချင်းထပ်ပြတ်’ ဆိုတဲ့ နင်တို့အသိုင်းအဝိုင်းတွေရဲ့ ကောင်းကလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။

သေချာတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။

နင့်ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ငါ သေသွားရင် သေသွားပါစေ။ ငါ့ချစ်နေတာကို နင် ဘယ်တော့မှ မသိစေရဘူး။ ဘယ်တော့မှ မသိမိစေရဘူး။ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့လက်ကျန်မာနဆိုတာ သက်သေပြချင်း။

အခန်း (၁၀)

စာပြန်ခွေးနေတုန်း။

“ထမင်းအရင်လာစားပါ နေနေရယ်၊ ဒီနေ့ စာမေး နောက်ဆုံးနေ့လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ဘိုင်အိုဖို့ စိတ်ထဲလှုပ်ရှားနေတာ ရတဲ့စာတွေတောင် မေ့ချင်ချင်ရယ်”

“စိတ်အေးအေးထားဖြေပေါ့”

မေမေက ထမင်းစားပြီး ဖေဖေကို လှမ်းခေါ်၏။ ဖေဖေ က အပင်များ ရေလောင်းပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

“ဒီနေ့ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးရက်ဆိုတော့ ဘယ်သွားလည် ကြမလဲ၊ ဟိုဘက်အိမ် ကလေးတွေနဲ့ လည်မှာလား”

“ဘယ်မှသွားမလည်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ကျော်တို့ သွားလည်

ကြမလားတော့ မသိဘူး”

“ဒါဆို... ညနေ ဖေဖေပြန်လာရင် ဘုရားကြီး သွားကြ တာပေါ့”

“ဟာ... ကောင်းတယ် ဖေဖေ၊ သမီးတို့ တတ်ပုံရိုက် ခုအောင်နော်”

“ကဲပါ... မရွှေနေရယ် စကားများမနေနဲ့၊ စားစရာရှိ တာ သိုးသိုးသွက်သွက်စားပြီးရင် ဘုရားရှိခိုးသွားဖို့လည်း မမေ့ ခဲ့ဦး”

“အင်းပါ... မေမေရဲ့”

နေက ထမင်းစားပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးလိုက်သည်။ မေမေ ကိုလည်း...

“မေမေ နေ့အတွက် ဘုရားရှိခိုးပေးဦးနော်၊ ဘိုင်အို မဖြေနိုင်မှာကြောက်လို့”

“အေးပါ”

သွားလာခေါ်တော့ အတူတူသွားကြသည်။ ကျော်တို့ ကတော့ သူတို့ကျူရှင်က လိုက်ပို့သဖြင့် ကျူရှင်က ကားနဲ့ သွား ကြသည်။ နေ့နဲ့ကျော်က အခန်းမတူဘဲ ကျော်က ပြည့်နဲ့ ခုံနံပါတ် ချင်းနီးသဖြင့် အခန်းချင်းကပ်လျက်ကျသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းသားတွေက တော်တော် ရောက်နေပြီး နေတို့ စာခွေးနေတုန်း ပြည့်တို့ ရောက်လာကြ

သည်။

“စာမေးပွဲပြီးရင် ဦးပိန်ဘက်သွားလည်မှာ နေလိုက်ခဲ့နော်”

“မလိုက်တော့ပါဘူးဟာ”

“နင်ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး စုသွားကြမှာလိုက်ခဲ့ပါ”

“တော်ပါပြီဟာ”

ပြည့်က ပြောမရတော့ ဆက်မပြောတော့ချေ။

“ကလင်... ကလင်”

ခေါင်းလောင်းသံမြည်တော့ အတန်းထဲဝင်ရသည်။ နေက ရှေ့ဆုံးမှာဖြစ်ပြီး သဗ္ဗာက အလယ်တန်းမှာ ဖြစ်သည်။

မေးခွန်းလွှာကို သေချာငုံဖတ်ပြီး ရသည့်အပုဒ်တွေကို အမှန်ခြစ်၍ အရင်ဖြေသည်။

ရသည့်အပုဒ်တွေ ဖြေပြီးတော့ နာရီကိုကြည့်သည်။ ဆယ်နာရီထိုးတော့မည်။ မရသည့်အပုဒ်တွေဖြေနေရင်း စဉ်းစားလိုက် ရေးလိုက်နှင့် စာဖြေနေရင်း အခန်းပြင်သို့ အမှတ်တံဆိပ်လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်...

“ဟင်”

“ဖေဖေ”

ကျောင်းရှေ့ယူကလစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်နေသည်

ဒေဖေကိုမြင်တော့ နေ တော်တော်အံ့ဩသွားရကာ...

“ဖေဖေ အလုပ်မသွားသေးဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာရင်း စာမေးပွဲဖြေနေသည့်နေ့ကို ဖြေနိုင်သလား ဟု လာကြည့်တာလား” ဆိုသည့် အတွေးတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။

ယူကလစ်ပင်နှင့် နေ စာမေးပွဲဖြေနေသည့်အခန်းက သိပ်မဝေးပါ။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကောင်းစွာမြင်နိုင်သည့်အနေအထားရှိ ဖေဖေက နှုတ်ခမ်းလှုပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို မေးသည်။ နေက အသံမကြားသော်လည်း ဝမ်းသာအားရပြီး၍ ခြေနိုင်တယ်ဟုသောသဘောနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။

ဖေဖေက ကျေနပ်စွာပြုံး၍ ကျောင်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ဧကန္တ နေ စာမေးပွဲမဖြေနိုင်မှာ စိတ်ပူလို့ ဖေဖေ လိုက်လာခြင်းဖြစ်မည်။ သူမ ပြုံးလိုက်ရင်း ကျန်နေသည့်အပုဒ်ကို ဆက်ဖြေသည်။

တချို့က မဖြေနိုင်ဘူးဆိုကာ အချိန်တစ်ဝက်ပြည့်တော့ ထွက်သွားသည်။ နေ အနောက်သို့လှည့်ကြည့်တော့ သဗ္ဗာမထွက်သေးတာ တွေ့ရသည်။ သူလည်း ရတယ်ထင်တယ်ဟု တွေးရင်း နေ ဖြေထားသည့်အဖြေလွှာကို အစအဆုံးစစ်သည်။

“ကလင်... ကလင်”

အချိန်စေ့ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြောင့် ...

“ဟာ”

ဖြေလို့ကောင်းနေသည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက
ဟာခနဲ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားကြသည်။

“ဖြေနိုင်လား”

“အေး ... ဖြေတော့ ဖြေထားတာပဲ”

“ငါလည်း ရမလားလို့ ရင်ထိတ်နေတာ ကံကောင်းလို့
အကုန်လုံး မရရင်တောင် တော်တော်လေးရတယ်”

လွယ်အိတ်ထားသည့်နေရာသို့ လျှောက်လာတော့ ပြည့်
နဲ့ကျော်က နေတို့အနီး လျှောက်လာကြသည်။

“သွားမလည်ကြတော့ဘူးလား”

“အင်း”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ”

နေက မျက်နှာမကောင်းလှသည့် ကျော်တို့ကို ဂရုမစိုက်
ဖြစ်ဘဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သွားမယ်ဟာ”

“နေ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

ပြောစရာစကားမရှိသလိုနှင့်ဖြစ်နေသူနှစ်ယောက်ကို
ကြည့်ပြီး နေ စိတ်သိပ်မရှည်တော့။ ကျော်ကို မျက်စောင်းထိုး

ဆက်စဉ် ...

“ဟော သမီး ... ဖြေနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင် အန်တီဆွေ ... ဖြေနိုင်ပါတယ်ရှင်”

အန်တီဆွေကိုမြင်တော့ နေ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“လာ သမီး ... အန်တီတို့နဲ့အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့လေ”

“နေသူငယ်ချင်းနဲ့ ပြန်လိုက်တော့မယ် အန်တီဆွေရှင်”

အန်တီဆွေက မျက်နှာသိပ်မကောင်းချေ။ သဗ္ဗာက

ထည်း ...

“ငါ အိမ်ပြန်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး နေရဲ့၊ နေ လိုက်သွားလိုက်

လေ”

“အေးဟ”

သဗ္ဗာက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားပြီပို့ နေက ငြင်းဆန်
မရတော့ဘဲ အန်တီဆွေတို့ကားပေါ် ပါလာရတော့သည်။ ကျော်က

ရှေ့မှာ အန်တီဆွေနှင့်ထိုင်ပြီး နောက်မှာ နေနှင့်ပြည့်။

“နင်တို့ ဘာလို့ သွားမလည်ကြတော့တာလဲ ပြည့်”

“အန်တီဆွေရောက်လာလို့”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ ဆယ်နာရီလောက်တုန်း

ကလည်း ဖေဖေ ငါ့ကို လာကြည့်သေးတယ်ဟ”

“ဟင်”

“ဂျီ”

အလန်တကြား ဘဏ်အုပ်ချုပ်သံကြောင့် နေ ပြောလက်
စကားတောင် ရပ်တန့်သွားပြီး ကားထဲမှာရှိသည့် လူအားလုံး
နေ့ကို ကြည့်ကြ၏။ အန်တီဆွေက ကားမှန်ထဲမှတစ်ဆင့် နေ့
ကြည့်ပြီး ...

“သမီး ထင်နေလို့ပါ”

“ဪ... အန်တီဆွေကလည်း ဘာထင်စရာရှိလို့လဲ
မနက်က ဖေဖေဝတ်သွားတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီအနက်ကွက်နဲ့ ပုဆိုးအင်္ကျီ
ကို နေက ဘာမှားစရာရှိလို့လဲ၊ အန်တီဆွေတို့က မယုံလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“မေမေရယ် ကားကို အရင်မောင်းပါဦး”

ကျော်စကားသံကြောင့် အန်တီဆွေက ကားကို ဆစ်
မောင်းသည်။ ကားထဲတွင် စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး
အန်တီဆွေရဲ့ကားက အိမ်ဘက်ကိုမဟုတ်သဖြင့် ...

“ပြည့် ... အန်တီက ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ငါ မလိုက်
တော့ဘူးနော်၊ ညနေ ငါတို့မိသားစု ဘုရားသွားကြမှာဟာ၊ တော်
ကြာ မေမေ ငါ့ကို မျှော်နေလိမ့်မယ်”

“ခဏပါ သမီးရယ်၊ အန်တီဆွေ ပြန်ပို့မှာပါ”

အန်တီဆွေရဲ့ကားက ဆေးရုံခန်းထဲသို့ ချိုးကွေ့လိုက်
တာမို့ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ချေ။ ကားက အရေးပေါ်ဌာနအောက်
သို့ရောက်ပြီး ရပ်လိုက်ချိန် ...

“စိတ်ကို ဟိန်းထားနော် သမီး”

“ရှင်”

နေ နားမလည်စွာ မော့ကြည့်မိတော့ အန်တီဆွေက
ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ဆေးရုံထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ နေ
ကြောင်ငေးနေစဉ် ပြည့်က နေ့လက်ကိုဆွဲ၍ ကျော်က နေတို့ကို
စောင့်နေသည်။

ငိုရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။ ဘာရယ်
မဟုတ် ထိုငိုရှိုက်သံရှိရာသို့ နေတို့ အပြေးအလွှားသွားစဉ် ကျော်
က နေ့လက်ကို အတင်းဆွဲထားသည်။ ငိုရှိုက်နေသူက နေ့ရဲ့
မေမေ။

အခန်းဝမှာ နေ့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ အငို
မျက်နှာနှင့် ထွက်လာသော မေမေသည် နေ့ကိုမြင်တော့ ပို၍
ငိုတော့ကာ ...

“နေနေ ... သမီးဖေဖေ မရှိတော့ဘူး”

“ရှင်”

ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားကာ အခန်းထဲမှာရှိသမျှ
လူတွေရဲ့မျက်နှာကို ကယောင်ကတမ်း လိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်း
ယမ်းကာ ...

“မဟုတ်ဘူး ... မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘာ
တွေပြောနေတာလဲ”

“နေ ... သမီး ငိုလိုက်လေ”

“ဟင့်အင်း ... မငိုပါဘူး”

အန်တီဆွေက ကရုဏာသက်သလို ပြောသည်။ နေ
ခေါင်းယမ်းကာ မေမေ့ကို ကွေ့ပိုက်ပြီး လှဲလျောင်းနေသူအနီး
အပြေးအလွှားသွားသည်။

“သမီး”

“နေနေသော်”

“ဖေဖေ”

မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ အစစ်မှန်ဆိုတာကို နေ လက်မခံ
ဘူး။ လှဲလျောင်းနေသူက နေ့ရဲ့ဖေဖေတဲ့လား။

မျက်တောင်မခတ်ဘဲ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ ကူးဆင်း
လာတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ထားသည့် ဖေဖေ
လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ နွေးထွေးနေဆဲ အထိအတွေ့။

“ဆယ်နာရီလောက်က ကိုအောင်က နေတို့ကျောင်းကို
ရောက်ခဲ့တယ်တဲ့ မမျိုးရဲ့”

“အဲဒီအချိန်မှာ ... ရုံးက ဖုန်းဆက်လာတာပဲလေ
ကိုအောင် ဆုံးသွားပြီဆိုတာ”

“သူ့သမီးကို သွားနှုတ်ဆက်တာနေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

ဖေဖေက နေ့ကို လာနှုတ်ဆက်တာတဲ့လား။

ညနေကျရင် နေတို့ ဘုရားကြီးသွားပြီး မိသားစုစာတ်ပုံ
တွေ ရိုက်ကြမယ်ဆို။ မသွားပါနဲ့ ဖေဖေရယ်။ နေ ဆရာမကြီး
ခြင်နေတာကို မြင်ချင်လိုက်တာဆို။

“နေ ငိုလိုက်ပါဟယ်”

နေ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ငိုရိုက်နေသည့် ပြည့်ကို
မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်ဝဲနေသည့် ကျွမ်း၊ နောက်ထပ်
... ဒို ... အားလုံးရဲ့မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်စတွေ။ ပြီးတော့
အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေက ကရုဏာသက်မှုတွေ။

ပြီးတော့ ငြိမ်သက်စွာ လှဲလျောင်းနေသည့် ဖေဖေ။
ဖေဖေသေပြီဆိုတဲ့ အတည်ပြုမှု ရုပ်ကလပ်။

“ဒါ ... ဒါဆို ဖေဖေ နေတို့ကို ထားခဲ့ပြီဆိုတာ အမှန်
တာကယ်ပေါ့”

မျက်ဝန်းတွေ မိုတ်ချလိုက်မည် ...

“သမီးလေး”

“နေ”

ခေါ်သံကို ကြားနေရပေမယ့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ မောလျ
နေမိသည်။ မနက်က တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် ဖေဖေရုပ်သွင်ကို အပြေး
အလွှား ရှာဖွေနေဆဲ။

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ အေးအေး မမကိုင်လိုက်မယ်၊
မီးခိုပေါ်မှာ ဘာတင်ထားလဲ”

“ကြက်သားပြုတ်အိုးပဲ ပြန်တင်ထားတယ် မမ”

“ကြက်သားအိုးကိုချပြီး ရေခွေးတည်ထားလိုက်တော့၊
ထမင်းကျက်ပြီမဟုတ်လား။ ရေချိုးလိုက်တော့ မမဘာသာ လုပ်
လိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဖူးဖူးကို မှာစရာရှိတာ မှာပြီး ဖုန်းခွက်နီရဲရဲလေးကို
ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... နေပါ အန်တီဆွေ”

အန်တီဆွေက နေ့ယောက္ခမနေရာသို့ ရောက်လာသည့်
အချိန်မှစ၍ သူ့ကိုယ်သူ မေမေကဟု ထည့်ပြောတတ်ပေမယ့်
ဆိုကဲ့သို့ ခေါ်ဖို့ မဝံ့ရဲစွာဆိုတာထက် မိမိကိုယ်ကိုယ် လိပ်ပြာမလုံ
နိုင်စွာ နေက အန်တီဆွေဟုပင် ခေါ်နေဆဲ။

“မေမေပါ သမီး”

“ဟုတ်”

“မြေးလေးတို့ ကျောင်းပိတ်ပြီ မဟုတ်လား”

“နောက်တစ်ပတ်မှ ပိတ်မှာပါ အန်တီဆွေ”

“အေးလေ ... ဒီမှာ သူ့အဘိုးတင်မကတူး သူ့အဘွား
ကျုပ်ကလည်း မြေးလေးကို သတိရနေတာ”

အခန်း (၁၁)

“မမ”

“... ”

“မမ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

တစ်စုံတစ်ယောက်က ခေါ်နေသည်ကို ကြားပေမယ့်
စိတ်နှင့်လူနှင့် မကပ်သဖြင့် အသားကို တို့ထိလိုက်စဉ် လန့်သွား
သည်။

ငုတ်တုတ်ပေးသွားသူလို ဖြစ်နေစဉ် အသိဝင်လာပြီး မော့
ကြည့်လိုက်တော့ ဖူးဖူးကို တွေ့ရသည်။

“ဘာလဲ ဖူးဖူး”

“မန္တလေးက ဖုန်းလာနေတယ်”

ကယောင်ကတမ်းနှင့် ဖုန်းခွက်ကို လွတ်ချပစ်မိတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“သမီး”

“ဟင်...ရှင် အန်တီဆွေ ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဪ... မြေးလေးကို မေမေတို့ လာခေါ်ရမလား။ သမီးတို့ လာလည်ရင်းနဲ့ ထားခဲ့မလားလို့ မေးတာလေ”

“ဟို... ကျော်က သားကို...”

“အမယ်လေး... သူ့များ ပြောမနေနဲ့ သူ့သားထိရင် တွန့်တိုတိုနဲ့”

“ပစ္စည်းတွေက အရမ်းဝင်နေတာ အန်တီဆွေ၊ သူ လည်း အားမှာမဟုတ်ဘူး။ နေတို့ချည်းပဲဆိုရင်လည်း သွားခိုင်း မှာ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီဆွေတို့ အလှူလာစရာရှိတယ်ဆို၊ အဲဒီ အချိန်လာရင်းနဲ့မှ”

“အမယ်လေး... အလှူက တစ်လလောက်တောင် လိုသေးတာ၊ ကဲပါလေ... ဒါဆိုလည်း အလှူလာရင်းနဲ့မှ မြေးကို ခေါ်တော့မယ် ဟုတ်လား၊ သားကော”

“ကျော် ပြန်မရောက်သေးဘူး အန်တီဆွေ”

“အလုပ်ကော အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ် အန်တီဆွေ”

ကိုယ်က နားထောင်သမားသက်သက်ဖြစ်ပြီး ဘာမှ မြန်

မပြောနိုင်။ အန်တီဆွေ ဖုန်းချမှ နေ ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

နေ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းယမ်း၍ ဖုန်းချကာ မီးဖိုဆောင် သို့ ဝင်လာသည်။

ကြက်သားပြုတ်တွေကို အစိုးနွံပြီး အသားတွေကို သံပု ရာသီ။ ကြက်သွန်နီနှင့် အချဉ်သုပ်လိုက်သည်။ ကြက်ရိုးနှင့်ပဲကြီး ဟင်းရည်လုပ်ကာ အသီးအရွက်အစုံနှင့် အစိမ်းကြော် ကြော်လိုက် သည်။ ဟင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ် မီးအေးအေးနှင့်တည်ထားချိန်မှာ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြား၍ နေထွက်ကြည့်တော့ ကျော်နှင့်သား ကို တွေ့ရသည်။

ကျော်လက်ထဲက လက်ဆွဲအိတ်နှင့်လယ်ဂျာစာအုပ်တွေ ကိုယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်ရင်း...

“အအေးသောက်လိုက်ဦးနော် ကျော်”

ကျော်က အင်းအဲမလုပ်ဘဲ အအေးခွက်ကို မော့သောက် နေသည်။

“သားရေ... လာ ရေချိုးရအောင် ဇူးဇူးရေ ဟင်းရည် ရရင် ပလပ်ပေါက်ဖြုတ်လိုက်တော့နော်”

သားက နေ့ကို ပွေ့ချီခိုင်းသဖြင့် နေ ချီလိုက်သည်။ သားက ခြောက်နှစ်နှင့် မတန်စွာ ထွားလာသဖြင့် သားကို နေ ကြာကြာမပွေ့နိုင်ပါ။ သားမွေးတုန်းကဆိုလျှင် နေက ပွေ့ရတယ် လို့ မရှိ။ သားက ကျော်လက်ပေါ်တွင် တစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့သည်။

နေက သားရဲ့ပါးပြင်ကို နမ်းကာ နှာခေါင်းလေးရှုံ့၍
 “နှာချေးနဲ့တွေနဲ့ နံလိုက်တာ”
 သားက ရယ်ပြီး နေ့ပါးပြင်ကို အတင်းလှနမ်းကာ ...
 “ဟာ ... သနပ်ခါးနဲ့လေး မွှေးနေတာပဲ”
 “မွှေးကလေး”

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ အနောက်မှာ ကျော် လိုက်ထင်
 လာသည်။

“ကျော်ကော ရေချိုးမလို့လား”
 ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးဖြုတ်နေသဖြင့် နေ လှည့်မေးတော့
 “အင်း ... သားရေ ဖေဖေနဲ့ ရေအတူတူချိုးမယ်”
 နေ့ကို အရေးအရာမလုပ်ပေမယ့် သားအပေါ်မှာတော့

လိုက်လဲနွေးထွေးလွန်းတာမို့ နေက ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ဥပေက္ခာ
 ပြုထားလိုက်သည်။

ဆုတောင်းမှားခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ဒီဘဝဒီမျှနဲ့သာ ရှိ
 ပါစေတော့ဟုသာ ဆုတောင်းလိုက်ချင်သည်။

သားအဖနှစ်ယောက်က ရေချိုးနေစဉ် နေက အိပ်ခန်းထဲ
 မှာ ကျော်နဲ့သားတို့ ချွတ်ခဲ့သည့် အဝတ်အစားတွေကို လျှော်စက်
 ထဲ တစ်ခါတည်း ထည့်လိုက်သည်။

အတော်ကြာသည့်အထိ ရေချိုးမပြီးသေးသဖြင့် နေစိတ်
 ပူစွာ ...

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ကျော် ... ရေကြောကြောချိုးမနေနဲ့နော်၊ သားက
 အအေးသိပ်ခံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ သိပါတယ်”

မပြေပြစ်သော တုံ့ပြန်သံကို ကြားရသည်။

ကျော်ရယ် ...

ငါ့အပေါ်မှာ နင် ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲတော့မှာ
 မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ တဖြည်းဖြည်း နားလည်နေပါပြီ။

တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို နှင့်ရင်ထဲက မထုတ်ပယ်ဘဲ
 ထာဝရချစ်နေမယ်ဆိုရင်လည်း ငါ ခွင့်လွှတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ...
 ငါ ... ငါ ကံဆိုးလွန်းတယ်ဟာ။ နင် သိပ်ချစ်တဲ့လူ ဘာကြောင့်
 ငါ မဟုတ်ခဲ့ရတာလဲ။

တကယ်ဆို ပထမဆုံး နှင့် ထာဝရသူငယ်ချင်းအဖြစ်က
 နေ ရာထူးပေးခဲ့တဲ့ ငါ့ကို ထာဝရသူငယ်ချင်းထက် မပိုနိုင်လို့
 မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ... ငါ ကျေနပ်ပါတယ်။ နင်နဲ့ အဝေးဆုံးမှာ
 နီးနေပေမယ့် အနီးအနားမှာ နေပေးတဲ့အတွက် ငါ နှင့်အတွက်
 ထာဝရသူလုပ်ပေးမယ်။ အဲဒီတော့ သက်ညှာစွာ ငါ တောင်းဆိုချင်
 တာက ငါတို့သားအဖကို ထားမသွားပါနဲ့နော်။

“မေမေ”

“ဟော... သား လာ”

ရေစက်လက်ဖြစ်နေသော သားကို ရေတွေသုတ်ပေးနေရင်း ကျော်ကိုတော့ နေ မော့မကြည့်ရဲပါ။ အိမ်ထောင်သက်တွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ နေကတော့ အပျိုဖြန်းလေးတစ်ယောက်လို ရှက်နေဆဲ။

ကျော်က နေထုတ်ပေးထားသည့် အဝတ်အစားကို ဝတ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွား၏။ နေနှင့်ပတ်သက်လျှင် လင့်ဝတ္ထုရားငါးပါး ကျေပွန်သော်လည်း ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ မနောက်တတ်တာကတော့ အခုဆို (၆) နှစ် ကျော်ခဲ့ပြီ။

သားကို အဝတ်အစားလဲ သနပ်ခါးလူးပြီး ပွေ့လာခဲ့သည်။ သားက ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ နေ့ကိုယ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ကျော်ဘေးမှာသွားထိုင်ကာ ...

“ဖေဖေ”

“ပြော သား”

“သားကို မနေ့က ဖေဖေ ရှုံးထားတာ ရှုံးကြောဆယ်ပြင်လေ”

“ငဲ့သားကတော့ တကယ့်ကောင်ပဲ... ဟား... ဟား... ဘာဟန်ဆောင်မှုမှမရှိဘဲ ရယ်မောနေသည့် ကျော်မှာ နှာကို တိတ်တခိုးငေးပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးတော့ ...

“သားရေ... လာတော့ ထမင်းစားမယ်”

“မေမေရာ နေပါဦး... ဒီတစ်ပွဲနိုင်ရင်”

“တော်ပြီဆို... တော်ပြီနော် ရဲရဲ”

“မေမေကလဲ”

သားက နေ့ကို ခွဲပြီး နမ်းပေမယ့် နေက သားကို ထက်ဆွဲခေါ်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“အဲဒီ ပဲကြီးဟင်းကို မစားချင်ပါဘူးဆို”

သူ့ကို အလိုမလိုက်လျှင် တစ်ခုခုကို ကျိကျတတ်သော သားရဲ့စိတ်ဟာ ဘာကြောင့် ကျော်နဲ့မှ လာတူရသလဲဟု နေက ဆွေးတတ်စမြဲပင်။

ထမင်းစားပြီး နေ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ဆေးနေချိန်

“နေ ပြီးရင် စာရင်းကူလုပ်ပေးဦး၊ ဒီနေ့ စာရင်းလုပ်ရမှာ များကြီးပဲ”

“အင်း”

ကျော်က ပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်သွားသည်။ နေက ဆေးကြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်လာတော့ ကျော်က ခေါ်ခေါ်ကြည့်နေသည်။ ကျော်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ထိုင်နေသော သားကို ခေါ်ပြီး ...

“လာ... သား အိမ်စာတွေပါတယ် မဟုတ်လား”

“မေမေကလဲ”

“မေမေကလည်း လုပ်မနေနဲ့၊ စာမလုပ်တာကိုလေ
မေမေ အလိုမလိုက်ဘူးနော် ... ဒါပဲ”

သားစာကျက်နေချိန် လျှော်စက်ထဲက အဝတ်လေ
ထုတ်ပြီး အင်္ကျီချိတ်နှင့် ချိတ်၍ ဝန်တာမှာ ထွက်လှမ်းလိုက်သည်။
အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ အိပ်ခန်းနှင့်စာကြည့်ခန်း တွဲထားသည့်
တံခါးပေါက်က ပွင့်လျက် မီးလင်းနေသဖြင့် ...

“ကျော် ... စာရင်းတွေ လုပ်တော့မှာလား”

“သားကို အရင်သိပ်လိုက်ဦးလေ”

သားအိပ်ပျော်အောင် ပုံပြင်တွေ ပြောရသေးသည်။ အ
ပျော်သွားမှ ခြင်ထောင်ချ၍ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ရှေ့ ... ဒီလယ်ကျာထဲကအတိုင်း တွက်ပေးပြီးရင်

အားလုံးရဲ့သင့်ငွေနှုန်းကို Plan ချပေး”

ဒီအလုပ်က ရင်းနှီးနေကျမို့ နေက ဘာမှပြောစရာမ
တော့ဘဲ လုပ်ပေးလိုက်သည်။

အခန်းလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေဆဲမှာ ...

“နောက်တစ်ပတ် ပြည့်စက်မှုက ပြန်ရောက်တော့မယ်”

“ဟင်”

ဘာတွေလျှောက်နှိပ်မိသည်မသိ ကွန်ပျူတာက ငို
သွားသည်။ တော်သေးရဲ့ ကွန်ပျူတာက ကျော်ကို ကျောခိုင်း
သည်မို့။ ကွန်ပျူတာပြန်ဖွင့်ကာ စာရင်းတွေ လုပ်နေရပေမယ့်

စာနှင့်လူနှင့် မကပ်ချေ။

ပြည့် ပြန်ရောက်တော့မည်။

အသိပေးတာလား ကျော်။ နှင် အမြဲတမ်း ပြည့်အ
ကြောင်း စုံစမ်းနေခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဟိုအရင်တုန်းကအတိုင်း
အနီးနားမှာ ငိုထက် ပြည့်အပေါ် ပိုခင်တွယ်တဲ့ နှင် ... အခုလည်း
ပြည့်ကို သတိရလို့။

နေ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်းကိုက်ကာ စာရင်းတွေ

ပြန်စစ်တော့ မှားနေပြန်သည်။ ပြန်ဖျက်ပြီး ဂရုတစိုက် လက်နဲ့
အောက်၍ သေချာပြန်နှိပ်နေရသည်။

“ပြီးပြီလား”

“ခဏလေး”

“ပြီးရင် ရပြီ ... သွားတော့ ကျေးဇူးပဲ”

သူစိမ်းဆန်လှသည့် စကားကို ဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်

...

ငိုအတွက် နှင်ရင်ခွင်မှာ နေရာတစ်နေရာလောက်တောင်

မရှိဘူးလား ကျော်။

ပြည့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျော်က သတ်ပေးလာပေမယ့်

အက ခုထက်ထိ ဘာစကားမှမပြောမိသေး။ ဒါတိုင်း ကျော်ကို

စာရင်းတွေ ကူတွက်ပေးရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ စကားတွေနှင့် ဖောင်ဖွဲ့

ပြောနေတတ်သည်။ ကျော်ကလည်း ကိုယ်တိုင်ကသာ ဟက်

ဟက်ဟက်ဟက် သိပ်မပြောတာ။ နေပြောလျှင်တော့ နားထောင်စေ
တတ်သည်။ အခုတော့ နေက စာရင်းကိုပဲ အသဲအမဲ တွက်စေ
သည်။

“ပြီးပြီ ကျော်၊ ရော့ ... နေ သွားအိပ်တော့မယ်”

ကျော်ထံမှ ဘာစကားကိုမှ မကြားချင်သဖြင့် စာရင်းတွေ
ပရင့်ထုတ်ပြီးသည်နှင့် အိပ်ခန်းဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။
ငိုချင်နေသည်။

ဟုတ်သည်။ အဲဒီငိုချင်စိတ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။
ထိန်းချုပ်၍ မရတာကိုလည်း ကိုယ်တိုင်သိရတော့ ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်ကာ တံခါးပိတ်ပြီး မျက်ရည်တွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွန်
ချမိတာက ဝမ်းနည်းမှုအပြည့်နှင့်ပါ။

ဘာကြောင့် ကံကြမ္မာဟာ နေ့အပေါ်မှာ မျက်နှာသာ
မပေးခဲ့ရတာလဲ။ ဆင်းရဲလွန်းတဲ့ဘဝကို စိတ်ပျက်နေဆဲမှာ ဖေခက်
ကို သေမင်းက လှယူသွားခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တည်း အားကိုး
ဖွယ်ရာ မေမေကလည်း နေ့ကို စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ကာ ဖေခက်
နောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ နေ့မှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုစေ
တာဆိုဘာမှမရှိ။

အားရအောင်ငိုပြီး မျက်နှာသစ် ခြေထောက်ဆေးကာ
အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ ကျော်က အိပ်ရာပေါ်သို့ ရောက်နေ
သည်။ နဖူးပေါ်လက်တင်၍ မျက်စိမှတ်နေသည်က အိပ်နေတာ

လာ။ ဘာလား မပြောတတ်။ မျက်နှာသုတ်ပြီး ကျော်ဘေးမှာ
လိုချင်လိုက်စဉ် သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့
နောက် အိပ်ရာက ညွှန်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကျော်ထံထိုင်လိုက်သော်
လည်း နေ့ မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ဘဲ ကျော်ကို ကျောခိုင်းလျက်
အနေအထားအတိုင်း ငြိမ်နေမိ၏။

“ပြည့်ပြန်လာတော့မှာ ဘယ်လိုသိလဲလို့ မမေးတော့
ဘူးလား နေ”

မအောင်းအည်းနိုင်လွန်းလို့ မေးလိုက်ဟန်တူသည်။ နေ
ကတော့ ခေါင်းအုံးထဲ စိမ့်ဝင်သွားသည့် မျက်ရည်တွေနှင့် တို
ပြတ်စွာ။

“မလိုအပ်ဘူးထင်လို့ မမေးတာ၊ နေ့ ပင်ပန်းလို့ အိပ်
ပါရစေ”

ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာသလို ကျော် အိပ်ရာပေါ်မှ
ဆင်းသွားတာကိုလည်း သိရသည်။

ပြည့်ရယ် ... ခဏတာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ အရှုပ်လေးကို
ခင် ပြန်ယူတော့မှာလား ငါလေ ...။

အပိုင်း (၂)

လွဲမှားနေတဲ့အရာတွေထဲမှာ အချစ်လည်း
ပါနေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုရှေ့ဆက်လုပ်ကြမလဲ ?

အခန်း (၁၂)

လူအုပ်ကြားမှတိုး၍ ကိုယ့်နာမည်ကို ကိုယ်ရှာတော့
နေနေသော်ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့်အတူ Chemistry နှင့် Bio ဂုဏ်ထူး
(၂) ခုပါတာကို တွေ့ရသည်။

လူအုပ်ကြားမှ ပြန်၍တိုးထွက်လာကာ အုတ်ခုံပေါ်တွင်
ထိုင်ရင်း မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ငြိမ်နေမိသည်။

Bio ဖြေသည့်နေ့က နေ့ကို လာနှုတ်ဆက်သော ဖေဖေ။
အကယ်၍ ဖေဖေသာ နေ စာမေးပွဲဖြေနေသည့်ကြားရက်
အတောအတွင်းမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့လျှင် နေ ဂုဏ်ထူးပါဖို့မပြောနှင့်
အခုလို စာမေးပွဲအောင်ဖို့တောင် မသေချာချေ။

ရယ်မောသံ၊ ငိုနို့က်သံတွေ စုံနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အဓိပ္ပာယ်မဲ့သောအကြည့်တွေနဲ့ ငေးနေဆဲမှာ ...

“နေ”

“ဪ”

“နင့်ကို မတွေ့လို့ ပြန်သွားပြီ ထင်နေတာ”

ကျော်စကားကို နေ ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“နင်ကော ဘယ်ဘာသာ ဂုဏ်ထူးပါတာလဲ”

ကျော်ကော ပြည့်ရဲ့နာမည်တွေကို မကြည့်ဖြစ်သဖြင့်
နေက လှည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။ ကျော်က ရယ်ကွဲကွဲနှင့်
ပြည့်ကို မျက်စိပစ်ပြကာ ...

“ငါက သင်္ချာပဲပါတာ၊ ပြည့်ကလည်း နင့်လိုပဲ နှစ်ခုပါ
တယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးကြ”

“ကျော် ... နင် ဘာတက်မှာလဲ”

ငြိမ်သက်စွာ လျှောက်လာကြစဉ် ပြည့်က ကျော်ကို
မေးလိုက်သည်။ ထိုမေးခွန်းသည် နေမစတွေးချင်သော မေးခွန်းပင်
ဖြစ်သည်။

အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်သော နေရာ
တစ်နေရာတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ခိုချင်သည်။

ကံကြမ္မာသည် ဘာကြောင့် ညီမျှခြင်း မရှိတာလဲ။
နောက်ထပ်အဖွဲ့တွေကိုလည်း ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ အင်အားတွေ
မရှိသေးပါ။

“ငါ မစဉ်းစားရသေးဘူး၊ နင်ကော သက်မွေး

တက္ကသိုလ် တက်မလို့လား”

“ဘယ်ကလာ ငါ့အမေက အစိုးရအလုပ်လုပ်ခိုင်းလိမ့်
မယ် အားကြီးကြီး။ သူနဲ့ခွဲရမှာစိုးလို့ ဘယ်မှ လွတ်ချင်တာ မဟုတ်
ဘူး။ အခု ငါ စဉ်းစားနေတာက မေမေ့စကားကိုဟ၊ မေမေက
ငါ့ကို စက်မှုက အန်တီမေဘယ်လ်တို့ဆီမှာ သွားပြီး ကျောင်းတက်
စေချင်တာ၊ တကယ်လို့ ဒီမှာ ဒေးတက်မယ်ဆိုရင်လည်း တက်၊
စက်မှုကတော့ သေချာပေါက် သွားကိုသွားရမှာ”

“နင့်အမေကလည်း ဒီသမီးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊
ဒါကိုတော့ ခွဲနိုင်သလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ငါ ကျောင်းပြီးလို့သွားရင် တစ်
မိသားစုလုံး သွားကြမှာကို။ အခုတောင် ကိုကြီးက အရင်သွားဖို့
ဗီဇာတင်နေပြီ”

“တစ်သက်လုံး အပြီးပေါ့ ဟုတ်လား”

နေကတော့ နားထောင်သမားသက်သက်သာ ဖြစ်လျက်
ဘာမှအမေးအဖြေ ဝင်မလုပ်ဖြစ်ချေ။

“မသိသေးဘူး။ အဲဒီတော့ အခု ငါ Physic လျှောက်ဖို့
စဉ်းစားထားတယ်။ နင်လည်း တစ်နေ့ကျရင် ဦးဦးတို့အလုပ်မှာပဲ
ဝင်လုပ်ရမှာ၊ ဒီတော့ ငါလျှောက်သလိုပဲ လျှောက်လေ၊ ဒါဆို
ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ အတူတူပဲပေါ့”

“အေးပါ ... စဉ်းစားတာပေါ့၊ နေ နင်ကော ဘာ

လျှောက်မှာလဲ”

ကျော်က နေ့ဘက် လှည့်မေးသည်။ သူတို့ကို လှည့်
မကြည့်ဘဲ ...

“ငါ စာပေစာယူတက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဘာ”

“နင်ကလည်း ငါတို့တစ်တွေ အတူတူတက်ကြရအောင်
လေ”

“ဟင့်အင်း”

ပြည့်ရဲ့စကားကို နေ ခေါင်းယမ်းပစ်လိုက်သည်။ အံ့ဩ
နေကြသည့် မျက်နှာတွေကို ဥပေက္ခာပြု၍ မျက်နှာကို မော့လိုက်
သည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ နေနေသော်”

ကျော်က စိတ်တိုသလိုနှင့် အော်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ ငါ ရှင်းပြနေလို့ နင်တို့က ဘာနား
လည်ကြမှာလဲ ကျော်”

“အဓိပ္ပာယ်ကိုမရှိဘူး။ မတတ်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ
နဲ့”

ထိုစကားစုက နေ့ရင်ဘတ်ထဲ ပြင်းထန်စွာ လာရိုက်ခတ်
သွားသည်။

မတတ်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့တဲ့။ မိမိရဲ့အိမ်တွင်း

ရေးကို ဘယ်သူတွေက ပိုပြီးသိနိုင်မှာလဲ။ မိန်းမသားနှစ်ယောက် တည်းရှိသည့်အိမ်မှာ စားဝတ်နေရေးအတွက်တောင် ပြေလည်အောင် အနိုင်နိုင်ကြိုးစားနေရသည့်အချိန် ... နေက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာနှင့် တက္ကသိုလ်ကို သွား၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ပင်ပန်းနေတဲ့ မေမေမျက်နှာကို မထောက်ဘဲ မေ့ထားရမှာတဲ့လား။

မေမေရဲ့စက်ချုပ်ခဆိုတာ အမြဲတမ်း ပုံသေရှိတာမဟုတ်။ ဒီကြားထဲ အန်တီဆွေရဲ့အသိ ကိုးတန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဂိုက်လုပ်ပေးရသည့် ငွေကြေး၊ အပိုသက်သက်ဟု ဆိုပေမယ့် သာရေးနာရေးတွေ စုလာချိန်၊ ကျွမ်းကျင်နေသည့် အနေအထား။ ဒါတွေကို ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ လူတွေကို ညည်းညူပြုလို့ကော ဘာတွေထူးလာမည်နည်း။

“အောင်လား သမီး”

“နေ အောင်တယ် မေမေ၊ ဂုဏ်ထူး နှစ်ခုတောင် ပါသေးတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

ဝမ်းသာစွာ ငိုနေသည့် မေမေကို နေကလည်း မတားတော့ပါ။ နေကိုယ်တိုင်တောင် အော်ဟစ်ငိုပစ်ချင်နေတဲ့အထိ ပင်ပန်းနေသည်ပဲလေ။

“သမီးဖေဖေက သမီးကို ကျောင်းဆရာမ သိပ်ဖြစ်စေချင်တာ၊ ဒါဆို ... သမီး ပညာရေးတက္ကသိုလ်တက်ပေါ့”

“နေ ကျောင်းဆရာမ လုပ်တော့ဘူး မေမေ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

မေမေက နေ့ကို စိတ်တိုသလို ကြည့်၏။ စနောက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်နေသည်။

နေ ဘာကြောင့် စာပေးစာယူတက်တာလဲဆိုတာ သိရခင် မေမေ စိတ်ဆိုးပေတော့မည်။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ထားပေးမည့် မေမေရဲ့မေတ္တာကိုသိပေမယ့် အကြွေးပရုဗ္ဗနှင့် ကျန်ခဲ့မည့် မေမေအဖြစ်ကို နေ မလိုလားနိုင်ပါ။

ရှိပါစေတော့လေ။ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ဆိုတာကလည်း မြှူလိုနှင်းလို ဝေဝါးခဲ့ရသလို၊ ပျောက်ကွယ်သွားတော့လည်း တမ်းတစရာမှ မရှိတော့ဘဲ။

မဖြစ်နိုင်သည့်အနာဂတ်တွင် ပြေလည်စရာဟု ဆိုနိုင်ပေမယ့် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်တွင် အဆင်ပြေဖို့က ပို၍ အရေးကြီးသည်။

“နေ စာပေးစာယူတက်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ်”

“ဘာ”

“ဖြန်း”

ဒေါသနှင့်အတူ နေ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည့် လက်ဝါးဒဏ်ကို နေ ကျေနပ်စွာ ခံယူလိုက်သည်။ ငိုချင်နေသော်လည်း မေမေ ပို၍ခံစားရမည်စိုးသဖြင့် ဘာမှမဖြစ်လေဟန် ဟန်ဆောင်ရတာက ပင်ပန်းလှသည်။

“ထပ်ပြောစမ်း... အဲဒီစကားကို”

“ဟုတ်တယ်... နေ အလုပ်လုပ်မယ်”

“တော်တော့... အရွေးလို ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းနဲ့၊ နင်လုပ်ချင်သလို လျှောက်လုပ်ရအောင် နင့်မှာ အုပ်ထိန်းတဲ့မိဘ မရှိလို့လား။ ငါ လုပ်ချင်တာ ငါ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုပြီး နင်က ငါ့ကို ဂရုမစိုက်တာလား။ အလေးမထားတာလား နေနေသော်၊ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတော့ ငါက နင့်ကို မထားနိုင်ပါဘူးလို့ ဘယ်တုန်းက ညည်းညူခဲ့လို့လဲ”

မျက်ရည်တွေနှင့် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေသည့် မေမေ့ကို သနားစွာ နေ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်မည်ပြင်စဉ် မေမေက နေ့လက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး...

“နေပါဦး... နင့်သဘော နင့်ဆန္ဒနဲ့ ထင်ရာတွေ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ လုပ်နေတာလဲ... ငါ့ကိုပြောစမ်း နေနေသော်၊ ကျောင်းဆရာမ ဘာကြောင့်မလုပ်ချင်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“မေမေ ထားပေးနိုင်တာ နေ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေ့မှာ တက်ချင်တဲ့ဆန္ဒ မရှိဘူးလေ၊ အဲဒီတော့ နေ တက်ချင်တဲ့ တက္ကသိုလ် နေ့ဘာသာ ရွေးချယ်ခွင့် မရှိဘူးလား မေမေ”

နေဟာ မေမေမွေးထုတ်ထားသည့် သမီးမို့ ဘာကြောင့် ဒီလိုရွေးချယ်ရတာလဲဆိုတာ မေမေကတော့ အလိုလို သိနေပေလိမ့်မည်။ ထို့အတွက် ပို၍ မချီတင်ကဲ ခံစားနေရကာ သူမကို

စိုက်ကြည့်ပြီး မေမေမျက်ရည်ကျနေသည်။

“ကျောင်းတက်နေတဲ့အချိန်တွေနဲ့ နေ့ရဲ့အချိန်တွေကို အလကား ကုန်ဆုံးမခံနိုင်ဘူး။ ဘွဲ့တစ်ခုရဖို့အတွက် စာပေးစာယူ ဘွဲ့ရတာလည်း ဘွဲ့ရတာပဲလေ၊ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့အရာကို တမ်းတပြီး မငိုချင်ဘူး။ နေ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ သူများတွေ လက်ညှိုးထိုးတဲ့ အဏ်ကနေ နေက လက်ညှိုးထိုးရသူပြန်ဖြစ်အောင် ရွေးချယ်ခွင့် ပေးပါ မေမေ”

“...”

“နေ အလုပ်လုပ်ဖို့ မေမေ မထားပါနဲ့”

“ညည်းအရွယ်နဲ့ ဘာအလုပ်လုပ်နိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ ညည်းအဖေရဲ့ဆန္ဒ ငါ မဖြည့်ပေးနိုင်ရင်...”

“မသေခင်က တတ်နိုင်တယ်ထင်လို့ ကတိပေးခဲ့တာပဲ မေမေ၊ သေသူက ဘာသိနိုင်တော့မှာလဲ၊ လက်ရှိဘဝက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်၊ နေ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် ကျောင်းတက်တော့ကော ဘယ်သူပိုပင်ပန်းမှာလဲ”

“ညည်း ကျောင်းပြီးအောင်တော့ ငါ ထားနိုင်ပါတယ်”

“ဘာလဲ... နေလည်း ကျောင်းပြီးရော မေမေလည်း ဒေဗေလို့ နေ့ကို ခွဲသွားမှာပေါ့လေ ဟုတ်လား။ နေ့ကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါ မေမေ၊ ဒီထက် မဆင်ရဲနဲ့ ရယူလိုစိတ်တွေ နေတို့ စွန့်လွှတ်ရမယ်”

“တော်တော်ကို စကားတတ်နေတာကို။ ကောင်းပဲ
တယ်... ညည်း ငါ့ကို ဘယ်လေးစားတော့မလဲ ညည်း လုပ်ဆိုင်
တာလုပ်ပါ”

“မေမေ”

မေမေက အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်မလာတော့
ချေ။ နေ့အပေါ် ဘာကြောင့် နားလည်မပေးနိုင်ရတာလဲ။

အခန်း (၁၃)

“အန်တီရဲ့ဝေတနာကို သမီး နားလည်ပါ”

နေ့ကို မေမေ စကားမပြောတာ တစ်ပတ်ခန့် ရှိတော့
မည်။ အန်တီဆွေရောက်လာခြင်းကလည်း မေမေ ဖောက်သည်
ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်မည်။

“အခုအရွယ်မှာ ရွေးချယ်မှု မှားသွားရင် ဘာမှ ပြန်ပြင်
ဆင်လို့ မရတော့ဘူး”

နေ မော့ကြည့်မိသည်။

ဘာကြောင့် နေ့အပေါ် သဘောကောင်းနေရတာလဲဟင်
လို့ မေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်း
စေ့၍ မမေးဖြစ်ပါ။

ဒေါ်တင်တင်ဆွေဘက်က ကြည့်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဘာ

ကြောင့် နေနေသော်အပေါ် အပြစ်တင်လို့ မရသလဲ စဉ်းစား၍ မရချေ။ နေနေသော်သည် ကြိုးစားလိုစိတ်ရှိသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်ကိုပင် ဒေါ်တင်တင်ဆွေ သဘောကျသည်။

လူ၏အရည်အချင်းသည် ဆင်းရဲတော့ ချမ်းသာတာနှင့် ဘယ်လိုမှ တိုင်းတာ၍မရပေ။ နေနေသော်သည် ဆင်းရဲပေမယ့် မဟုတ်မခံစိတ်နှင့်ယှဉ်သည် မာနရှိသလို အနေအေး၍ မိန်းမပီသ သူလည်း ဖြစ်သည်။

ကိုညိုကိုတောင် နေနေသော်လို သမီးတစ်ယောက် လောက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု ပြောခဲ့ဖူးသေးသည်။

“အခု သမီးက အလုပ်လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ တစ်ခုကြိုပြောထားချင်တာက တကယ့် တူဝမ်း လို ပြောနေတဲ့ အန်တီအပေါ် သမီး အထင်မလွဲစေချင်ဘူး ဆယ်တန်းလောက် ပညာအရည်အချင်းနဲ့ သမီး ဘယ်အလုပ်မှာမှ မပေါက်နိုင်ဘူး။ အခုခေတ်ဆို ပိုဆိုးသေး။ နိုင်ငံတကာက ဘွဲ့ လက်မှတ်တွေနဲ့ ပိုတောင် အလှမ်းဝေးသွားသေး။”

“အလုပ်တစ်ခုကတော့ ရမှာပါ။ အန်တီဆွေ၊ လစာ နည်းတာ၊ များတာပဲ ကွာမှာပါ။”

မေမေက နေ့ကို မကျေနပ်သလိုကြည့်ပေမယ့် ဘာမှ ဝင်မပြောချင်သည့်သဘောနှင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီအလုပ်တစ်ခုကလည်း စောစောက

အန်တီပြောခဲ့သလိုပေါ့... သမီး အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုမှ ဒီအလုပ်က ခွဲလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးဦးညီက ရန်ကုန်မှာ ပွဲရုံအသစ်တစ်ခု ခွင့်ထားတာလည်း မကြာသေးဘူး။ အဲဒီတော့ သူက ဟိုမှာ မလွှဲမနေသွားရတော့မှာ... ဒါဆို ဒီက ပွဲရုံက လှစ်သွားပြီး”

နေက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“အန်တီကလည်း နေ့တိုင်း သွားစောင့်ကြည့်ဖို့ ကျတော့ တည်း အန်တီမှာ တခြားအလုပ်တွေက ရှိသေးတယ်။ ပွဲရုံမှာ မခံနေရာရှိပေမယ့် လူယုံလည်း မဟုတ်တော့ အန်တီတို့က အရာရာမှာ စုံလုံးယုံလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒါကလည်း သူတစ်ပါးကို အန်တီ အထင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ လူဆိုတာ ပြောလို့မရဘူးလေ။ ဒီနေ့ ဖြူချင်ဖြူနိုင်ပေမယ့် နောက်နေ့ မည်းသွားတာမျိုးကိုး”

အန်တီဆွေက စကားကို ခဏရပ်ပြီး နေ့ကို လှမ်းကြည့် သည်။ နေက ဂရုတစိုက် နားထောင်နေတာ မြင်မှ...

“သမီးဦးညီကလည်း ဒီလိုအကြံပေးလာဖူးပေမယ့် ကျောင်းဆက်တက်မယ့် သမီးကို အန်တီ မပြောချင်ခဲ့ဘူးလေ။ အခုလို စာပေးစာယူတက်မယ်၊ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့စကားကို သမီးအမေဆီကတစ်ဆင့် အန်တီ သိရတော့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒီပွဲရုံမှာ စာရေးမတစ်ယောက်က လည်း အမှန်တကယ် လိုအပ်နေတာလေ”

“ဘွဲ့ဒီဂရီတွေရှိတဲ့သူတွေကို ခန့်နိုင်ပေမယ့် အန်တီတို့

အတွက် လိုအပ်တာ လူရင်းတွေလေး သမီးတို့ မချိုးတို့အကြောင်း ဆိုတာ ဟိုတုန်းကတည်းက အတူနေလာတာမို့ အတွင်းအသိ အစဉ်းအသိလေ”

“နေ နားလည်ပါတယ်ရှင့်”

အဆုံးသတ်မှာတော့ နေအတွက် ဣန္ဒြေရှိသော အထူး တစ်ခုရဖို့အတွက်၊ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ အောက်မကျိုးဘူးရယ်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ထားသမျှ သူ့ကျွန် သူ့အခိုင်းအစေ ဖြစ်ဖို့လား။

“အလုပ်သမားလိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သဘော မထားစေချင်ဘူး။ အန်တီတို့ရဲ့ဆွေလိုမျိုးလို အကူအညီတောင်း တာပါ”

အန်တီဆွေကနေ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို သိသလိုနဲ့ ပင် ပြောသည်။ ထိုစဉ် ...

“မေမေ့ကို စိတ်မချအောင် လုပ်နေသလား နေနေသော် သမီးကို အလုပ်ခိုင်းချင်လွန်းလို့ မဆွေကို ပြောလိုက်တယ်တဲ့ သမီး ထင်နေသလား။ အပြင် ဘယ်နေရာမှာမှန်းမသိ လုပ်ရင် ထက် ကိုယ့်အပေါ် တကူးတက အကူအညီတောင်းတာမို့ မေလက်ခံလိုက်တာ သမီး သဘောပေါက်သင့်တယ်”

“နေ သဘောပေါက်ပါတယ် မေမေ မေမေ့စိတ်ထဲ မေဖေဆန္ဒအတိုင်း နေ့ကို ကျောင်းဆရာမ၊ ဖြစ်စေချင်တယ် မဟုတ် လား။ ကျောင်းမှာ သင်တဲ့ဆရာ မဟုတ်လည်း အပြင်မှာသင်တဲ့

ဆရာတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်။ အခုဆို အန်တီ ဆရာတစ်ယောက်ကြောင့် နေ့မှာ ကျွန်ုပ်တို့သား သုံးလေးယောက် ရှိခဲ့ပြီ။ အသင်အပြကောင်းလို့ နောက်ထပ် မအောင်မြင်နိုင်သူလို ဘယ်သူပြောမလဲ”

အဲဒီနောက်မှာတော့ နေက chemistry စာပေးစာယူ ဆက်ပြီး ပြည့်နှင့်ကျော်ကတော့ physic မေဂျာ ယူကြသည်။

ကျော်နှင့် မတွေ့ရတဲ့ ရက်တွေက ပို၍များလာသည်။ နောက်လည်း ပွဲရုံမှာ စစ်ချင်းတော့ အခက်အခဲလေးတွေ ရှိပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ အတော်ကို နေသားကျခဲ့ပြီ။ အန်တီပင် ခပ်ခါတစ်ရံ ပွဲရုံကို မလိုက်ရအောင် စိတ်ချခဲ့ရသည်။

အဲဒီလိုနေ့မှာတော့ အန်တီအစား နေက ကုန်ပစ္စည်း အတွက် ငွေချေလာလျှင် စာရင်းဇယားနှင့် သေချာမှတ်ပြီး ညနေ ငြိမ်လျှင် အန်တီဆွေကို သေချာဝင်အပ်ပြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဆက်သွား သည်။ ဒီလိုနှင့် နေပင် ဒုတိယနှစ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျော်နှင့်လည်း ပို၍ဝေးကွာသွားခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်ုပ်တို့အပြန်မှာ မှောင်သည့်နေ့တွေမှာ ကျော်က လာကြိုပေး တတ်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ သူ့ဘက်ကတော့ ဘာမှမပြောင်း ထဲစွာ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း ပြည့်ရုံအကြောင်း တွေ ပြောတတ်သည်။

ထူး၍ ပြောစရာရှိလာတာတစ်ခုက ကျော် ပို၍ချောလာ

သည်။ ဟိုတုန်းကတည်းက အလှပက်သော ကျော်ထံမှ သင်းသော မွေးရန်ကို ရတတ်သည်။

နေကလည်း ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ထာဝရသိမ်းထားလိုက်သည်။ မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အဆုံးမှာတော့ နောက်ထပ် အနွှေးတွေကို မခံစားနိုင်တော့ပါ။ သို့သော် မကြာခဏ ကျော်ထံမှ ပြည့်အကြောင်း ပြောလျှင်တော့ ရင်ဘတ်ထဲ နာကျင်နေရဆုံး

“ဒီနေ့ ပြည့်က အဖြူရောင်ဝတ်စုံနဲ့ တကယ်ရေရေလည်လည် လာတာ၊ ဖိနပ်အမြင့်ကလည်း စီးထားသေးတယ်၊ တစ်ခါပန်းမပန်ဖူးဘဲနဲ့ နှင်းဆီပန်းအဖြူကလည်း ပန်လာသေးတယ်၊ အဲဒါ အီကိုက ကောင်တွေက လျှောက်ပြန်သံပေးလုပ်နေတာ ဒေါ်ခင်ပြည့်စုံကလည်း အဲဒါကိုပဲ သဘောကျနေသလား မသိတော့ဟွန်း... ငါ့ကိုတောင် ကန်တင်းခေါ်သွားဖို့ သတိမရဘူး”

ဆိုတာမျိုး... နောက်ပြီး...

“ပြည့်က တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ၊ သူ့ရဲ့စိတ်က ခန့်မှန်းရခက်တယ်၊ ငါ့ကို ကြည်သလိုလို၊ မကြည်သလိုလိုနဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့က ဘာမှပြဿနာမဖြစ်ဘဲ သူ့ကို စာကူးခိုင်းတာ လုံးလှည့်မကြည့်ဘူး၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်”

ဆိုတာမျိုးတွေ... ရင်မှာ မချိုးပေမယ့် နေဟာ အရွယ်အားဖြင့် ငယ်သော်လည်း လုပ်ငန်းခွင် စောစောစီးစီး ဝင်ရသူနဲ့ လားမသိ။ ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာ နားထောင်ပေးနေခဲ့ရသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကစ်ခါ၊ နစ်ခါလောက် မကြာခဏတော့ကြပေမယ့် အခုအတောအတွင်းမှာတော့ ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေသည်။

ဥပမာ...

ကုန်တွေ အရမ်းများနေလို့ နေတို့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ အချိန်မျိုး ကျော်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အတန်းလစ်၍ လမ်းကြွဝင်လဲပြီး ဦးညီထံ မုန့်ဖိုးတောင်းတတ်သည်။ နေက ဂိုထောင်တွင် အလုပ်ရှုပ်နေသောကြောင့် လုံးဝမတွေ့လိုက်ရသည့်နေ့များလည်း ရှိသည်။

ကျော် ပွဲရုံလာသောနေ့များတွင် နေက ကျော်နှင့် စကားပြောမိအောင် အထူးဂရုစိုက်၍နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အခုချိန်မှာ နေဟာ အန်တီဆွေတို့ရဲ့အလုပ်သမားပေမို့ သူတို့ရဲ့သားနဲ့ စကားပြောတာမျိုး သဘောကျချင်မှ ကျလိမ့်မည်။

ဒါပေမဲ့...

“သားနဲ့ မခေါ်ကြဘူးလား နေ”

“ခေါ်ပါတယ် အန်တီဆွေ”

“ရန်ဖြစ်ထားကြသလားလို့လေ”

လူတွေရဲ့စိတ်ကို ခန့်မှန်းတာ မကျွမ်းကျင်တဲ့ နေကတော့ ဘာသဘောနှင့် မေးသလဲ မစဉ်းစားတတ်ပါ။

သို့သော် ပို၍သတိထားရမည်ဆိုတာကိုတော့ သိသည်။

ဆက်ဆံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အန်တီဆွေကော၊ ဦးညီပါ နေအပေါ် တကယ်တူမအရင်းကိုသို့ သဘောထားကာ မျက်နှာလွှဲ စိတ်ချ ထားသည်။ မေမေကတော့ ...

“ဘယ်အရာနဲ့ ပတ်သက်၊ ပတ်သက် ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် တွေအပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်ရမယ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ရင် အပ်တို တစ်ချောင်းတောင် မမက်မောရဘူး။ မဆွေတို့ရဲ့ကျေးဇူးတွေ မေမေတို့အပေါ်မှာ အများကြီးရှိတာ သမီး သဘောပေါက်မှာပါ။ အခုလို သမီးအဖေရှိကတည်းကလို အခြေအနေမပြတ် နေနိုင်ခဲ့ တာ မဆွေတို့ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ”

ကိုယ် တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေခဲ့ရသော ချစ်သူရဲ့မိဘတွေ အပေါ်မှာ ကျေးဇူးခံ၊ ကျေးဇူးစားအဖြစ် ရပ်တည်နေရသော ကိုယ့်အဖြစ်သည် အားမတန်၍ မာန်လျှော့ခဲ့ရသော ခါချဉ်ကောင် တစ်ကောင်နယ်။

အခန်း (၁၄)

“ဘာ ... ဘာရယ်”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် မယုံနိုင်လွန်း၍ လက် ထဲက ချိန်ခွက်ပင် လွတ်ကျသွားသည့်အထိ။

တော်ပါသေးရဲ့။

ကိုယ့်လက်အောက်က စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ကျပေလို့။ သို့ သော်လည်း ထိုလွတ်ကျသွားသံသည် practical လုပ်နေကြသည့် ကျောင်းသားများအကြား ဝုံးတစ်လုံးပမာ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဆရာမကလည်း ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နေနေသော်”

ဟုပင် လှမ်းမေးရသည့်အထိ ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ချိန်ခွက်လွတ်ကျတာ တီချယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဖြစ်ရမယ်”

ဆရာမက အမျက်မပါသည့် မျက်စောင်းထိုး၍ ဝှိုက်ဘုတ်ပေါ်တွင် စာဆက်... ရေးနေသဖြင့် အရာရာဟာ နဂိုအတိုင်းရယ်မောသံတွေ၊ စကားသံတွေနှင့် ပြန်လည်သက်ဝင်နေခဲ့တော့သည်။ သဗ္ဗာကို လှည့်ကြည့်မိတော့။

“နောက်မှ မေးဟာ၊ နင်ကလည်း အလန့်တကြားနဲ့ ဟိုမှာ ဆရာမ စာရှင်းတော့မယ်”

မေးရန် ပါးစပ်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေသော နွေကို သဗ္ဗာတားလေသည်။

သဗ္ဗာကတော့ မူကြိုတစ်ခုတွင် ဆရာမ ဝင်လုပ်ရင်း နေ့လို Chemistry ပဲ ယူခဲ့သဖြင့် ဆက်တွဲဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သဗ္ဗာနှင့် တွဲရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာတော့ ကောင်းသည်။

သူက နေ့လို လောဘမကြီးဘဲ ဘဝကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တတ်သူ။ ပြီးတော့ အားပေးတတ်သူဖြစ်သည်။ နေ့ ညည်းညူခဲ့သည့် ဘဝအကြောင်းကို စိတ်ရှည်၊ လက်ရှည် နားထောင်ပေးတတ်ပြီး ပြန်လည်နှစ်သိမ့်အားပေးတတ်သူဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ရောက်မှ တွဲဖြစ်တဲ့သူတွေဆိုလို့ စာကြိုးစားပြီး အနေအေးသော မြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရယ်၊ အစားကြီးတတ်သော ခရမ်းရယ်၊ ဆေးကုမ္ပဏီတွင် လုပ်နေသော နင်းနုရယ် ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ဒီနေ့တော့ ဒါလောက်ပဲ မနက်ဖြန်မှာ ရေမွှေးထုတ်ဖော်ပုံအကြောင်း လက်တွေ့ပြမယ်၊ အဲဒီနေ့မလာတဲ့သူတွေ အမှတ်တစ်ဝက်လျော့မယ်၊ ဒါနဲ့... မင်းတို့စာမေးပွဲအချိန်ဇယား ထွက်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့လဲ”

“နှစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့ပါ တီချယ်”

“သိပ်တောင် မလိုတော့ဘူးပဲ၊ နောက်နှစ်မှ ပြန်မတွေ့ချင်ဘူးနော်”

ဆရာမက ဆုံးမဩဝါဒခြေပြီး အတန်းဆင်းပေးသည်။ အားလုံးက ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့် အလှအယက်ထွက်နေကြသဖြင့် သူမတို့က နောက်ဆုံးမှ ထွက်လိုက်ကြသည်။

“မြင့်မိုရ်... ငါ့ကို စာကူးပေးဦး၊ ပုံလည်း ပါတယ်နော်၊ လှလှလေး ဆွဲပေးနော်”

“နင်ကတော့ မြင့်မိုရ်ကိုပဲ နိုင်စားနေ”

“အေးလေ”

သဗ္ဗာရဲ့စကားကို ခရမ်းက ဝင်၍ထောက်ခံ၏။ မျက်မှန်ထူထူနှင့်၊ ပုဆိုးနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီကိုသာ ဝတ်တတ်ပြီး ကချင်လွယ်အိတ်အနီလေးကို ထုံး၍ လွယ်တတ်သော မြင့်မိုရ်က သူ့ရဲ့ပင်ကို ဟန်အတိုင်း...

“ရပါတယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“ကြည့်... အဲဒီမြင့်မိုရ်ကတော့ ငါတို့က သူ့ဘက်က

ဝင်ပေးရသေး သူကဖြင့် အံ့ရော ... အံ့ရော”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ဒေါ်နေနေသော်ရဲ့ ... ရှင်က ဘာတွေ
တွေးနေလို့ ဒီလောက်သတိထားရမည့် ချိန်ခွက်ကို လွတ်ကျအောင်
လုပ်ရတာလဲ”

ခရမ်းရဲ့ကောက်ခါငင်ခါ ဝင်ပြောလိုက်သော စကား
ကြောင့် သဗ္ဗာက ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးနှင့်ပိတ်ပြီး ရယ်ကာ
တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသလို နေကလည်း ...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ လွတ်ကျသွားတာ လက်မမြဲလို့
ဟာ၊ အကြောင်းပြချက် ပေးရဦးမှာလား”

“canteen ဝင်ကြဦးမလား”

ကျောင်းတွင်းစားသောက်ဆိုင်တွေက ဈေးကြီးလွန်းတာ
မို့ ကျောင်းတက်လာတာ နှစ်နှစ်ရှိသော်လည်း တစ်ခါမှ မစား
ဖူးချေ။ ကျောင်းနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဖွင့်ထားသော အသုပ်ဆိုင်
ကို နေတို့အားလုံး canteen ဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

“ငါ မဝင်တော့ဘူး။ ကိစ္စရှိသေးလို့”

မြင့်မိုရ်က အရင်နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသဖြင့် နေတို့
လည်း မထိုင်ဖြစ်တော့ပါ။

“နင် ... ဒီနေ့ မူကြိုသွားစရာရှိသေးလား”

“ဘာတွေကြောင်နေတာလဲ၊ ငါတို့မူကြိုက စနေ
တနင်္ဂနွေ ပိတ်တဲ့ဟာကို”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ မေ့သွားလို့”
စက်ဘီးလေးတွေ ကိုယ်စီစီးရင်း ...

“ဒါနဲ့ ... နင် စောစောက ပြောတဲ့စကားကို ငါ လုံးဝ
နားမလည်ဘူး”

“ငါလည်း မသိပါဘူး။ ဟုတ်မလားလို့ မေးကြည့်တာ
ပါ။ ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်းရှေ့တွင် ခင်ပြည့်စုံနှင့်ကျော်သွေးညီညာ
ကို အတူတွေ့လိုက်လို့၊ နောက် ပြည့်စုံက ကျော်သွေးညီညာရဲ့
ခါးကို ဖက်ထားတော့ ဟုတ်မလားထင်ပြီး မေးကြည့်တာ”

“ဟင့်အင်း ... ငါလည်း မသိဘူး။ မတွေ့တာလည်း
ကြာပြီလေ၊ သူတို့က စက်ဘီးနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ပြည့်စုံက ပိုလှလာတယ်ဟာ၊ သူတို့
နှစ်ယောက် သမီးချင်းစားဖြစ်သွားလည်း သဘောမတူဘူးလို့
သူတို့မိဘတွေက ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ သူ့ဌေး၊ သူ့ဌေးချင်း
ပဲဟာကိုး”

သဗ္ဗာရဲ့စကားတွေက နေ့နားထဲ မဝင်တစ်ချက်၊ ဝင်
တစ်ချက် ... ထိုအပြောတွေကို နေ လုံးဝလက်မခံနိုင်ချေ။

ဆင်းရဲသားကလည်း သူ့ဌေးကို မချစ်ရဘူးလား။ သူ့ဌေး
ကကော ဆင်းရဲသားကို ချစ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးလား။

ပူလောင်မှုတွေနှင့် ငါ့ရင်ဘတ်ထဲကို ဘာကြောင့် အပူ
မီးတွေ တစ်စတစ်စ တိုးဝင်လာရတာလဲ။

မဟုတ်ပါစေနဲ့။ အဲဒါကို ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ငါ မယုံနိုင်ဘူး။ နင့်ကိုမေးလို့ နင့်ဆီက ဟုတ်တယ်ဆိုတဲ့စကားမျိုး ငါ မကြားပါရစေနဲ့။ နင် ခင်ပြည့်စုံကို မချစ်ရဘူးဟာ။ ငါ့ကို မချစ်ရင်တောင် နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဘူး။

“ဟဲ့... ဟိုမှာ ကားလာနေတယ်လေ”

“ဟင်”

“ကွီ”

တစ်ဖက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ကွေလာသည့်ကားမို့သာ တော်သေးသည်။ မဟုတ်လျှင် သေချာပေါက် တိုက်နိုင်သည်။

ညနေ ကျူရှင်သင်နေရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ မပျော်ပါ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို (နေ့ကို နားလည်ပေးနိုင်သောသူကို) ရင်ဖွင့်၍ ငိုပစ်ချင်သည်။ အဆုံးစွန် ငိုလိုက်၍ ကျွန်ုပ်ကိုချစ်သည့် အချစ်တွေ ပါသွားမည်ဆိုလျှင် ပို၍ ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းမည်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် ခိုင်မိသိရှိခြင်းမရှိဘဲ သူ့အပေါ် တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေခြင်းသည် မည်မျှပူလောင်နေသနည်း။

“ဆရာမ... သမီးတို့ သီတင်းကျွတ် ကျောင်းဆယ်ရက်ပိတ်တော့မယ်”

“ဟုတ်လား”

ဒီဘက်နှစ်မှာ ကိုးတန်းအပြင် ရှစ်တန်းကျောင်းသူနှစ်ယောက်ပါ ထပ်၍ပိုက်ပြုရသဖြင့် နေ အရမ်းပင်ပန်းလှသည်။

ပွဲရုံက ငါးနာရီ ပြန်ရောက်လျှင် ရေပိုးချိုး စားသောက်ပြီး ခြောက်နာရီဆို ကိုးတန်းတွေကိုပြ။ အဲဒီမှ တစ်ဆက်တည်း နေတို့နှင့် နှစ်လမ်းကျော်တိုက်မှ ရှစ်တန်း။ အမြောက်ကလေးနှစ်သောက်ကို ကိုးနာရီထိ ပြရသည်။

“ဆရာမ... အိမ်က လာကြိုတယ်”

မိမိက အိမ်ရှေ့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်၍ နေ့ကို ပြောသည်။

“မနက်ဖြန် ဂိုက်ပိတ်တယ်နော်၊ အင်္ဂလိပ်စာ မီးနင်းတွေ ကျွန်ထားကြ”

“ဟုတ်ကဲ့... မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”

နေက စာအုပ်တွေ သိမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ သွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့က ဒန်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ကျွန်ုပ်ကို မြင်တော့ အံ့ဩသွားရကာ...

“လာကြိုတယ်ဆိုလို့ မေမေ မှတ်နေတာ”

ဟု ပြောရင်း စက်ဘီးဒေါက်ဖြုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်က နေ့လက်ထဲက စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ဆွဲယူသဖြင့်...

“စက်ဘီးမပါဘူးလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မျိုးတို့ဆီက ပြန်လာရင်း နင် မပြန်လောက်သေးဘူးထင်လို့ ဝင်ကြိုပေးတာ”

နင် ငါ့ကို သတိရသေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ကျော်။

ငါက ဟိုအရင်တုန်းက နှင့်ရဲ့အယုအယကို ရွေးသွပ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် အခုချိန်မှာတော့ မလိုချင်တော့ဘူးဟာ။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရုန်းထွက်လို့မရအောင် ချည်နှောင်နေတဲ့ ဒီသံယောဇဉ်တွေကို တစ်နေ့ကျရင် နင် ထားသွားမယ့် တစ်နေ့ ကျရင် မဖြတ်တောက်နိုင်တဲ့အခါ ပိုပြီးခံစားရမှာစိုးလို့ပါ။ စိမ်းကား တဲ့အပြုအမူတွေ၊ ဥပေက္ခာတွေပဲ ပေးစမ်းပါဟာ။

မတွေ့ရတော့သည့် အချိန်တွေက ပို၍များလာခဲ့သည်။ ဘာစကားမှ မဆိုဖြစ်ဘဲ ကျော်နင်းနေသော စက်ဘီးရဲ့နေကပ်၍ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်လာခဲ့ရင်း သင်းပျံ့သောမွှေးရနံ့တွေကို မရှုရှိုက်မိအောင် ထိန်းထားမိသည်။

အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ...

“ငါ နင်းပေးရမလား”

“အလုပ်မဟုတ်တာက ပြောပြီ ရတယ်... အေးအေးဆေးဆေးသာ လိုက်ခဲ့”

ကားလာနေသောကြောင့် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရာ ကျော် နောက်ကျောဘက်သို့ ယိုင်ခနဲကျသွားသဖြင့် နေ ထူပူသွားကာ ကျော်နှင့်မထိမိစေရန် ကယ်ရီယာခုံကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာပြီနော်၊ နင်လည်း စကား တော်တော်နည်းသွားတယ်၊ အမှန်ဆိုရင် မတွေ့ရတဲ့အချိန်တွေမှာ

ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိရမှာ မဟုတ်လား”

ပြောင်းလဲမှုကို သတိထားမိဟန်နှင့် ကျော်က ပြောလာသည်။ အရင်တုန်းလိုဆိုရင်တော့ ...

“နင်က ပြည့်ကိုပဲ သတိရနေ၊ ငါ့ကိုတော့ သတိကော ခဲ့လား၊ မေ့နေပြီလား”

စသဖြင့် စကားနာတိုးမိမှာ မှန်ပေမယ့် သံယောဇဉ်အမျှင် တန်းမည့်စကားတွေ မပြောမိအောင် ကြိုးစားမိသည်။ ပို၍ဝေးကြလေပြီ။

“နင်တို့ စာမေးပွဲ ပြေရတော့မှာလား၊ စာတွေကော ခနေပြီလား”

ဟု စိတ်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ဝတ္တရားဆန်ဆန် မေးလိုက်သည် မေးခွန်းပဲ ထွက်လာသည်။

“တနင်္လာနေ့ကျရင် စပြီလေ”

“ကြည့်စမ်း... ဒီလောက်စာမေးပွဲနီးနေတာကို သူငယ် ခင်းတွေနဲ့ လျှောက်လည်တယ် ဟုတ်လား ကျော်”

“စေတနာကို စော်ကားပြန်ပြီ”

ငါ ကြားချင်တာ အဲဒီစကား မဟုတ်ဘူး။ ဟာ ... နင့်ကို သတိရလွန်းလို့ဆိုတဲ့စကားလေ။

ဒီနေ့မှာ ထူးဆန်းစွာ ပြည့်အကြောင်း မကြားရချေ။ နေကိုယ်တိုင်ကလည်း ရင်ထဲမှာ တအံ့ငွေ့ငွေ့ဖြစ်နေသည်

အကြောင်းအရာကို မေးရကောင်းနိုးနိုး၊ မမေးရကောင်းနိုးနိုးနဲ့ တွေဝေနေမိ၏။

“ရောက်ပြီ”

နေတို့ခြံရှေ့ရောက်တော့ ကျော်က စက်ဘီးကိုရပ်နဲ့ ဆင်းလိုက်သည်။ နေက စက်ဘီးကို လက်လွှဲယူလိုက်သည်။

“စာမေးပွဲပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့တာပေါ့၊ ဝါးမေမေက ပွဲရုံမှာ ကူခိုင်းမလိုတဲ့လေး တစ်ရာကို တစ်ရာတစ်ဆင့် လုပ်နေတာကို ရပ်တန်းက ရပ်တော့တဲ့ အဲဒီကျမှ ငါတို့လေး ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့”

ဟု မခံချင်အောင် စနောက်နေပေမယ့် နေ ရန်မလေ့ ဖြစ်ပါ။ ဒါမှောင်ရိပ်မှာ မြင်နေရသည့် ကျော်ကို ကျောခိုင်း၍ တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီးမှ ချာခနဲပြန်လှည့်ကာ ...

“ကျော်”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

ကျော်ကလည်း သူတို့ခြံတံခါးပေါက်ဆီသို့ ဦးတည်နေမို့ နေ့ရဲ့ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်သည်။ နေကတော့ ကျော်ရဲ့ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ ...

“နင် ... နင်နဲ့ပြည့်က ဘယ်လိုလဲ”

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားရ၍ထင် ကျော်က ဘာ

အဖြေနိုင်တဲ့ အံ့ဩနေသည်။ ‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်လား’။ သတ္တဗြာဟ္မာ ထင်ကြေးပဲ့ ဖြစ်နေပါစေတော့၊ နင် ငြင်းလိုက်စမ်း

“နင်တောင် ရိပ်မိနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါ့အမူအရာတွေ အဲဒီလောက် သိသာနေသလား၊ ဟုတ်တယ် နေ ... ငါ ညွှန်ကိုချစ်တယ်၊ အဖြေတောင်းထားပေမယ့် ပြည့်ဆီက အဖြေမရ သေးဘူး။ သူ့ရဲ့စိတ်က ...”

“ရပြီ”

နေ ရိုင်းသွားသလားမသိ။ ချာခနဲ ပြန်လှည့်၍ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ချိန် ပါးပြင်ပေါ်၌ ပြိုဆင်းနေသော မျက်ရည်တွေ နာကြည်းစွာ။ ကျော် မည်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သနည်း။ မစဉ်း စားချင်တော့ပါ။

ထားသဖြင့် ဖြူဖွေးဝင်းနုနေသော မျက်နှာလေးက ပေါ်လွင်လှသည်။ ပြီးတော့ ကြိုးတွေ ခပ်များများပါသည့် မိုးပြာရောင် လက်ပြတ်အင်္ကျီနှင့် သနီးကွာတာ အဖြူရောင်လေး ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကြောင့် မြင့်မားသော ကိုယ်ဟန်က ပေါ်လွင်သည်။

“ဘာလဲ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ရုတ်တရက် ပြည့်အသံကြားမှ နေ ကပျာကယာ ခေါင်းဆမ်းကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နင် အရမ်းလှတာပဲ ပြည့်”

“အို ... နိုး၊ နိုး၊ အဲဒီစကားကို ငါက ပြောရမှာတဲ့ ဝမ်းမှ ပိုလှတာ”

“မဟုတ်တာတွေ ပြောတော့မယ် ပြည့်ရယ်”

“သဗ္ဗာ မဟုတ်လား၊ နေနဲ့မေ့ရှာတူလား”

ပြည့်က နေ့ဘေးတွင် ရပ်နေသော သဗ္ဗာကိုမြင်တော့ မေးလေသည်။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျောင်းလာအပ်တာ”

“သွားမယ် ပြည့်”

“နေပါဦး ... နင်ကလည်း တစ်ခုခုလိုက်စားပါလား”

“ဟာ ... ရပါတယ်”

“နေနော် ခဏနေပါဦးဆို ... ငါ နင့်ကို ပြောစရာရှိသေးတယ်၊ ဟေ့ ... နင်တို့ သွားနှင့်ချင် သွားနှင့်ကြလေ၊ ငါ

အခန်း (၁၅)

“ဟယ် ... နေနေသော်”

မပျော်လင့်ထားသောနေရာမှာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြတွေဝေလျက်။ ကိုယ်ကသာ သူ့ကို ဦးအောင်တွေ့ခဲ့လျှင် အရင်ဦးဆုံး ရှောင်ပုန်းမည်သူက သူမ။

အောင်စာရင်းထွက်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ တစ်ခါမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ဒီနေ့အချိန်ထိ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြင်စီးနေကျ နီညိုရောင်ကားလှလှလေးကို ဟိုမှာ ရိပ်ခနဲ၊ ဒီမှာ ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရပေမယ့် လူကို မြင်လိုက်ရတယ်လို့ သိပ်မခံအခုလို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လိုက်ရတော့ ပို၍ဆိုးသည်။ ဒီထက် အံ့သြစရာကောင်းတာက ပြည့်အရမ်းလှလာသည်။

ပန်းကျော်သော ဆံပင်ရွှေရောင်ကို ရေလှိုင်းကြီး ကောက်

ဒီတစ်ချိန် လစ်တော့မယ်၊ canteen မှာ ပြန်ဆုံမယ်”

“အေး... ဒါဆို ငါတို့ ဒိုးပြီဟေ့”

ပြည်ရဲ့သူငယ်ချင်းများက နေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ သဗ္ဗာကလည်း အလိုက်တသိဖြင့် ...

“နေ့ ငါလည်း ဌာနသွားလိုက်မယ်၊ နင် ဓာတ်ပုံတွေ အရင်ပေးထားလေ၊ ငါ မဖတ်ယူထားရအောင်”

“ဪ... အေး အေး သူငယ်ချင်း”

ပြည် ပြောစရာက ဘာမှန်းမသိသဖြင့် နေက သဗ္ဗာကို ခေါ်မထားတော့ပါ။ အိတ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံ (၄) ပုံကို သဗ္ဗာလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“လာ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ ပြည်က ...

“ဘာသောက်မလဲ နေ”

“ရပါတယ်... နင်ကြိုက်တာမှာပါ”

ပြည်က စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်၍ အအေးမှာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နေ့ဘက်ကိုလှည့်ကာ ...

“နင့်ဆံပင်တွေတောင် တော်တော်ရှည်နေပြီနော်၊ နင် လှလာတယ်နေ၊ ငါ မြောက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျော်က တော့ နင့်အကြောင်းတွေ ပြောပြတတ်ပါတယ်၊ ငါတို့လည်း မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာပြီနော်”

နဂိုကတည်းက ပြည်က သွက်သွက်လက်လက်နှင့် စကားများတဲ့သူမို့ နေက နားထောင်သမားသက်သက်သာ။

“ဒါနဲ့ ကျော်က ကျောင်းမလာဘူးလား”

“လာတယ်... အတန်းလစ်တာတဲ့လေ ဟွန်း”

မကြည်သလိုပြောလိုက်ပေမယ့် ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေကြမို့ အထူးတလည် မမေးဖြစ်ပါ။ ပြည်က စားပွဲထိုးလာချပေးသည့် အအေးပုလင်းကို နေ့ဘက်သို့ ရွှေ့ပေးပြီး ...

“ငါ နင့်ကို ပြောချင်တာက ကျော်ကိစ္စပါ”

ထူးဆန်းသည့်ကိစ္စမို့ ပြည်ကို ဂရုစိုက် ကြည့်မိသည်။ ပြည်ရဲ့နှုတ်ခမ်းပါးတွေက ပန်းနုရောင်ပြောင်လက်နေသည်။

“ငါ့ကို ကျော် propose လုပ်တာ နင်သိလားဟင်”

လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ နေ အတော်လေး ခံစားကြေကွဲခဲ့ရတာ စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရတာ သတိရမိသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ထိုကိစ္စကိုရှောင်၍ စကားပြောတတ်ခဲ့သည်။

ယခုနောက်ဆုံးနှစ်တက်ခါမှ ပြည်က ဘာစိတ်ကူးနှင့် နေ့ကို လာမေးနေရတာလဲ။ တစ်စုံတစ်ရာသောအကြောင်းက ရှိနိုင်တာမို့ ...

“အင်း... ပြောဖူးပါတယ်၊ တော်တော်တောင် ကြာပြီ

ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နီရဲနေသော မျက်နှာလေးနှင့် ပြည်က ပြုံးလိုက်သဖြင့်

နေ သတိလက်လွတ်ငေးမိသည်။

“ငါ သူ့ကို အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့က အဖြေပေးခဲ့တာ”

“ဟင်”

ဒါကို နေက ဘာကြောင့် မသိရတာလဲ။ ဒါဆို ကျော်ခဲ့ပြည့် ... ဆက်မတွေးခဲ့တော့ချေ။

ပျက်ယွင်းသွားသည့်မျက်နှာကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း ပြောစရာစကားတွေ ပျောက်ရှုနေသလိုလို၊ နာကျင်နေသော ရင်က ကွဲကြေလှမတတ် သူမ ကံဆိုးလိုက်တာနော်။

ပြည့်က ဘာကြောင့် နေ့ကို ဒီရဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြနေရတာလဲ။ အနည်ထိုင်နေသည့် ကန်ရေပြင်ကို လှုပ်ခတ်သွားအောင် ဘာကြောင့်လုပ်ရတာလဲ။

“ကျော်ရဲ့အကြောင်း နင်လည်း သိမှာပေါ့ နေ၊ သူက လူတိုင်းကို လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ရှိတယ်၊ သဘောကောင်းလွန်းတယ်၊ အဲဒါတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ သူနဲ့ငါ မကြာခဏ စကားများရတယ်၊ ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ချစ်ပြီးမှ သစ္စာမဲ့သွားမှာဆိုရင် ငါ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့အပေါ် အရမ်းကြီး စူးစူးနစ်နစ်မဖြစ်ခင်မှာ သူ့နောက်ကွယ်မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်ဖို့လိုတယ်လေ”

နေက ဘာကိုမှန်းမသိ မလုံမလဲဖြစ်သွားရသည်။

“အချိန်ဆိုတာကလည်း ဟိုလှည့်ဒီလှည့်နဲ့ အကုန်ပြန်တာ နင်သိမှာပါ။ ကျောင်းတက်ရက်ဆိုတာ ခဏလေး။ ပြီးရင် သူ့မိဘအလုပ် သူဝင်လုပ်ရမှာလေ၊ အဲဒီတော့ဟာ တိုတိုနဲ့လိုရင်း ပြောရရင် နင် သူ့ကို ရှုံးနိုးလုပ်ပေးပါလား”

“ငါက ...”

မစာနာနိုင်လွန်းသော ပြည့်ကို နေ ဟောကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာအနာတရတွေနှင့် ပြည့်နေသူကို ဘာကြောင့် ထပ်မံနှိပ်စက်ချင်ရတာလဲ။

ငါ သိပ်ချစ်တဲ့ချစ်သူကို နင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရထားပြီးပြီ။ ပြီးတော့ သူ့အကြောင်းမှန်သမျှကို နင့်ဆီ သတင်းပို့ခိုင်းတယ်။ ငါ့ရင်တွေ အထပ်ထပ်ကွဲအောင် နင် ဘာကြောင့်လုပ်ချင်ရတာလဲ။

ပြည့်လို ‘ငါ့ချစ်သူကို ဘယ်လိုချစ်တယ်’ ဖွင့်ပြောခွင့် မရှိတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ယခုချိန်မှာ ပို၍စိတ်နာသည်။ ကိုယ်မှာတော့ အစစအရာရာမှာ ထောက်ထားပြီး ဝိုင်းကြွေးရုံ သူ့အဖြစ် ရှိနေရပြီး ပြည့်ကတော့ စင်ပေါ်မှာ အောင်လံလွှင့်ထူနေသည်။

“ဒီအကူအညီကို နင်ပေးနိုင်မယ်ထင်လို့ ငါတောင်းတာ ပါနေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာတုန်းက သူ ပွဲရုံမှာ ကူတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ပတ်သက်နေတာတွေလဲ၊ ဥပမာ ဖုန်းဆက်လာတာတို့၊ ဘာတို့လေ”

“ဟင့်အင်း”

“နင့်ကော ငါတို့တွေ ဝေးနေကြချိန်မှာ ရည်းစားလေး ဘာလေး မထားဘူးလား”

တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည့် နှုတ်ခမ်းကို ထိန်းချုပ်ကာ ခေါင်းပဲ ယမ်းပြမိသည်။ အမြင်အာရုံတွင် အရာအားလုံး ဗလာ နုတ္တိ။

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ငါတို့ထဲမှာ အရင်လို ရိုးသားနေ တဲ့သူ နင်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့”

“သဗ္ဗာမ္မော်နေတော့မယ် ပြည့် ... ငါ သွားတော့ မယ်”

ကြာကြာဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့သည့်အခြေအနေမို့ နေ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“အင်းလေ ... လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်၊ ငါလည်း နောက်ကြိုရင် လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ ငါတို့တွေရဲ့ အဖြစ်ကလည်း တစ် ပြို့တည်းနေပြီး နီးနီးလေးနဲ့ ဝေးဖြစ်နေပြီနော်”

အခန်း (၁၆)

နေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် ပွဲရုံကအပြန် နေ့တွေ က နေ့အတွက် အားလပ်ချိန်တွေ ဖြစ်သည်။

အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဟိုးအရင် ဖေဖေရှိတုန်းကလို ဘူးစင်တွေ၊ ဂေါ်ရခါးစင်တွေ မရှိတော့ပါ။ အခုတော့ ဘာအသီး အနံ့မှ မစိုက်တော့ဘဲ နောက်ဖေးအကုန်လုံး ကွန်ကရစ်ခင်းပစ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပိန္နဲပင်နှစ်ပင်၏အရိပ်ကလည်း ရှိနေသဖြင့် ကော်စားပွဲနှင့် နောက်မိုပါသော ကော်ကုလားထိုင်ကိုချ၍ လေ တဖြူးဖြူးတိုက်နေသည့်အရသာကို ခံစားရင်း လွမ်းဆွေးဖွယ် အတိ။

အလွမ်းစာတ်ခံရုံလေတော့ အခုလည်း နေ ကဗျာတစ် ပုဒ်ကို ရွာန်ဝင်၍ ရေးနေသည်။

ဟိုအရင်တုန်းကတော့ စာရေးဆရာမဖြစ်ရရင် ကောင်းမှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ကူးတွေ ရှိခဲ့ဖူးပေမယ့် ဖေဖေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း နေ့ရဲ့မာန်မာနတွေ၊ ဖြစ်ချင်လွန်းအားကြီးတဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်တွေကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်သည်။

ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို အလိုလို ဦးစားပေးနေရစမြဲ။ ငါ ဘာလုပ်လုပ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မအောင်မြင်ပါဘူး ဆိုတဲ့အတွေးနှင့် ကံကြမ္မာကို လက်မြောက်အရှုံးပေးထားခဲ့ပြီးသား။

သူငယ်ချင်းရေ...

ခင်မိတာကိုမှ အသိအမှတ်မပြုရင်
တွယ်တာမူဆိုတာ ဘာလိုမှာလဲ။
ခင်ချင်စိတ်မှ မရှိရင်
ဟန်ဆောင်နှုတ်ဆက်နေလည်း အပိုပဲပေါ့။

ချစ်သူ...

ချစ်ခဲမိတာကို အလေးမထားရင်
မေတ္တာနှောင်ဖွဲ့မှုဆိုတာ ဘာလိုမှာလဲ။
မချစ်နိုင်မှာတော့
အောင့်ကာနမ်းလည်း အပိုပဲပေါ့။

ကံမကောင်းလို့ တစ်ဖက်သတ်ပေမယ့်
ငါ့မှာလည်း မာနနဲ့
မချစ်တဲ့သူကို ဇူးထောက်ဖို့
မခင်တဲ့သူကို ချော့သိပ်ဖို့
ဘာကြောင့် လုပ်နေရမှာလဲ။

နောက်မလှည့်စတမ်း
ကျောခိုင်းသွားစမ်းပါ။
သနားမှုကို ခံချင်လို့
ငါ့အသည်းတွေ ကွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ။

ကဗျာလေးကို အခေါက်ခေါက် အခါခါဖတ်ရင်း သဘောကျမိသည်။

ဟုတ်တယ် ကျော်။ နင့်ရဲ့သနားမှုကို ခံချင်လို့ ငါ အသည်းတွေကွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ဦးတည်ရာအတိုင်း သွားစမ်းပါ။

“နေရေ... ကျော် ရောက်နေတယ်”

မီးဖိုဆောင်တံခါးဝမှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည့် မေမေ့အသံကို ကြားရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

အံ့ဩရပါသည်။

ကျောင်းတွေ ကွဲသွားသည့်အချိန်မှစ၍ နေအိမ်ကို တကု
တက ကျော်ရောက်မလာတာ အတော်ကြာပြီပဲ။ ညတွေမှာ လိုက်
ကြိုတတ်ပေမယ့် နေတို့ခြံပေါက်ဝရောက်ရင် သူလည်း သူ့အိမ်
ဘက်ဝင်၊ နေလည်း နေအိမ်ဘက်ဝင်နှင့် ရှိခဲ့တာ။ နေကလည်း
ဝင်ပါဦးဟု မခေါ်သလို သူကလည်း စကားအေးအေးဆေးဆေး
ပြောရအောင်လို့ မဆိုပါ။

“ညှော်သည်ဆိုလို့ အံ့ဩနေတာ”

နေက ညှော်ခန်းထဲကိုရောက်တော့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။ ကျော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ သူနှင့်အဖော်သူငယ်
ချင်းလေးတစ်ယောက်ပင် ပါသေး၍ ပိုပြီးထူးဆန်းစရာ ဖြစ်နေ
သည်။

ထိုလူကို တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး နောက်ထပ်အကြည့်
မရောက်တော့ဘဲ ...

“နေပါဦး ... ထူးထူးဆန်းဆန်း အိမ်လာလည်လို့
တော်တော်အချိန်ပိုနေပြီလား”

“အရင်ကလည်း လာနေကျပါဟာ”

“သွားစမ်းပါ ... အပိုတွေ”

မေမေက ကော်ဖီဖျော်လာပေးသဖြင့် ကျော်က လက်
တကာကာနှင့် ...

“ဟာ ... အန်တီမျိုးကလည်း ညှော်သည်တွေ ကျနေ
ဘာလို့ဖျော်ရတာလဲ အားနာစရာကြီး”

“သောက်စမ်းပါ ... ဘာအားနာစရာရှိလို့လဲ”

“အေးအေးဆေးဆေးနေကြဦးနော် ... အန်တီ အပ်
ညှော်တွေ သွားပို့လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက သူ့ဖောက်သည်ကို အပ်ထည်ပို့ဖို့ ထွက်သွား
သည်။

“ဆို ... ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိစ္စမရှိဘဲ မလာရဘူးလား”

“ကိစ္စမရှိဘဲလာတာ ယုံရမှာလား”

“တော်လှချည်လား။ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ...
သူ့သူငယ်ချင်း မြိုးဝေဇော်တဲ့ မြိုးဝေကတော့ နင့်ကို သိပြီးသား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

နေက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပေမယ့် ကျော်ပြောနေသည့်
စကားကို သိပ်မကြိုက်လှချေ။

မြိုးဝေဇော်ဆိုသူမှာ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ခပ်သွယ်သွယ်နှင့်
ခမ်းမချောချောသူဖြစ်သည်။ မျက်မှန်တပ်ထားပြီး ထိုမျက်မှန်
နောက်က မျက်လုံးတွေက စူးရှလွန်းသည်။ ပုံစံကိုကြည့်ခြင်းအား

ဖြင့် ပိုက်ဆံရှိ၊ လူချမ်းသာ သားသမီးဆိုတာ မပြောဘဲ သိပါသည်။

“နေနေသော်က chemistry မကျောကနေ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်က တက္ကသိုလ်နားမှာပဲလေ၊ နေသော်ကိုတော့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အမြဲမြင်ရတယ်၊ ကျေးသွေးရဲ့သူငယ်ချင်းမှန်းတော့ မသိဘူး”

“ဟုတ်လား”

ဝတ္တရားဆန်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း လာရင်းကိစ္စ မပြောနိုင်သည့် ကျော်ကို စိတ်တိုအမြင်ကတ်လှသည်မို့ ...

“အလုပ်ကိစ္စလား၊ ဘာဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေလဲ”

“ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူးဟ”

“နင်ဟာလေ ... ငါ့ကို အလုပ်ရှုပ်အောင် တော်တော်လုပ်တယ် ပြီးရင်ပြန်တော့”

အားမနာနိုင်ဘဲ နှင်လွှတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့မှ ပြဿနာက အထုပ်နှင့်အထည်နှင့် အရိပ်အယောင်မပြတ် ဝင်ခဲ့သည်။

ကျော်သည် ပြန်သွားပြီး ညနေ နောက်တစ်ခါ နေ့စဉ် ရောက်လာသဖြင့် ...

“နေပါဦး ... နင်က ဘာကိစ္စမှမရှိဘဲ နင်က ငါ့အိမ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ပြီးတော့ ... ဧည့်သည်ကလည်း ခေါ်လာသေးတယ်”

“ဒီကောင်က နင့်ကို သဘောကျလို့တဲ့”

“ဘာ”

နေ အသံနက်နှင့် ကုန်းအော်ပစ်လိုက်သည်။ ဘုရားရေ ... ဘယ်လိုတွေ့ဖြစ်ကုန်ရတာလဲ။ ကျော်ကတော့ နေ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ အဲဒါဟု မှတ်ယူကာ သူပြောချင်တာ ဆက်ပြောသည်။

“သူက second year က နင့်ကို သဘောကျနေခဲ့တာတဲ့”

“နေ ... နေပါဦး ... အဲဒါ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ငထွားက ခါးနာနေရတာလဲ၊ နင် ကြားဝင်စရာလား”

“ငါ အောင်သွယ်မလို့လေ”

“ဟင်”

နေ သိပ်ချစ်တဲ့သူက နေမချစ်နိုင်တဲ့သူနဲ့ အောင်သွယ်ပေးသတဲ့။ မချစ်ချင်နေပါ ဘာကြောင့် ငါ့နလုံးသားကို နစ်မွန်းအောင် လုပ်ရတာလဲ။

ကြေကွဲခြင်းတွေက ဒီရေအလာ တရိပ်ရိပ် မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ ဘာကိုမှန်းမသိတဲ့ နာကျင်ခြင်းတွေ။ ယခု လာပြောနေသူက နေသိပ်ချစ်သူသာ မဟုတ်လျှင် အသက်တကြား၊ လူတကြား

ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ချင်သည်။

“ဒီကောင်က အရမ်းချမ်းသာတယ်၊ လူကသာ ချမ်းသာတာ စိတ်ဓာတ်က သူများလို့ မမောက်မာဘူး။ သူတစ်ပါးက ကူညီတတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်... ငါနဲ့ပေါင်းဖြစ်တာ သူ့အဘွားဆိုရင် အမရပူရဘက်မှာ ရက်ကန်းရုံအများကြီး ပိုင်တယ်”

ဘာလို့ နေမသိတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ကြွယ်ဝမှုတွေကို မစားရဝကမန်း ပြောနေရတာလဲဟု ဒေါသဖြစ်ရကာ လက်သဲဆုပ်ရင်း...

“တော်တော့... အဲဒါတွေ အဲဒီလောက်ရှိနေတာတွေ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ နှင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်နေတာလဲ သူ ချမ်းသာတာတွေ ငါ အထင်ကြီးမယ်များ နှင်ထင်နေသလား”

“ငါ့သူငယ်ချင်းကို တကယ်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတဲ့သူနဲ့ သင့်တော်တဲ့လူနဲ့ တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်အောင်”

“နှင်က အဖေလား”

နေက မိုက်ကြည့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“တော်ရုံလူ စိတ်မဝင်စားတတ်တဲ့ နှင့်ရဲ့စိတ်ကို ငါ သိနေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်... အခုလို”

“ငါ မငြင်းဘူး၊ ငါ မငြင်းဘူးလို့ နှင်က တထစ်ခု တွေးထားတာပေါ့၊ သူ့ရဲ့ကြွယ်ဝမှုတွေကို ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဆင်းရဲသားဆို မကြိုက်ဘူး၊ အရမ်းချမ်းသာတဲ့သူ

တို့မှ မျှော်လင့်နေတယ်လို့ နှင် ထင်ရက်တယ်”

အသံတွေ တိမ်ဝင်ကာ မျက်ရည်တွေ ကျဆင်းလာသည်။ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကို ငွေမက်မတစ်ယောက်အဖြစ် စွပ်စွဲရတာလဲ၊ ဒါဆိုရင် ငွေနဲ့ ဆက်ဝယ်လို့မရတဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ အချစ်မှာ ဆင်းရဲတာ၊ ချမ်းသာတာ ရှိသလား။

“ငါ အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်၊ နှင်အပါအဝင် ဘယ်သူတွေက ငါ့ကို ငွေမက်မတစ်ယောက်လို့ ထင်နေရတာလဲ၊ အခုလို အောင်သွယ်လုပ်ပေးတာကလည်း ငွေသိပ်မက်တဲ့ ဒီကောင်မငြင်းပါဘူးဆိုပြီး နှင် လာခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ငါ”

ကျော်က နေ အခုလို မျက်ရည်တွေ ကျလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်သဖြင့် အံ့သြနေသည်။

“ထွက်သွား... ထွက်သွား၊ နှင့်မျက်နှာကို ငါ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ငါ ငွေမက်တာ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့... ငါ့ခွန်အားနဲ့ ရတဲ့ငွေ မဟုတ်ဘဲ ငွေပုံပေါ် အသင့်ခုန်တက်ရဖို့ မက်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို ငါ့ရဲ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး နှင် မသိဘူး၊ နှင် ငါ့ကို အရမ်းအထင်သေးတယ်၊ ကိုယ့်ငွေမဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါးငွေကို မက်မောကြတာ နှင်တို့ရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းတွေပဲ၊ ငါ မဟုတ်ဘူး၊ သွား... နှင် သွား၊ နှင့်ကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး”

တကယ်တမ်း သူက မသွားဘဲ နေကသာ အိမ်ပေါ်ခြေ
တက်ကာ တံခါးကို ချက်ချစ်ပြီး တံခါးပေါ် ကျောမှီချ၍ အသံ
ထွက်အောင် ငိုရှိုက်လိုက်သည်။

တပည့်တော် သေပါရစေတော့ အရှင်ဘုရား။ ဒီလို
ငွေစကား တွင်တွင်ပြောတတ်တဲ့သူတွေကြားမှာ နေရတာထက်
အသည်းနှလုံးကို ငွေနှဲလဲလှယ်တတ်တဲ့ လူတွေကြားမှာ နေရတာ
ထက် တပည့်တော် သေပါရစေတော့။

အခန်း (၁၇)

ကိုယ့်တာသာ သတ်မှတ်ထားသည့် ကန်တင်းထဲဝင်ပြီး
အစရာတွေ ကိုယ်စီမှာကြသည်။ နေကတော့ ဘာစကားမှ
ပြောချင်စိတ်မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိသည်။

ဗိုင်နယ်ရောက်တော့ နှင်းနုက ကျန်ခဲ့သည်။ နေတို့အုပ်
စုထဲ တိုးလာတဲ့သူကတော့ မိုးအောင်ရယ်၊ သူနာပြုဆရာမ နော်
မေအေးရယ် ဖြစ်သည်။

ထူးခြားတစ်ခုကတော့ ခရမ်းက အစားမပုတ်တော့ပေ
မယ့် မြင့်ပိုရ်က အရင်ကလို မအေးချမ်းတော့ဘဲ လည်လည်ဝယ်
ဝယ်နှင့် ဟာသတွေပြော၊ practical ချိန်မှာ မကြာခဏ
အော်ပေးခံနေရသည်။

သဗ္ဗာကတော့ ရည်ရွယ်သူရှိနေပြီ။ သူ့ဘာသာ မလုံ

မလဲနှင့်။

“ဘွဲ့ရပြီး ငါ နှစ်ကြာအောင်နေဦးမှာ မိဘကို လုပ်ကွေး ခဦးမယ်လေ။ အိမ်ထောင်ကျသွားရင် မိဘတွေဆီ ပြန်လှည့်ကြည့် နိုင်ဖို့ဆိုတာ သာမန်လူတန်းစားတွေအတွက် လွယ်တာမှတ်လို့”

“တိတ်လှသည်လား နေရဲ့”

စားပွဲထိုးလာချပေးသည့် အသုပ်စုံကို ဘာစကားမှ မဖြေ ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ စားနေချိန် ခရမ်းက နွေးပန်းကို တိုက်၍မေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရည်းစားပူမိလို့နေမှာပေါ့”

“ကောင်စုတ်”

မှန်သွားတာ မဟုတ်ပေမယ့် အစိုင်အခဲအချို့က လက် ကျန်ရှိနေသေးသဖြင့် ပြောင်ချော်ချော်နှင့် စနောက်လိုက်သည့် မြင့်မိုရ်ကို နေက သောက်ရန်အေးထားသည့် ရေခွေးကြမ်းဖြင့် မြင့်မိုရ်ခြေထောက်ပေါ် လောင်းချပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ... မလုပ်နဲ့လေ၊ တကယ်စိတ်တိုနေတာပေါ့”

“မြင့်မိုရ်တော့ ရှိုးပျက်ပြီ”

“ကောင်းတယ်... သူများ မခံချင်အောင် စတာကို” သဗ္ဗာက ဝင်ပင့်ပေးလိုက်သည်။

မြင့်မိုရ်က ခါချ၍ မပြောင်နိုင်မှန်းသိသိနှင့် ခြေထောက် ကို ခါနေသည်။ နေကတော့ အနည်းငယ် ရယ်နိုင်လာသည်။

“အေးပါ ရယ်ပါ... နင်ရယ်နိုင်ဖို့ ငါ ရေစိုပေးရတယ် ဆိုရင်လည်း အစိုခံရမှာပေါ့။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ပျော်ဖို့ ဒီလောက် တော့ ရင်းရမှာပေါ့”

ကျော်ရယ်... နင့်မှာ ဘာကြောင့် မြင့်မိုရ်လို စိတ်ဓာတ် မရှိရတာလဲ။ ငါလိုချင်တာ ကြွယ်ဝမှုတွေ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဟို တုန်းက ငါပြောခဲ့ဖူးတာပဲ။ ငါ့ကို တကယ်ခင်ရင် ကြိုးစား၊ တစ် နေ့ကျရင် အောင်မြင်ရမယ်လို့ အားပေးဆိုတာလေ။ အဲဒါ ကြွယ် ဝမှုတွေနဲ့ ဆိုင်လား။

အင်းလေ... ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ သူတွေရဲ့ဦးနှောက်ထဲ မှာ ဒါတွေပဲ ရှိနေမှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ငါ စိတ်ပူတယ်ဟာ။ ပိုပြီး နားလည်လာရ တာကတော့ နင် ငါ့အပေါ် အထင်သေးလွန်းတာပဲ။

“ဟယ်... ဟိုမှာ ဖြတ်သွားတဲ့ကားကတော့ ရှယ်ပဲ နော်”

နော်မေအေးရဲ့စကားသံကြောင့် ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွား သည့် ပြောင်လက်နေသောကားကို တစ်ချက်တော့ ကြည့်မိသည်။ ယခုခေတ်နောက်ဆုံးပေါ်ကားမှန်း သိသော်လည်း ဘာအမျိုး အစားလည်း မသိချေ။

ရေခွေးကို ငုံ့သောက်နေစဉ် ...

“ရှယ်ပဲနော်၊ ဒီလိုကားမျိုးသာ ပိုင်ရမယ်ဆိုရင် သွားမပါ

ရင်နေပါစေနော်”

“ဟာ ... ဒါ မိန်းကလေးပြောရမယ့်စကားလား”

သူနာပြုဆရာမဖြစ်သောနော်မေအေးက အဆန်းမဟုတ်လေသည့် ဟန်ဖြင့်ပြောပေမယ့် မိုးအောင်က ထ၍ အော်လေသည်။

ကျွန်သည့်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ‘အေးလေ’ ဟု ထောက်ခံကြသည်။

တိုက်ဆိုင်မှုနှင့်အတူ ရင်ဘတ်ထဲနာကျင်ကြေကွဲသွားရသည်။ အခု နော်မေအေးပြောသကဲ့သို့ ဘားမပါရင်နေဆိုသလို အချစ်ဆိုတာ မတွက်ဘဲ ဖြိုးဝေဇော်ရဲ့ကြွယ်ဝမှုတွေကို အများသူငှာလို နေလည်း မက်မောမှာပါ ... ဆိုသော အတွေးနှင့် ပြောခဲ့သည်။

“နေနေသော်”

“ဟင်”

စကားသံတွေက တိခနဲတိတ်သွားသလို နေလည်း ဖျတ်ခနဲ တွေ့ကြည့်မိ၏။

ဖြိုးဝေဇော်။

သူက နေ့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ထိုင်ပါဟု မပြောဘဲ မိုးအောင်ရဲ့ဘေးခုံလွတ်၍ ဝင်ထိုင်၏။

“ကားပေါက်လှမ်းမြင်လိုက်လို့လေ practical လာကြ

ဘာလား”

သူ မေးဆတ်ရာ အားလုံးပြိုင်တူကြည့်မိတော့ နော်မေအေး ပြောခဲ့သည့် ကားဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစား၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့စကားသံတွေ နားထဲမှာ မပျောက်ဖျက်နိုင်သရွေ့ နေကတော့ နာကျင်နေရဦးမည်။

“နေသူငယ်ချင်းတွေလား။ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ၊ ပြီးတော့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ဒီဝိုင်းကို ကျွန်တော် ဒကာခံမှာပါ”

သူ့လိုသူ့ဌေးတစ်ယောက်က ဒီလိုလမ်းဘေးဈေးဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်ရတာ သိမ်ငယ်သည်ဟုလည်း မြင်ပုံမရ။ နေကခေါင်းယမ်း၍ ...

“နေပါစေ ဖြိုးဝေဇော် ... ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးက ကိုယ့်စရိတ်ကိုယ်ရှင်း အမေရိကန်စစ်စတန်ပဲ”

“ဟဲ့”

သစ္စာက ခြေထောက်ကို တို့၍ တားဆီးသည်။ သွက်လက်သည့် မိုးအောင်က ဘာဘာညာညာမသိဘဲ အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးနေသည်။

“အခုလို သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ အားလုံးက အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ပေါ့၊ လေးစားစရာပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ မိဘဆီ အဆင်သင့်လက်ဖြန့်တောင်းသုံးနေတာ၊ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ ကျောင်းတက်နေတဲ့ နေနေသော်တို့ကြားမှာ ရှက်စရာ

ကောင်းနေပြီ”

ခရမ်းကတော့ မြူးဝေဇော် မမြင်အောင် ရေခွေးခွက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာကွယ်၍ ...

“စီးထားတဲ့ကားကိုမှ အားမနာ”

ဟု နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ အတင်းတုတ်လေသည်။

“အခု စားပြီးရင် ပြန်တော့မယ့်သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ပြန်ကြမယ့်သူတွေက တောင်တစ် နေရာ၊ မြောက်တစ်နေရာလေ”

မိုးအောင် တော်တော်လျှာရှည်ပါလားဟု စိတ်ထဲကနေ ပြောပစ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်မသွားဘဲ စပ်စုနေသော မြူးဝေ ဇော်ကိုလည်း သူမရဲ့ဝသီအတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေသာ ဂိုမနေလျှင် ‘ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ’ ဟု ဘုတောပစ်မိမည်။

“နေနေသော်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျော်သွေးတို့ဆီ သွားမလို့”

“မလိုပါဘူး။ ကျွန်မမှာ စက်ဘီးပါတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လိုက်ပို့စရာမလိုဘူး”

သူမ ဒေါသဖြစ်နေတာကို သိပုံရသလို သူက နောက်မှ တွေ့မည်ဟု ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ခရမ်းကတော့ ...

“ပုံစံက အတည်လေးပဲ”

“သွားစမ်းပါ ... အလကား ငပေါကြီး”

“နင်ကလည်း ဒီလောက်သဘောကောင်းတဲ့လူကို”

“ဘယ်လိုတွေကနေ ဇာတ်လမ်းဖြစ်တာလဲ၊ လူချင်း တိုက်ပိတာလား၊ စာချင်းဆက်သွယ်ကြတာလား”

“သွားစမ်းပါ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည့်စကားတွေ ကြောင့် တားဆီးပစ်ရင်း ထိုင်ရာမှထကာ ဆိုင်ပြင်ထွက်တော့

“သူမှမရှိတော့ဘဲ ဘယ်နေပျော်တော့မလဲ”

“တောက်”

မွန်းကျပ်လိုက်တာ။ ဘာကြောင့် ငြိမ်သက်အေးချမ်းခွင့် မရှိရတာလဲ။

အလုပ်သမားတွေကို မေးနေသံ ကြားရသည်။ ပြီးတော့
နေထိုင်နေသောနေရာသို့ လျှောက်လာကာ ...

“နေ ဖေဖေကော”

“ဂိုထောင်မှာ”

နေ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြေလိုက်သည်။ နောက်ထပ်မေးသံ
ထွက်လာသဖြင့် နေနောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်တော့ ...

“ဟင်”

နေနောက်ဘက်တွင် ခုထက်ထိ ရပ်နေသော သူ့ကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩကာ ...

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မေးခွန်းမေးရင်း သူ့ရဲ့အကြည့်တွေကို ဥပေက္ခာပြု၍
ဘာမှမဖြစ်လေဟန်နှင့် စာရင်းစာအုပ်တွေ သိမ်းသည်။

“ငါ ပြန်တော့မယ်၊ နင် ဦးညီနောက် လိုက်မသွားနဲ့
တော့လေ၊ ဒီမှာ စောင့်နေပေါ့ ဦးညီလာတော့မယ်”

“နင် ဒီနေ့ ကျွန်ရင်သွားရဦးမှာလား”

“အင်း ... လာမကြိုနဲ့”

သူ့ထံမှ ဘာမှမတုံ့ပြန်ခင် ထမင်းချိုင့်နှင့် စာရင်းစာအုပ်
ကို စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲတွင်ထည့်၍ နင်းလာခဲ့သည်။

ကျော်သွေးညီညာဆိုသည့် ကောင်လေးကို နှစ်နှစ်နာနာ
ပြောပြီး မုန်းလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ကိုယ့်နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒကို

အခန်း (၁၈)

အိမ်ပြန်ရင် ဒီစာရင်းတွေ ညည်းတို့အန်တီဆွေဆီ ဝင်ဖို့
ပေးဦးနော် နေနေ။ ဦးညီ သွားစရာရှိသေးတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးညီ”

ဦးညီက ဂိုထောင်ဘက်ထွက်သွားသည်။ မနက်က ရှင်
ပေးလိုက်သည့် ပဲနှင့်ကြက်သွန်အတွက် စာရင်းပြုလုပ်နေစဉ်
ဖတ်ပဲတွေ ရောက်လာသဖြင့် ဦးညီဆီ ဖုန်းဆက်ရသေးသည်။

စာရင်းလုပ်လိုက်၊ ပစ္စည်းလာချလျှင် မှတ်ရနှင့် အလုပ်
တွေ ရှုပ်နေချိန် ကျော်ရောက်လာသည်။ သူတို့ စာမေးပွဲပြီးပြီဟု
နေ သိလိုက်ရသည်။ သူ့ကို နေက ဦးစွာဖြင့်ပေမယ့် စကားမပြော
ချင်၍ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ စာရင်းတွေပဲ သဲကြီးမဲကြီး
လုပ်နေလိုက်သည်။

သိနေသဖြင့် မုန်း၍ မရနိုင်။ ဒဏ်ရာကတော့ ရနေပြီ။

လမ်းလေးက လူတို့ ဖန်တီးထားသည့် လျှပ်စစ်မီး အလင်းရောင်နှင့် လှချင်တိုင်း လှနေသည်။ ကျူရှင်ကအပြန် နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်တော့ (၇)နာရီခွဲနေသည်။ ခဏနားပြီးတော့ “မေမေ ... အန်တီဆွေတို့အိမ် စာရင်းစာအုပ် သွားဖို့ လိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... အေး”

ခြံနစ်ခြံကြားထဲ၌ ရှိသည့် တံခါးပေါက်သေးသေးကို ဖြတ်ပြီး အိမ်ရှေ့က ဝင်ဖို့ရာ ဂျစ်ကားပြာနှင့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို တွေ့သဖြင့် ဧည့်သည်ရောက်နေသောကြောင့် အိမ်နောက်ဖေးမှ လှည့်ဝင်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ကြီးဥ ဘာချက်နေတာလဲ”

“အမယ်လေး လန့်လိုက်တာ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဒေါ်ကြီးဥကလည်း ကြောက် တတ်လိုက်တာ”

ကယောင်ကတမ်းနှင့် ထိတ်လန့်နေသော ဒေါ်ကြီးဥကို စနောက်ပြီး နေက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် အန်တီဆွေက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း နေကို တွေ့တော့

“စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ခဏစောင့်ဦး နေ အန်တီဆွေ လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဧည့်ခန်းနှင့်ကပ်လျက် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး ထိုင် နေကာ သံအချို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီကောင်က သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေတာ”

“ဟိတ်ကောင်”

“ဘာလဲ ... မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းမလို့လား။ အမြင်ကတ် ချွန်းလို့”

“ချစ်တာကိုးကွ၊ မင်းတို့က ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ် တော်ပြီရော ... ငါ့အမေ ကြားသွားရင် ကျွိုင်နေဦးမယ်”

နာကျင်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းတွေကို ဘယ်လောက်ထိ ကြာ ကြာထိန်းချုပ်ထားနိုင်မလဲ။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ဝေးရာ။ ဒီစကား ထဲတွေ့နှင့် ဝေးရာသို့ နေ ထွက်သွားချင်သည်။

ရယ်မောသံတွေ၊ စကားသံတွေကို နားထဲမခံနိုင်တော့တဲ့ ဆုံး ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချိန် အန်တီဆွေက ဝင်လာသဖြင့် မထွက်ဖြစ်ချေ။

“နေမကောင်းဘူးလား သမီး”

“ကောင်းပါတယ် အန်တီဆွေ၊ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက် နဲ့ ဟု လိမ်ညှာမိသည်။

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို ဆေးသောက်သွားလေ” ဆေးယူဖို့ ထရပ်လိုက်သည့် အန်တီဆွေကို တားလိုက်

သည်။ ကိုယ်ကတော့ ပါးစပ်ထဲရှိရာပြီးပြီရော ညာလိုက်ပေမယ့် လူကြီးကတော့ တကယ်ထင်မှတ်နေသည်။

“နေ အိမ်ရောက်မှ သောက်လိုက်ပါ့မယ်”

“အားနာစရာမဟုတ်တာကွယ်”

ပြုံးရုံသာ ပြုံး၍ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လိုက်စဉ် ...

“ဟာ ... ရောက်နေတာလား”

ရှောင်နေခါမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်လာတွေ့နေသဖြင့် ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲ၍မရတော့ချေ။ နေက နှုတ်က ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်ညှိတ်လိုက်သော်လည်း ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်နေသဖြင့် သွားခြံမချေ။ ဧည့်ခန်းနှင့်ကပ် လျက်ဆိုပေမယ့် တကူးတကကြည့်မှသာ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ မြင်နိုင်တာမျိုးဖြစ်သည်။

“ဖယ်လေ”

“နေပါဦးဟာ ... နင်ကလည်း အေးဆေးပေါ့၊ ဘာလောလောနေတာလဲ”

“ငါ အိမ်မှာ လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်”

“ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး”

နေ့လေသံက အတော်ကျယ်လောင်သွားသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ စကားပြောသံတွေ တိခန့် ရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့

နောက်မှာ ကပ်ပါလာသည် အန်တီဆွေကိုလည်း သတိမရတော့ချေ။ ပြုံးစိစိနှင့် စနောက်သလို ကြည့်နေသည့် သူ့ကိုလည်း နားတီးလာသည်။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ တစ်ဆင့်လျော့၍ ...

“ဖယ်စမ်းပါဟာ ... ငါ့ကို နင့်လို အချိန်ပေါနေတယ် မှတ်နေလား”

“နင်ကလည်း ပြုံးဝေမပါလို့လား”

“ဘာ”

သူ့စကားသံက ဗုံးတစ်လုံးပမာ နားထဲသို့ ဝင်ရောက် ချိန် မျက်လုံးထဲ ဘာကိုမှမမြင်နိုင်တော့ဘဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားကာ ဆက်ထဲမှာပါလာသည့် စာရင်းစာအုပ်နှင့် သူ့မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဟင်”

စာအုပ်က သူ့မျက်နှာကို အရှိန်ပြင်းစွာ ထိမှန်လွင့်စဉ် ဦး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ သူက နေ့ကို မမြင်ဖူးသူ ဘယ်ယောက်လို ကြည့်နေသည်။

“နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုမိန်းမစားမှတ်နေသလဲ၊ ငါဟာ နင်ထင်သလို အောက်တန်းမကျဘူး။ နင်ကသာ ယောက်ျားတန်ဖန် မိန်းမလို မိန်းမရ အောက်တန်းကျတာ”

“ဟာ”

သူ့ကို ဆောင့်တွန်းပစ်ကာ နေ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ်

လိုရောက်ခဲ့မှန်းပသိ။ အိပ်သို့ရောက်တော့ ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သူ
မျက်ရည်တွေနှင့် ငိုရွိုက်မိတော့ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ နေ”

စိုးရိမ်တကြီး မေးနေသည့် မေမေကို ခေါင်းယမ်းပြုကာ
ဖြေလည်း မဖြေနိုင်ဘဲ တိုး၍သာ ငိုမိ၏။

“သမီး”

“နေ ဘာမှမဖြေပါရစေနဲ့ အခု နေသိတာ နေ အလုပ်
လှက်ပါရစေ မေမေ”

“ဟင်”

အံ့ဩသွားသည့် မျက်ဝန်းတွေကို နေ ကျောခိုင်းမိချို့

“နေပါဦး သမီး ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မဆွေတို့က
ငွေကြေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မယုံသက်ာဖြစ်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ်
စာရင်းတွေ ကွာနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေထင်သလို တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး
နေ့ဘာသာ ဒီအလုပ်မှာ မပျော်တော့လို့ မလုပ်ချင်တော့တာမို့
နေ့ကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပြုပါနော်”

“ဟင်း ... ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲနော်”

နေ့ကို မေးမရတော့ မေမေက သူ့ဘာသာ သက်ပြင်
ချ၍ ညည်းညူလေသည်။

အခန်း (၁၉)

“နေ မဆွေရောက်နေတယ်”

ဟင်။

မေမေမျက်နှာက သိပ်မကောင်းချေ။ သူမကိုပြောပြီး
အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။ ရေချိုးလက်စနှင့်မို့ ခပ်မြန်မြန်ချိုးကာ
အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ရတော့မှာမို့
ညည်းခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“အန်တီဆွေ”

“ဪ ... ရေချိုးနေတာလား။ နေမကောင်းဘူး ထင်
နေတာ။ တစ်ခါမှ အလုပ်မပျက်ဖူးဘူး မဟုတ်လား”

အန်တီဆွေက ပညာရှိပီသစွာ မနေ့ညက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့
လေဟန်နှင့် ပြောနိုင်ပေမယ့် သူမကတော့ မျက်နှာပူသည်။ ဘာ

ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရသည်။ ဘာပြောရမှန်းမသိဆိုတဲ့စကား ထက် ပြောစရာစကားရှိနေလျက်နှင့် ပြောမထွက်ရက်တာ ဝိပဿနာ သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် အိမ်ထဲ၌ ဘာမှမပြော၍ မဖြစ်တော့ သည့်မို့ သူမက အန်တီဆွေကို မော့မကြည့်မိအောင် ထိန်းရင်း

“နေ အလုပ်ထွက်ပါရစေ အန်တီဆွေ”

“ဘာလို့လဲ”

နေ့အဖြေကို ကြိုတင်သိနေဟန်နှင့် အန်တီဆွေ၏ အံ့ဩမှုတစ်စုံတစ်ရာမရှိသည့်မာန်ဖြင့် ခပ်အေးအေး မေးလေ သည်။

“နေ ... နေ မလုပ်ချင်တော့လို့ပါ”

“ညော်”

ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာသဖြင့် မော့ကြည့်မိတော့ အန်တီဆွေက တစ်ခုခုကို ငြိမ်သက်စွာ တွေးနေသည်။ အတော် ကြာမှ ...

“မနေ့က ...”

“အန်တီဆွေ”

“ခဏနေပါဦးကွယ် ... အဲဒီကိစ္စကြောင့် ထွက်မယ်ဆို ရင် မထွက်ပါနဲ့လို့ အန်တီပြောချင်တယ်”

“နေ”

သူမ ဘာပြောရမည်နည်။ ထိုကိစ္စကြောင့် ထွက်ချင် နေတာကို ထိုကိစ္စနှင့်ဆို မထွက်ပါနှင့်ဆိုတော့ မည်သို့လုပ်ရမည် နည်။

“နေ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားမို့ပါ”

“ထားပါလေ၊ အန်တီဆွေ သိပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့်လည်း သားကို ဆူလိုက်တယ်”

“ကျော်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး၊ အန်တီဆွေ၊ သူက ဒီလိုပဲ စနောက်နေကျပါ။ ဒါကို နေက သည်းမခံနိုင်ဘဲ ကိုယ်ထိ ဆက်ရောက်ခဲ့၊ နောက်ပြီး နှုတ်နဲ့တောင် ဖော်ကားမိခဲ့တယ်၊ နေက မှားတာပါ”

“အဲဒီလိုတွေးနိုင်ပြီဆိုရင် ဘာလိုသေးလို့လဲ သမီးရယ်၊ အန်တီဆွေက အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို မသိသလို၊ မကြား သလို လုပ်နိုင်သေးရင် သမီးလည်း အနေခက်စရာ ဘယ်လိုတော့ မလဲ၊ ဒါက ... အန်တီအလုပ်ကို လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောနေ တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ အန်တီတို့ဆီက အလုပ်ထွက်တော့မယ် ဆိုရင် သမီး တခြားမှာ အလုပ်တစ်ခုခု လျှောက်ထားလို့လား”

“ဟင့်အင်း ... မလျှောက်ပါဘူး”

“ဘာမှစိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ကွယ်၊ လူငယ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မှားတတ်ကြတာပဲ၊ အန်တီဆွေ နားလည်ပါတယ်”

“အန်တီဆွေ”

အန်တီဆွေက နေ့ရဲ့ခေါ်သံကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ ပြောဆိုတာကို ပြောနေခဲ့သည်။

အန်တီဆွေက ဘာမှမဖြစ်သလို နေနိုင်ပေမယ့် ဘေးတော်ကို တရားလွန်နေသော သူမကတော့ ဖြေ၍မရနိုင်သေးဘဲ ဘာကြောင့် စိတ်အလိုလိုက်၍ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ရတာလဲ။ သူမလို ကြမ်းတမ်းတဲ့စိတ်ဟာ အန်တီဆွေတို့ထက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူတွေကြား၌ အဖြစ်ဆိုးခဲ့သည်။

“သမီး ဦးညိုကတော့ နေမကောင်းဘူးထင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အန်တီဆွေက ရိပ်မိလို့ အခု နေခင်းမှ လာခဲ့တာ ဒီနေ့တော့ စိတ်အေးလက်အေး နေလိုက်တာပေါ့။ မနက်ဖြန်မှာ အလုပ်လာတော့လေ”

“အန်တီဆွေ”

“သွားတော့မယ်ကွဲ့”

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့် နေကတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှ လက်မခံနိုင်ချေ။

ကိုယ် ဇာနည်ထားသည့် စကားတွေကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မဆိုင်ချင်လွန်း၍ အလုပ်ထွက်မည်ဆိုပါမှ အန်တီဆွေက မေ့ပစ်လိုက်ဟု ဆိုလာသည်။ နေနိုင်ပါ့မလား။

ညနေကျရှင်သင်နေရပေမယ့် စိတ်နှင့် လူနှင့်မကပ်ချေ အချိန်တွေကို မပြောင်းလဲနိုင်အောင် ဆွဲဆန်ထားချင်သည်။ မပြေ

နိုင်မှန်းသိသိနှင့် မနက်ဖြန်မှာ အန်တီဆွေတို့ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မည်နည်း။

“အိမ်က လာကြိုမှာလား ဆရာမ”

စာအုပ်တွေ သိမ်းနေချိန် အိမ်ရှင်အမေကြီးက မေးလေသည်။ အပြင်မှာ မှောင်နေလေပြီ။ မနက်ဖြန် စာမေးပွဲဖြေကြမည့် ကလေးတွေကို အချိန်ပို စာပြန်နွေးပေးနေရသောကြောင့် မှောင်နေတာကိုပင် သတိမထားမိချေ။

“မကြိုဘူး ထင်တယ်”

“ဟင်... ဒါဆို မှောင်နေပြီ၊ ကျွန်မတို့ လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ်၊ အစ်မ လမ်းမှာလာကြိုရင်း တွေ့ချင် တွေ့မှာပါ။ သွားမယ်နော်”

ဘာစကားမှမပြောနိုင်အောင် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

လူပြတ်သည့်နေရာရောက်လျှင် အေးအေးဆေးဆေး မနင်းနိုင်ဘဲ အားစိုက်ကာ ခပ်ပြန်ပြန်နင်းခဲ့ရသဖြင့် ညွှေးတွေ့ဒီးဒီး ကျနေသည်။

“ကွီ”

“အို”

ရှေ့မှာ ပိတ်ရင်လိုက်သည့် လူတစ်ယောက်ကြောင့်

အလန့်တကြား ဘရိတ်အုပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟင်”

မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘူးဆိုခါမှ တွေ့ပြန်ပြီ။

“ဆင်းလေ”

သူက ပြောပြီး စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ယူလိုက်သဖြင့် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းကာ ရှေ့ဆက်မသွားဖြစ်ချေ။

“အလုပ်ထွက်မယ်လို့ ပြောတယ်ဆို”

သူက စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ရပ်၍ ကယ်ရီယာခုံပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး မေးလေသည်။ နေကတော့ ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ကပ်ရပ်ကာ ...

“အင်း”

ဟု တစ်လုံးတည်းသာ ဖြေလိုက်သည်။

“ငါ့ကြောင့်လား”

အဲဒီစကားကတော့ သိပ်မဟုတ်သေးသလိုပင်။ ‘ငါ့ကြောင့်လား’ ဆိုတာ ယေဘုယျသိပ်ဆန်လွန်းသည်။ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လာလျှင် အပြစ်ဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံးတွင် ရှိရမည်သာ။ အပြစ်ရှိတာချင်းတူလျှင်တောင် နေအပြစ်က ပို၍ကြီးသည်။

“ဖြေလေ”

ဘေးစိုက်အနေအထားလိုဖြစ်နေခြင်းမို့ သူက နေဘက်မျက်နှာငဲ့စောင်း၍ မေးလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ဘာသာ ထွက်ချင်လို့ ထွက်တာ။ ဘယ်သူနဲ့မှ မဆိုင်ဘူး”

“နင်ညာတာ”

ဘုရားရေ ...

နေညာတာကို သူက ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသည်။ ငြင်းလေ ... မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင် ငြင်းလေ။ ဘာကြောင့် မငြင်းနိုင်ရတာလဲ။

“မေမေက ငါ့ကိုဆူတယ်”

“ငါ့ကြောင့်ဆိုရင် တောင်းပန်တယ်ဟာ ... ငါလေ”

ဘာဆက်ပြောရမည်နည်း။

သဝန်တိုရင်းဖြစ်ရသည့်ဒေါသဟာ သူပြောလိုက်သည့် စကားကို အနည်းငယ်သာ ဒေါသဖြစ်ပြီး ပို၍ကြီးထွားစေခြင်းက ‘ချစ်တာကိုး’ ဆိုတဲ့စကားက အခုထက်ထိ နားထဲကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စွဲထင်နေဆဲ။ အဲဒီစကားကို သတိရလိုက်တိုင်း ငါ့မမှားဘူးလို့ မျက်စိစုံမှိတ်အော်ဟစ်နေဆဲ။

“ငါ့အပြောတွေက နင့်သိက္ခာကို ထိခိုက်သွားစေခဲ့တယ်။ အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ငါက နောက်ရုံသက်သက်ပေမယ့် နင် မခံနိုင်တာ သဘာဝကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဟာ ... နင် အဲဒီလို လုပ်လိုက်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်ခဲ့ဘူး”

ခေါင်းငုံ့၍ နားထောင်နေရင်း တိတ်တိတ်ကလေး ကြ

ကွဲရသည်။ နင့်ကို နည်းနည်းနာကြည်းစေခဲ့ပေမယ့် ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ကုလို့မရအောင် နာကျင်ခဲ့တာကို နင် မသိဘူး မဟုတ်လား။

“ငါ တစ်ခုလေးက ပြောချင်တယ် ကျော်”

သူက မော့ကြည့်၍ ...

“ပြောလေ”

ဟုဆိုသည်။ နှစ်ယောက်သား စက်ဘီးပါလာပေမယ့် လမ်းပဲလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“နင် ငါ့ကို ဖြိုးဝေဖော်နဲ့ စနောက်တာကို ငါ မကြိုက်ဘူး။ ဒီတစ်ခုတော့ ငါ ပြောထားချင်တယ်။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ နင်နဲ့ငါ့ကြား သူငယ်ချင်းခန်းပြတ်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒါ ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်”

အခန်း (၂၀)

“မျှော်တော်ယောင် ... မျှော်တော်ယောင်”

“သွားစမ်းပါ”

“ဟော ... ကြည့် ... ဒါ စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“သဗ္ဗာနေန့် ... နင် ဒါနဲ့ မပေါက်ရဲဘူး ထင်နေလား”

“ပေါက်ရဲသလား”

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဆရာမက စာရှင်းနေသည်။ ဆရာမ စာရှင်းနေတာကို နားထောင်ရင်း ရှေ့ကိုရောက်နေသည့် ခရမ်းက နောက်သို့မသိ မသာ ပြန်ဆုတ်ကာ သဗ္ဗာကို ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။ သဗ္ဗာက ဆူပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေသည့် သူမမျက်နှာကိုကြည့်ရယ်ရင်း ခေါင်းယမ်းနေသည်။

ဆရာမ စာရှင်းနေတာကို နားထဲမှာ မဝင်နိုင်အောင် စိတ်ဆိုးနေရသည်။ ဆုတောင်းခွင့်သာရှိလျှင် အဲဒီမျက်နှာကြီးကို ဘယ်တော့မှမတွေ့၊ မမြင်ရပါစေနှင့် ဆုတောင်းချင်သည်။

အဲဒီမျက်နှာကတော့ ဖြိုးဝေဇော်ရဲ့မျက်နှာဖြစ်၏။ နေ practical လုပ်နေသော စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များကို သူပဲ အပိုင်စားရထားသည့်နှယ် အကြောင်းမရှိ၊ အကြောင်းရှာ ရောက်လာလို့လား။ အမှတ်တမဲ့ တွေ့ဆုံသလို ဖန်တီးလို ဖန်တီး။ ဒီကလေးတွေက မူကြိုအရွယ်တွေမို့ ရိုးသားတယ်ဟု မည်သို့မှတ်ယူမှာလဲ။ ဒါကြောင့်လည်း အားလုံးရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ စ၊ စရာလို ဖြစ်နေသည်။

ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်သေးချေ။

ယခု ကျော်က ပွဲရုံမှာ အလုပ်ဝင်ရပြီမို့ နေ့တိုင်းလိုလို ရောက်လာပြီး အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ စကားရှာ။

မျက်စိထဲမှာ စပါးမွှေးဆူနေတာ တော်တော်ကြာပြီ။ သို့မေမယ့် သူက ကိုယ့်ဘေးနားမှာပဲ တကပ်တည်း ကပ်နေ၍ ရည်းစားစကား တွင်တွင်ပြောနေရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ အဲဒီလို ဆိုရင်တော့ ရန်တွေ့လိုက်ရလျှင် အကြောင်းလား။

သူမတို့ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးရက်ရောက်ခါမှ မိုးကျရွေ့ ကိုယ်က ပေါ်လာတော့သည်။ အဲဒီအချိန်က တစ်နေရာသွားဖို့ စီစဉ်နေကြချိန်။

“ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်”

စပြီးတော့ အရေးဆိုသူက မိုးအောင်။ ပယ်ချသူက ခရမ်း။

“ဟာ ... ရုပ်ရှင် ဘာလို့သွားကြည့်ရမှာလဲ မိုးအောင်ရဲ့ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ ကိုယ့်တာသာ နောက်မှ ဘယ်သူနဲ့ သွားကြည့်ကြည့် ရတယ်။ အခု သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလို့ရမယ့် နေရာကို ပြောနေတာ”

“အဲဒါဆို ပြင်ဦးလွင်တက်မလား”

နောက်ထပ် မဟုတ်တရက်ပြောသူက မြင့်မိုရ်။ ဒီတစ်ခါ နေက ...

“တက်လေ နင့်ဘာသာတက်၊ ဟိုမှာ ညအိပ်ပြီး မနက် ကျမှ ပြန်လာခဲ့ ကြားလား။ အခု ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ။ ကိုယ့်လက် က နာရီကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ဦး။ ဒီအချိန်သွားလို့ အသွား ခရီးနဲ့တင် ဘယ်မှာလည်ရမှာလဲ။ ငါတို့ ပြန်မလာသေးရင် မိဘ တွေက ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်ဦးမှာ။ ရွှေဘူလစ်တော် စူးရှပေ ရဲ့ ... ဦးနှောက်ကလေး ရွှေချထားရအောင်”

“အေးလေ ... ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ကြောင်တောင်တောင်၊ ဂေါက်တောက်တောက်နဲ့” တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းထိုးနှက်တော့ မြင့်မိုရ်က သီးရွက်လောက်ရှိသော မျက်နှာနှင့် ...

“တော်ကြပါတော့ ငါ့ကိုပဲ အပြစ်တင်နေ၊ ဒါဆို နင်တို့

စဉ်းစားလေ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဦးပိန်ဘက်”

“မကောင်းဘူး”

“ကျုံးဘက် စက်ဘီးပတ်စီးရအောင်”

“နေပူတယ်၊ ခြေညောင်းတယ်”

“မိုးအောင်တို့အိမ်မှာ ထမင်းသွားချက်စားရအောင်”

“အလုပ်ရှုပ်လို့ မချက်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ကြတော့”

“အေး... အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောတဲ့ မြင့်မိုရ်ရဲ့ စကားကို အားလုံးက ထောက်ခံကြသည်။

“နေ”

“ဟင်”

ပြန်ကြဖို့ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြချိန် မြင်လိုက်ရသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် နေ့မျက်နှာ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ရှုံ့မဲ့သွားရသည်။

“ကျွန်တော် စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့”

“ကျွန်မ အချိန်မရဘူး”

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမှာပါ”

“မလိုပါဘူး”

“နင်ကလည်း”

သဗ္ဗာက တွန်းတွန်းထိုးထိုးနှင့် ပြော၏။ နေကလည်း ပြောရာရှိတာကို သတိရမိတော့ ဆက်မပြင်းတော့ဘဲ ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ကျွန်မ စက်ဘီးနောက်က လိုက်

“နေရယ်”

“ဟေ့... ငါ သွားပြီ၊ ဖုန်းဆက်ကြဖို့လည်း မမေ့ကြဖို့ အိမ်လည်း ကောင်းကောင်းပြန်ကြ”

“စိတ်ချ ငါတို့ကတော့ အိမ်ကို တန်းရောက်မှာပါ။ နင် မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲဖြစ်နေဦးမယ် သတိထား”

“သေနာကျ”

မိုးအောင်ကို မျက်စောင်းထိုး၍ ထောပနာပြုကာ စက်ဘီးကို နင်းလိုက်သည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ စက်ဘီးရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှာ စောင့်နေလိုက်သည်။ မကြာခင် ဖြိုးဝေဇော် ဝင်လာသည်။

“နေ ဘာမှာမှာလဲ”

“ရှင် မှာချင်တာမှာပါ။ ရှင် ဘာပြောရာရှိတာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ နေရယ်”

“အဲဒီလောက် ကျွန်မမှာ အချိန်မရဘူး”

မျက်ပွင့်သွားသည့် မျက်နှာကို အရသာခံကြည့်လိုက်စဉ် ဒီလောက်ထိ မလုပ်သင့်သဖြင့် မျက်နှာလွှဲနေလိုက်သည်။

“နေ့ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

ပြောတဲ့သူက ထိုစကားတစ်ခွန်းကိုပဲ မပြောရဲသလို နှိုက်နှိုက်နှင့် ပြောလာပေမယ့် ကြားရတဲ့နေ့အဖို့ ရှက်ကီးရှက်ကီး ဖြစ်မနေပါ။

ဒါဟာ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ နေ့ဘယ်လွတ်လပ်တဲ့ယောက်ျားလေးမဆို လွတ်လပ်ပိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောခွင့်ရှိတာ။ ဒါဟာ သူတို့အခွင့်အရေး သူတို့အသုံးချလိုက်သလို ပိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ နေ့ကလည်း ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိနေသည့် အဖေ့ကို ပြောလိုက်ဖို့လည်း ဝန်မလေးပါ။

“နေတို့ second year တက်တဲ့နှစ်ကတည်းက နေ့မြင်မြင်ချင်း သဘောကျခဲ့တာ၊ ကျော်သွေးရဲ့သူငယ်ချင်းလို့ လိုက်ရတော့ သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းမိတဲ့အထိ ကျွန်တော်ရဲ့ခွဲတယ်၊ တကယ်လို့ နေ့က ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ်ပေးပေတို့ကို တောင်းရမ်းခိုင်းမှာပါ”

တဆိတ်တော့ လွန်လွန်းပြီနော်။

တစ်ဖက်ပိန်းကလေးဆီက ခေါင်းညိတ်ပါတယ်ဆို အဖြေကို မရဘဲ အမေ့ကို ခေါ်လာမည့်အဆင့်ထိ ရောက်နေထပ်ငြိမ်နေလျှင်တော့ မကြားသင့်တဲ့စကားတွေ ကြားရတယ်။

“ဖြိုးဝေဇော်... ရှင်ဆန္ဒတွေကလည်း သိပ်မများလွန်းဘူးလား။ ကျွန်မဆီက အဖြေမရသေးဘဲ ရှင် လေဖမ်း ဒန်းစီးနေတာ ဝဏရပ်ပါဦး”

“ဆောနိုး နေ... ကျွန်တော် အလောတကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကူးကို ပြောပြတာပါ။ စဉ်းစားဖို့က နေ့ကြိုက်သလိုစဉ်းစားပါ။ ကျွန်တော် အချိန်မကန့်သတ်ပါဘူး”
သေရော။

ဒီလောက်ထိ တုံးလွန်းတာက တမင်လုပ်ယူနေရောလား။ ကိုယ်အဖြေတောင်းနေတဲ့ ပိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာမှာ နှစ်သက်အပေါ် လက်ခံနိုင်သည့်အနေအထားရှိလား။ လက်မခံနိုင်ဘူး ဆားဆိုတာကိုတော့ သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကတော့ သိသိ သိနေရမည်။

“ကျွန်မ စဉ်းစားနေပါတယ်”

“စဉ်းစားပါနေ”

“အဲဒီအဖြေက အခု ကျွန်မဆီမှာ အဆင်သင့်ရှိနေပါတယ်။ နောက်ထပ် အချိန်ထပ်ယူစရာမလိုတော့ပါဘူး”

“နေ”

ရှင်သိတာ နောက်ကျသွားပြီ ဖြိုးဝေဇော်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး။ မချစ်ဘူး ဖြိုးဝေဇော်”

“နေ စဉ်းစားမယ်ဆိုတဲ့ အဖြေက အဲဒါလား။ ကျွန်တော့်”

ကို နောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“နောက်နေတယ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မက နောက်ရမယ့်လူမ
မှ မဟုတ်တာ၊ တကယ်ပြောနေတာ၊ ရှင်သာ မဟုတ်ဘူး။
ယောက်ျားကိုမှ ကျွန်မ မချစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ မိတ်ဆွေ
ဆက်ခင်ကြတာပေါ့။ စိုတဲ့လက်ကို ကျွန်မ မခြောက်ချင်ဘူး”

“နေနေသော်... မင်းက သွေးအေးအေးနဲ့ တော်တော်
ရက်စက်တာပဲ”

“ရှင်ကြိုက်လာအောင် မဖြားယောင်းခဲ့လို့ ရက်
တယ်၊ သွေးအေးတယ်လို့ ပြောနေတာလား။ မချစ်နိုင်လို့
ကျေးဇူး မချစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောတာကို ရှင်က ရက်စက်တယ်
ဆိုတာလား”

“ကျွန်တော့်ကတော့ နေ့ကိုချစ်တယ်”

ချစ်ပေါ့... ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အချစ်တွေ သိပ်ပေး
ရင်လည်း ကျုံးထဲသာ သွားလွှင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။

အခန်း (၂၁)

တစ်ခါမှ နောက်မကျစဖူး နောက်ကျနေသည့် သားနှင့်
ဘုတ်တို့ကို စောင့်ရင်း အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်ကမဖြောင့်ချေ။

“ဒီနေ့ မောင်လေးတို့ကလည်း နောက်ကျတာနော်”

ဇူးဇူးကပင် ပြောယူရသည့်အထိ။

“ကလင်... ကလင်”

မငြိမ်မသက်အတွေးများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေချိန် ဖုန်း
ပြည်သံ ကြားရသည်။ ဇူးဇူးက သွားကိုင်ဖို့ပြင်တော့...

“ရတယ် မမပဲ ကိုင်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေ ဖုန်းခွက်ကို အလောတကြီး ကောက်ကိုင်ကာ...

“ဟယ်လို”

“မေမေ ... သားပါ”

သားရဲ့အသံကြားမှ စိတ်အေးသွားရပြီး ...

“သားတို့ ဘယ်တွေ့သွားနေကြတာလဲ၊ ကြာလှူလား။ ဘာလဲ သားဖေဖေကို အတင်းပူဆာလို့ ကစားကွင်း လိုက်ပို့ပေးနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့ ... သား ပြောဦးမယ်၊ ဖေဖေ သားကို ခုထက်ထိ လာမကြိုသေးဘူး”

“ဟင်”

အရင်တုန်းက သားကို သွားမကြိုနိုင်လောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေလျှင်တောင် သားကို သွားကြိုဖို့ ဖုန်းဆက်တတ်စဉ်

“သား ... သား အခုဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်”

“သား ဘယ်မှမသွားပါဘူး။ ကျောင်းရှေ့မှန်ဆိုင်ကနေ ဆက်တာ၊ မေမေ အခုလာခဲ့”

ငိုသံပါနေသည့် သားရဲ့အသံကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်တွေက ငယ်ထိပ်ထိတောင် တက်နေပြီ။

“သား ... အဲဒီမှာစောင့်နေ မေမေ အခုလာကြိုမယ်”

မှောင်မိုက်ပြီးဖူးဖြစ်နေပြီပဲ သား ကြောက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကြောက်စရာ။ နေ ဖုန်းချပြီး နောက်ထပ်ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ညီညာပွဲရဲ့ကပါ”

“ကိုနော် ... ငါပါဟဲ့”

“ဟာ ... အစ်မ”

“နင်တို့အစ်ကို ခုထက်ထိ အလုပ်မပြီးသေးဘူးလား။ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”

“ဟာ အစ်မကလည်း ... အစ်ကိုနေ့ခင်းကတည်းက ပြန်သွားတာလေ”

“ဘာ ပြန်သွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဪ ... ပြန်တယ်ဆိုတာက သူ့မိတ်ဆွေကို လေဆာဉ်ကွင်းမှာ သွားကြိုရင်း ပြန်တာကိုပြောတာ အစ်မရဲ့”

“သူ့မိတ်ဆွေ ... ဘယ်သူလဲ၊ သူ့မိတ်ဆွေက”

“ကျွန်တော်လည်း သေချာမသိဘူး။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေတဲ့”

ငယ်သူငယ်ချင်း ...

လူက မိုက်ခနဲဖြစ်သွားမတတ်ပင်။

နောက်တစ်ပတ် ပြည့် စင်္ကာပူက ပြန်လာတော့မယ်။

ဒါဆို ကျော်က ပြည့်ကို သွားကြိုတာပေါ့။

“အစ်မ ဒါပဲလား”

“ဟင် ... အေး ... အေး ... ဒါပဲ”

ဖုန်းချပြီး ဇူးဇူးကို မှာစရာရှိတာ မှာပြီး ကားမောင်းလာခဲ့သည်။ ကျောင်းရှေ့ကားရပ်တော့ ကားထဲက ကယျာကယာ

ထွက်လိုက်သည်။

“မေမေ”

သားက နေ့ဆီ ပြေးလာသည်။ ငိုယိုနေသည့် သားက မြင်တော့ နေကိုယ်တိုင် ငိုချင်လာသည်။ သားကိုပွေ့ကာ ဖုန်းခုံရှင်းမည်ဆိုတော့ ဖုန်းဆိုင်က ရပါတယ်ဟု ဆို၏။

ကားပေါ်ရောက်တော့ သားက နေ့ကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်ရင်း ငိုရှိုက်ရင်း အိပ်ပျော်တော့သည်။ ပင်ပန်းသွားတာပင်လိမ့်မည်။ အိပ်ပျော်နေသော သားရဲ့ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းလေးပုတ်ရင်း နေ့ရင်ထဲမှာ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို စတင်ခံစားရတော့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ကျော်က ရောက်မလာသေးပါ။

သားကို နိုးပြီး ရေရိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပေးလိုက်သည်။ ထမင်းကျွေးပြီး အိပ်စေလိုက်သည်။ နေ့ကိုယ်တိုင်တော့ ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိ၍ မစားဖြစ်ချေ။

ကျော်ဟမ်းဖုန်းကို အခါခါ ဆက်ကြည့်ပေမယ့် ဖုန်းက ပိတ်ထားသည်။ (၉) နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။

“ဇူးဇူးရေ သွားအိပ်တော့ မမေ စောင့်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သိုးမွှေးထိုးရင်း ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရာ အိမ်ထဲတွင် နာရီစက်သံမှလွဲ၍ ဘာသံမှမကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်တိ ကြာနေရသနည်း။

နှစ်ယောက်သား အလွမ်းသယ်နေကြမည့်အဖြစ်ကို မြင်ယောင်ကြည့်ရုံမျှဖြစ် လူက ပူလောင်လွန်းလှသည်။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာချရင်း နာရီကို မော့ကြည့်မိတော့ ဆယ်နာရီကျော်လေပြီ။

“တီ... တီ”

“ဟော”

ကားဟွန်းတီးသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရတော့ ခြံတံခါးသော့ယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံတံခါးကို အဆုံးထိဖွင့်ပြီးချိန် ကားက ခြံထဲမောင်းဝင်သွားသည်။ တံခါးပိတ်ပြီး နောက်ကလိုက်လာတော့ ကျော်က အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။

နေ့ကို လက်ထဲက လယ်ဂျာစာအုပ်တွေ ကမ်းပေးပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ဖို့ပြင်နေသဖြင့် ...

“ခဏနေပါဦး ကျော်၊ အိမ်အပေါ်မှာ သား အိပ်နေတယ်”

တစ်ခါမှ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ သူ့အပေါ် မဆန်ကျင်ခဲ့သော ခြေသုတ်ပုဆိုးအစွယ်ကိစ္စပမာ နေထိုင်ခဲ့သော နေသည် ဒီနေ့တော့ တစ်ခုခု ပြောကိုပြောလိုက်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မည်။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ငါ ပင်ပန်းပြီ”

သူက နေ့ဘက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။ နေ
သူ့အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ...

“သားကို သွားမကြိုဖြစ်တာကိုတော့ မုန်းလေးတစ်ချက်
တော့ ဆက်သင့်ပါတယ်။ လူကိုယ်တိုင် ပြေးလာပြောရတာမှ
မဟုတ်တာ”

“အခု ရောက်နေပြီပဲ မဟုတ်လား”

အေးစက်စက်ထွက်ပေါ်လာသော ထိုလေသံကို မကြိုက်
ပါ။ ထိုလေသံမှာ ပေါ့ပေါ့ဆဆဖြစ်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေပြီး အရေး
အရာမဟုတ်တာ အရေးအရာလုပ်နေသည်ဟု စွပ်စွဲချင်နေသည့်
လက္ခဏာတွေ။

“ပြည့်ကို သွားကြိုတာ နေ အပြစ်မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
မသွားခင်ကတည်းက နေ့ကို ပြောခဲ့လို့လည်း ရပါတယ်။ နေက
ဟိုမသွားရဘူး။ ဒီမလာရဘူးလို့ တားခဲ့ဖူးလို့လား”

တားလို့ကော နားထောင်ခဲ့ဖူးတာ ရှိခဲ့လို့လား။ ကိုယ်က
သာ သူ့ရဲ့ကြိုးဆွဲရာ အရပ်တစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် သူကတော့
သူ လုပ်ချင်တာဆိုလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကရုမစိုက် တစ်စွတ်ထိုးဆန်
သူ။ အခုလည်း နည်းနည်းပါးပါး ဖြေရှင်းပါတော့လား။

ဘာအပြစ်မှမရှိသူတစ်ယောက်လို ငြိမ်နေတာမျိုး
လောက် မုန်းစရာကောင်းတာ ဘာမှမရှိ။

လှည့်ထွက်သွားသူကို မော့ကြည့်ရင်း နေ တားဆီးဖို့

မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။

တကယ်ပဲ နေနှင့်ပတ်သက်လျှင် စိမ်းကားရက်စက်သူ
ဟာ ကျော်သွေးညီညာဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်။

တစ်သက်တာမှာ ထောက်ထားမှု၊ ငဲ့ညှာမှုတစ်ခုသာ
သူ့ဆီက ရရှိလျက်။ နေကတော့ တစ်သက်လုံး သူ့ရဲ့ရှေ့မှာ
ဘာအစွမ်းအစမှမရှိသော ခပ်တုံးတုံးမိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် နေ
ခဲ့တာကိုလည်း ကျေနပ်ခဲ့သည်။

မပိုင်ရခင်က ဆုံးရှုံးရလို့ ကြေကွဲခဲ့ရတဲ့ ခံစားချက်၊
ိုင်ဆိုင်ရပြန်တော့လည်း အလေးအနက်ထားစရာ မလိုသူအဖြစ်
သွတ်သွင်းခဲ့ရတာက ခဏတာ အလှည့်အပြောင်းဖြစ်တဲ့ ကံကြမ္မာ
ခဲ့ရက်စက်မှုလေလား။

လယ်ဂျာစာအုပ်ကို ငုံ့ယူလိုက်စဉ် မျက်ရည်နှစ်ပေါက်က
တားပွဲပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ကျဆင်းသွားတော့သည်။ ထပ်ပြီး ထပ်ပြီး
ခဝါးအောင် အမြင်အာရုံတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် မျက်ရည်တွေက
သုတ်မနိုင်ပါလား။

ဖြစ်သင့်ရဲ့လား။ ဒီလောက်ထိ ပေးဆပ်ခဲ့ပြီးမှ ငဲ့ညှာမှု
တစ်စုံတစ်ရာမပေးခဲ့တဲ့ သူ့အတွက် နေ မျက်ရည်တွေ အကုန်ခံ
သင့်ရဲ့လား။

အပေါ်ထပ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ တက်လာရင်း ကိုယ့်ခန္ဓာ
ကိုယ်ကိုတောင် မသယ်ချင်တော့သလို၊ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး

သူ့ဆီသို့ အကြည့်မရောက်အောင် ထိန်းပြီး စာရင်းစာအုပ်တွေကို စားပွဲပေါ်မှာ သွားတင်ပြီး သားရဲခုတင်အနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။ သားရဲမျက်နှာလေးကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကလေး။ သူ့အဖေက လာမကြိုလို့ ငိုနေခဲ့တဲ့ သား။ ဒီလိုဥပေက္ခာကိုသာ သိသွားခဲ့ရင်။

အခန်း (၂၂)

ကျော်သည် အခုတလောမှာ အိမ်သိပ်မကပ်သလို ပွဲရုံကိုလည်း ခဏတစ်ဖြုတ်သွားတာမျိုး။ ငွေရှင်းရမည့်နေ့ဆိုလျှင် နေ့ကို သွားခိုင်းတာမျိုးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော သူ့ကို ဘာစကားနှင့်မှ မတိုက်ခိုက်မိအောင် ထိန်းချုပ်ထားသည်။

မကျေနပ်တာကို စကားနာထိုးပြနေတော့ကော သူက အရေးစိုက်မှာဆိုလား။

အခုလည်း မိုးတောင်မလင်းသေး သွားဖို့လာဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီ။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနှင့် ကျော်ကို မြင်တော့ သားက

“ဖေဖေ ... ဘယ်သွားမှာလဲ သားကိုလည်း ခေါ်နော်”

“ကျောင်းဖွင့်တယ်မဟုတ်လား သားရဲ”

“ဖေဖေကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့ကတည်းက

သားတို့ ကျောင်းပိတ်ထားတာကို သားလိုက်မယ်နော်”

“သားကလည်း ဖေဖေက အလုပ်ကိစ္စရှိသေးတာကို”

“သား”

သားက မကျေနပ်သလိုနှင့် လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် နေလှမ်းခေါ်လိုက်တော့ သားက ဆူပုပ်ပုပ်နှင့် ရပ်နေသည်။ သားကို အသာပွေ့ပြီး အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာရင်း ...

“မေမေတို့ ရှေးသွားမယ်လေ”

“သားက ဖေဖေနဲ့ လိုက်ချင်တာ”

“သားရဲ့ဖေဖေက အလုပ်သွားရဦးမှာလေ သားရဲ့ သားကို မေမေက မုန့်လည်း ဝယ်ကျွေးမယ်၊ ပန်းခြံတွေလည်း လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“တကယ်နော် မေမေ”

ကြည်လင်သွားသော သားမျက်နှာလေးကိုငေးရင်း နေခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ခွဲခွာကြရင် သားက သူ့အဖေကို တမ်းတနေရတာမျိုးမဖြစ်အောင် နေ အတော်ကြီးစားရမယ့်မည်း

သူက ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

“ကလင် ... ကလင်”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သားကိုချပြီး နေ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ အန်တီဆွေဖြစ်နေသည်။

“သမီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဆွေ”

“ဒီတစ်ပတ်ထဲ မေမေတို့ ရန်ကုန်ရောက်မယ်၊ မြေးကော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် အန်တီဆွေ”

“ဒါနဲ့ သားကော သမီးအနားမှာရှိရဲ့လား”

“အပေါ်ထပ်မှာ နေ ခေါ်ပေးရမလား”

“မဟုတ်ဘူး။ သားနဲ့ ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး။ သမီးကို မေးစရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါ အန်တီဆွေ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့က သား မန္တလေးကို ရောက်လာသေးတယ်”

“ရှင်”

နေ အံ့ဩသွားတာမို့ ဘာစကားမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ချေ။ ကျော် မန္တလေးကိုရောက်တာ နေက ဘာကြောင့်မသိရတာလဲ။ အဲဒီစနေနေ့က တံတေးသို့ ကိစ္စရှိတယ်ဆိုပြီး နှစ်ညအိပ်သွားခဲ့တာ သူ ပြောခဲ့လို့ နေ သိခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ အခု နေသိရတာက တခြားဖြစ်နေသည်။

“သမီး မသိဘူးလား”

“ခရီးသွားမယ်လို့တော့ ပြောသွားတာပဲ၊ ဘယ်သွား

လည်းတော့ မသိဘူး။ အန်တီဆွေတို့ကို သတိရလို့ ဝင်လာတာ ထင်တယ် ... ဟင်း ဟင်း”

ပြဿနာလည်း မရှည်ချင်တာမို့ ဖာထေးထေးပဲ ခြေရင်း ရယ်လိုက်မိသည်က အသက်မပါစွာ။

“မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် ... တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီကွဲ့ ပြောစရာရှိလျက်နှင့် မပြောချင်သလိုလိုနှင့် စကားတိုရပ်ထားသဖြင့် နေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရသည်။

“ခင်ပြည့်စုံလည်း မန္တလေးရောက်လာတယ်။ မေမေတော့ အတူတူလာတာပဲလို့ ထင်တယ်။ သူကတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းနေတာလေ”

ဟင်း ...။

ပြည့်နှင့်သွားခဲ့တာဆိုတော့ နှစ်ယောက်တည်းပေါ့။ ရင်ဘတ်ထဲ စူးအောင့်နာကျင်သွားရသည်။ အဲဒီလောက်ထိကို နှစ်ယောက်တည်း အတူသွားရဲလောက်အောင် ခနီးဆန်နေကြပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတစေ ဖာထေးပြောတတ်ခဲ့သူပို့ ...။

“ဪ ... ဟုတ်တယ် အန်တီဆွေရဲ့ ပြည့် ရန်ကုန်ရောက်တာလည်း သိတယ်။ အတူသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နေကျော်ကို ယုံပါတယ်”

“သမီးရယ် အိမ်ထဲမှာနေပြီး စွတ်စွတ်ယုံမနေသင့်ဘူး သားက မေမေသားဖြစ်နေလို့ မေမေ သူ့အကြောင်း ပိုသိတယ်

မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ထိန်းရင်း ပိုမကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နေ နားလည်ပါတယ်ရှင်”

အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသောသူကို နေ မြင်နေရသည်။

အန်တီဆွေပြောသမျှကို မျက်လွှာချကာ နားထောင်နေရသည်။

“ဒီကလေးကိုလည်း လာမှသေချာဆုံးမရဦးမယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ကြဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ဖုန်းချလိုက်စဉ် သူက နေ့အနားသို့ ရောက်နေလေပြီ။

“ဘယ်သူဖုန်းလဲ”

“အန်တီဆွေဆီက”

“ဟင်”

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည့်မျက်နှာကို စိမ်ပြေနေပြေစိုက်ကြည့်နေတော့ သူက မလုံမလဲနှင့် ...

“မေမေက ဘာပြောတာလဲ”

“စနေနေ့က ကျော် မန္တလေးကိုရောက်လာတယ်လို့ ပြောတာ၊ နေပါဦး ... အန်တီဆွေတို့ဆီ သွားမယ်ဆိုရင် နေ့ကို အိပ်ခါနီးတော့ ပြောသင့်တာပေါ့။ အန်တီဆွေတို့အတွက် လက်ဆောင်လေး၊ ဘာလေး ထည့်ပေးရအောင် ... အခု နင်လုပ်ပုံက ဒါကပဲ လုံးဝမသိတတ်ရာရောက်နေပြီ”

“အဲ ... အဲဒါ ... ဟို ... တွဲတေးသွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ ... နောက်မှ မေမေတို့ဆီ သွားချင်တာနဲ့”

“ဟုတ်လား”

တောင်နှင့်မြောက်ကို ဆက်စပ်ပြောချင်နေသော သူ့ထံ နေက ရန်လုပ်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း လုံးဝမပြုလုပ်ဘဲ အေးတီ အေးစက်ခေါင်းညိတ်ကာ သူ့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ သူ့က နောက်ဘက်မှ အလောတကြီးလေသံနှင့် ...

“နေ ... မေမေက တခြားဘာပြောသေးလဲ”

နှင့်ကိုယ်နှင့် လုံအောင်နေစမ်းပါ ကျော်။ နေ သူ့ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းလှည့်ကာ ...

“ပြည့်လည်း မန္တလေးရောက်နေတယ်တဲ့”

အတူသွားတာကိုသိလျက်နှင့် နေက ဘာမှမမေ့ အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သိသိကြီးနှင့် ပြောချင်နေတဲ့ စကား တွေကို မပြောဘဲ ထိန်းထားရသည်မှာ ဆိုးလေစွ။

တစ်နေ့လုံး ဘယ်မှမသွားချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းပေမယ့် ‘လိုက်ဖို့ပေးမယ်’ ဟု သားကို ကတိပေးထားတာကို လိုက်ဖို့ရသည်။ သားက ပန်းခြံနှင့်ကစားကွင်းတွေဆီ လိုက်ဖို့သဖြင့် ပျော်နေသည်။

သားဆော့ကစားနေတာကို ထိုင်ကြည့်ရင်း မရေရာထဲ သည် အနာဂတ်ကိုတွေး၍ ကြေကွဲနေရသည်။

အနာဂတ်မှာ နေဟာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ချင် ချင်တည်ရတော့မည်။ အဲဒီအချစ် သားအတွက် သားရှေ့မှာ မား မားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်ဖို့ နေမှာ စွမ်းအားတွေ ရှိသေးရဲ့လား။

ကျော်နှင့်လက်ထပ်ပြီးချိန်မှစ၍ နေ ကျွဲရှင်ပြခွင့်လည်း မရှိတော့။ အပြင်အလုပ် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ခွင့်မရှိတော့ဘဲ ခြေကျိုး သက်ကျိုး အစွယ်ကျိုးနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်လို အိမ်ထဲမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ချက်ပြုတ်ရင်းနှင့် လုံးချာလိုက်နေသည်။ တွေး ကြည့်လျှင် ငြီးငွေ့ဖွယ်။

“မေမေ”

“ဟင်”

ဟိုဒီလျှောက်တွေးနေစဉ် အနားနားသို့ သားရောက်လာ သည်ကိုပင် သတိမထားမိချေ။

“ကဲ တော်ပြီလား”

ရွေးတွေ့ခဲ့နေသည့် သားရဲ့ပျက်နာလေးကို ပထိလေးနှင့် တို့သုတ်ပြီး မေးတော့ သားက ခေါင်းညိတ်ပြီး နေ့ခါးကို ဖက် ကာ ...

“ဗိုက်ဆာတယ် မေမေ သားကို ရိုန်းလျှားအရုပ်ဝယ်ပေး ဦးနော်”

“ဟိုတစ်ခါက ဝယ်ပေးထားတာပဲ၊ သားက ဆော့ တောင် မဆော့ရသေးဘူး”

“အဲဒီအရပ်က သေးတယ် မေမေရဲ့၊ အခု သားလိုချင်တာ အကြီးကြီး၊ သားတို့လောက် ရှိတယ်”

“မင်းကတော့ ဟင်း”

အမျက်မပါသော မျက်စောင်းနှင့်ပြောတော့ သားက နေ့ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလေသည်။

သားနှင့်အတူ ဈေးထဲလျှောက်ပတ်။ သားလိုချင်တယ်ပေးရင်း အိမ်အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ရင်း ရှိနေစဉ် ...

“ဟိတ် ... နေနေသော်”

“ဟင်”

အရမ်းကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်ဆိုတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရပါသည်။

နေ့ပခုံးကိုပုတ်၍ ခေါ်လိုက်သူသည် ခင်ပြည့်စုံဖြစ်၍ သူ့ဘေး၌ နေ့ရဲ့ခင်ပွန်း ကျော်သွေးညီညာကိုတွေ့ရသည်။ ဒီလို အချိန်မှာ သူက သားနှင့်နေအနားမှာ ရှိနေရမှာ ဖြစ်သည်။ အတော့ နေမဟုတ်သော သူ့စိမ်းပိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်မှ သူက တစ်ကောက်ကောက်ရှိနေခဲ့သတဲ့လား။

သားက သူ့အဖေကို ပြင်သော်လည်း ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်ဖို့ သတိရဟန်မတူချေ။ နေ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ငေးနေသည်။

“အံ့ဩနေတာလား”

အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို မေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ရင်ထဲမှာ အဆမတန် တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း ဟိုးယခင်ကတည်းက နေနေသော်လို ထိမထင်သောမျက်နှာနှင့် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ ကျောက်ကိုဝေကြည့်၍ ...

“အံ့ဩစရာမှမဟုတ်တာ”

“အဲဒါ ယူသားလား ကျော်”

ပြည့်က သူ့ကိုလှည့်၍ မေးလိုက်သဖြင့် နေ့ ပျက်ယွင်းသွားသည်မျက်နှာကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

“ယူသားက အချောလေးပဲ ... လာပါဦး သားရဲ့ ခင်တို့ဆီကို”

“ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး”

သားက နေ့ဘက်သို့ အတင်းတိုးကပ်၍ နေ့လက်နှင့် မျက်နှာကို ကွယ်ထားလေသည်။ ပြီးတော့ လေသံတိုးတိုးနှင့်

“မေမေ သွားရအောင်လေ”

ဟု ဆိုလေသည်။

“ဟော ကြည့်စမ်း ... အန်တို့ဆီ မလာဘူးပေါ့လေ ဘတ်လား”

“သွားစရာရှိကြဦးမှာပေါ့၊ သွားကြလေ”

ကိုယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တစ်ခါမှ မသိဖူးသော

သူစိမ်းတစ်ယောက်လို့ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ထွက်လာနိုင်ခဲ့လို့ မည်ဟု တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးပါ။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သားက နေ့ရင်ခွင်ထဲ မော့ကြည့်ပြီး ...

“မေမေ”

“ဘာလဲ သား”

“ဖေဖေက မနက်က သားကို ပြောတော့ အလုပ်ကို ရှိတယ်တဲ့၊ အခုကျတော့ ...”

“သားကလဲကွာ၊ အဲဒီလို စပ်စုတာ မေမေ မကြိုက်ဘူးလို့ ဘယ်နှယ်ခါပြောရမှာလဲ၊ ကလေးက ကလေးလိုနေပါလား၊ သားဖေဖေ လိုက်မပို့နိုင်လို့ မေမေ လိုက်ပို့နေပြီလေ၊ ဘာ... သားက သားဖေဖေနဲ့မှ သွားချင်တာလား”

မျက်နှာတည်တည်နှင့် နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မသိအောင် ခပ်တင်းတင်း မေးလိုက်တော့ သားက ခေါင်းယခါ

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သားက သိချင်လို့ မေးတာပါ၊ မေမေ

မကြိုက်ရင် နောက်တစ်ခါ သား မမေးတော့ဘူးနော်”

“သားရယ်”

သားကို ရင်ခွင်ထဲ ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားရင်း မျက်နှာများ ဝဲလာခဲ့သည်။

အခန်း (၂၃)

ညနေကျော် အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ မနက်ကကိစ္စနှင့် ဝတ်သက်၍ နေက ဘာမှလည်းမမေ့၊ ဘာမှလည်း စကားမစပါ။

ကျော်ကသာ နေ့ရဲ့အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်၍ တစ်ခုခု ပြောချင်သလိုနှင့် ရှိနေပေမယ့် နေက ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် သားနှင့်အတူ တီဗွီထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူက အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ၊ စကားမရှိ စကားရှာ...

“နေ ... စာရင်းတွေ ကူပါဦး”

“အရေးကြီးလို့လား ကျော်၊ မကြီးရင် နောက်မှ ရေးပေးမယ်၊ အရေးကြီးလည်း ဒီနေ့တော့ မကူနိုင်တော့ဘူး၊ နေ ခေါင်းကိုက်နေလို့”

ခေါင်းကိုက်နေတဲ့သူက တီဗွီတော့ ကြည့်နိုင်သလား

ထင်ချင်ထင်။ နေ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြေလိုက်သည်။ ဘယ်လိုမှ
ခေါ်၍မရမှန်းသိတော့ သူ့ဘာသာ အပေါ်ထပ်လို့ တက်သွားသည်။

“ဖေဖေကလည်း မေမေ တိစ္ဆိကြည့်နေတာကိုနော် ငါ
တိုင်း အလုပ်ခိုင်းချင်နေတယ်”

“အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ”

ဖေအေအပေါ် လေးစားမှုပျက်မည်ဆိုးသောကြောင့် တား
လိုက်သည်။ (၈) နာရီခွဲတော့ သားကို သိပ်လိုက်သည်။ သူက
အိပ်ရာပေါ်တွင် ဆန့်ဆန့်ကြီး လှဲနေသည်။

နေ ရေချိုးခန်းထဲဝင် ခြေလက်ဆေး။ မျက်နှာသစ်က
မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်ပြီး မျက်နှာသုတ်နေစဉ် ...

“နေ ... ငါ နင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

သူက အိပ်နေရာမှ ထထိုင်ပြီး ပြော၏။ နေ လှည့်
ကြည့်ဘဲ မှန်ထဲကနေပဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ... မေးစရာလည်း ရှိတယ်”

“ပြောစရာရှိတယ်ဆိုရင် ပြော နင်မေးစရာရှိပေမယ့်
ငါ့မှာ ဖြေစရာမရှိဘူး ကျော်”

“နင် ငါ ဘာမေးမလဲ သိနေသလား”

“ငါက နင့်စိတ်ထဲ ဝင်ကြည့်နိုင်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ
ဒါပေမဲ့ ... နင် ဘာမေးမေး ငါ မဖြေနိုင်ဘူး”

“ပြည့်နဲ့ မန္တလေးရောက်ဖြစ်တာက”

“ကျော်”

သူ့ဘာသာ လိပ်ပြာမရံ၍ ပြောတော့မည်။ သူက ပြော
ရဲပေမယ့် နေက မကြားရဲ မကြားဝံ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုင်နေရာမှ
မတ်တတ်ထရပ်ကာ သူ့ရှေ့သို့ သွားရပ်ပြီး ...

“ငါ မကြားချင်ဘူး။ နင် အဲဒါပြောမယ်ဆိုရင်တော့
နောရီးပဲ။ ငါ နားထောင်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“နင် မတရားဘူး”

“ဘာ ... ငါက မတရားဘူး ဟုတ်လား။ ဒါဆို ပြော
လေ မေးလေ နင့်ဘာသာ မေးချင်တာပေး။ နင့်ဘာသာ ပြောချင်
တာပြော။ ငါ့ကို ဘာလို့ခွင့်လာတောင်းနေတာလဲ”

လေသံ အနည်းငယ်ကျယ်သွားသဖြင့် နေအသံကို ထိန်း
၍ အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တက်ရင်း စောင်ဆွဲမြှူနေစဉ်

“နင် အခုတလော ငါ့အပေါ် ဘာမကျေနပ်စရာ ရှိနေ
တာလဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိဘူး ... မြူစိမ့်နဲ့ အလုပ်က ပြန်လာ
တဲ့ ယောက်ျားကို ကြိုတဲ့မျက်နှာကလည်း သာယာဖွယ်မရှိဘူး”

အဲဒါ နင့်ရဲ့စွပ်စွဲချက်တွေလား။ ဒါမှမဟုတ် ကွဲကွာဖို့
ကောင်းအောင် အပြစ်တွေ ရှာနေတာလား။

“အေးလေ ... ငါက မြူစိမ့်နဲ့မဆိုတာ နင်ပြောတော့
မှာပေါ့။ ငါက ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး။ အရင်တုန်းက နေနေသော်
နဲ့ အခု နေနေသော် အတူတူပဲ။ နင် ငါ့ကို စိတ်ပျက်တာ အဆန်းမှ

မဟုတ်တာ”

“နင် အိပ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ အိပ်တာက ဘယ်တော့ အိပ်အိပ်ရတယ်”

“မရဘူး။ အိပ်တာက သူ့အချိန်နဲ့သူ အိပ်ရတာ နင် ပြောချင်ရင် မနက်ကျမှပြော”

နေက အင်္ဂလိပ်ပြောပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲချဖို့ပြင်တော့ ကျော်က နေ လှဲချ၍မရအောင် လက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထား လိုက်၏။ အိပ်ရာပေါ်မှာဆိုသည့်အသိနှင့် နေ ရှက်လန့်တကြား ဖြစ်ကာ သူ့လက်ထဲမှ ဇွတ်ရုန်း၍ ...

“ဖယ်စမ်းပါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါပြောတာ နားထောင်မယ်လို့ ကတိပေးမှလွတ်မှာ”

သူကပဲ အကျပ်ကိုင်နေရတယ်ရှိသေး။ သူ့နှုတ်ပြည့်ရဲ့ကိစ္စ ကပဲ အရမ်းအရေးပါနေသလိုလိုနှင့် နေ ဘာကြောင့်နားမထောင် ချင်သလဲ နေ့ဘာသာ သိသည်။ ‘အဖြေ’ ဆိုတာ ကြိုတင်သိနေ ပေမယ့် သူ့နှုတ်က ဝန်ခံလာမှာကိုတော့ လုံးဝမခံစားနိုင်ပါ။

သူက ဒီလောက်ပြောချင်နေမှတော့ ရှိပါစေတော့လေး။

“ပေးတယ် ... ဖယ်”

“သေချာတယ်နော်”

“နင့်မျက်နှာ ပြင်လိုက်စမ်းပါ ကျော်”

ဆင်ကျိစားရာ ဆိတ်မခံသာဆိုလို့ သူ့ရဲ့မျက်နှာထား

ကြောင့် နေ အော်ဟစ်လိုက်စဉ် နေ မမျှော်လင့်သော ...

“ငါ ပြုံးဝေဇော်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘာ”

မထင်မှတ်ခဲ့သောစကားမို့ အလစ်ပိုက်မိသွား၏။ ထိုချိန် နေ့မျက်နှာ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားမှာ သေချာသည်။

ခြောက်နှစ်ဆိုသည့်အချိန်မှာ အတင်းမေ့ဖျောက်ထား သည့်နာမည်၊ ကြားလည်း မကြားချင်ပဲ၊ ကြားလိုက်ရသည့်အချိန် မှာတော့ ခါးသီးစွာ။

“ဘယ် ... ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

ကတုန်ကယင်နှင့် သူ့ကိုယ်ကိုဆွဲလှည့်၍ မေးလိုက် သည်။ ပြီးတော့ ...

“နင် ... ငါ့ကို နောက်နေတာလား”

“ဒါ နောက်စရာလား နေ၊ ငါ့လိုကောင်က ... ကျွတ်၊ ငါ ဘာမှနောက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

သူက ဒေါသတကြီး တစ်ခုခုကိုပြောဖို့ပြင်ပြီးမှ မျက်စိ မျက်နှာပျက်နေသည်။ ယခု ချက်ချင်း ငိုချတော့မည်ဟန် ပေါက် နေသော နေ့မျက်နှာကြောင့် စကားလျော့ချပြီးမှ ...

“သူ့ကို ဒီမြို့ထဲမှာပဲ ငါတွေ့တာ၊ သူ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ပြန်ရောက်တာတဲ့”

“နင် ... နင်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပဲ ရှိတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်က ငါတို့အိမ်လိပ်စာလည်း တောင်းနေသေးတယ်”

“နင် မပေးလိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

နေ့ရဲ့မျှော်လင့်တကြီး ဒါမှမဟုတ် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ပမာ မေးလိုက်သောစကားသည် သူ့ခေါင်းအညိတ်မှာ လေထဲလွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

“ဘာလို့ပေးလိုက်ရတာလဲ နင်... နင် ရှူးနေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ... နင် ... ငါ့ကို ...”

“တော်စမ်း နေ ... မဟုတ်တဲ့အတွေးတွေ လျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ နင်က ငါ့ကို အောက်တန်းကျတယ် ပြောခဲ့ပေမယ့် ငါ ဘယ်တော့မှ အောက်တန်းမကျဘူး”

သူက ပြောပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲလှဲချလိုက်သည်။ နေ တစ်ယောက်တည်းသာ မအိပ်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှဆင်းကာ သားရဲခုတ်အနီးသို့ လျှောက်လာရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာတော့သည်။

ကံကြမ္မာက ဆိုးပြန်ပြီပေါ့နော်။ အခုချိန်မှာ ဒီအသိုက်အမြဲလေး ကွဲအက်သွားရင် ကြော့ကွဲစွာ ခံစားရမည့်သူကတော့ နေ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ကျော်ကလည်း ဟ်းယခင်အတိုင်း ပြည့်နှင်းပြစ်သွားနိုင်သလို၊ ဟင်အင်း .. ဆက်၍ မတွေးနိုင်လောက်အောင် ကြော့ကွဲရင်း ပခုံးတွေ သိမ့်သိမ့်တုန်

အောင် ငိုမိသည်။

“နေ”

ပခုံးပေါ် လက်တစ်ဖက် ကျရောက်လာသည်။ ညင်သာစွာ ပွေ့ထူလိုက်သည့် သူ့ရင်ခွင်မှာ အလိုက်သင့်ပါရင်း နေ မျက်ရည်တွေကို လွတ်လပ်စွာ စီးဆင်းခွင့်ပေးလိုက်၏။

“နင် အဲဒီလိုဖြစ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ဟုတ်တယ်။ ငါ ဒီလိုတွေဝေနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါ သားအတွက် အရာရာတွေ တွန်းလှန်နိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေ လိုတယ်။

“ငါ့ကိုတော့ နင် ဘယ်သွားချန်ထားတာလဲ၊ ငါ ရှိနေသရွေ့ သားနဲ့မင်း ဘာမှမဖြစ်သွားစေရဘူး”

အဲဒီ ငါကကော ဘယ်အချိန်ထိ ရှိနိုင်မှာမို့လဲ။

“ကဲ ... ဘာမှခံစားမနေနဲ့၊ မင်းရဲ့ခံစားချက်တွေကို ကိုယ် သဘောပေါက်တယ်၊ မေမေတို့လာရင် သားကို ခေါ်သွားမှာမဟုတ်လား။ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ... လာ”

သူက နေ့ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ တွဲတင်ပေးပေးမယ့် နေ အိပ်၍မရပါ။ အချိန်အတော်ကြာတော့ သူ့ထံမှ အသက်ရှူသံကို ကြားရသည်။ နေကတော့ အိပ်၍ မပျော်နိုင်ဘဲ မျက်ဝန်းထောင့်မှ မျက်ရည်တွေ စီးကျရင်း အိပ်မက်ဆို။ အတိတ်ရဲ့ ခြောက်လန့်မှုကို မနေ့တစ်နေ့ကလို ခံစားနေရဆဲ။

အခန်း (၃)

မည်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူကို အသန့်စင်ဆုံးသော
ဘဝကို ပေးဆပ်ချင်ကြတာ ဓမ္မတာပင်။

မိုးရွာနေသဖြင့် ဖုန်းက လှိုင်းဝင်တစ်ချက် မဝင်တစ်ချက်
“ငါ အခု ပြင်ဦးလွင်မှာရောက်နေတာ”

“ဘာ ... ပြင်ဦးလွင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ညနေကတည်းက ပြန်လာမလို့ နှစ်
အရမ်းရွာနေတော့ လာလို့မရဘူး။ စောစောကလည်း ဖုန်းခေါ်
တယ်။ လှိုင်းမအားဘူး ဖြစ်နေတာ”

“အဲဒါဆို အခု ငါက ကိုယ့်တာသာပြန်တော့ ... အဲဒါ
နင် ပြောချင်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက ငါ့သူငယ်ချင်းအပေါ် အဲဒီလောက်
ရက်စက်ပါ့မလား။ အခု နင့်ဆီ ငါ လာကြိုခိုင်းလိုက်ပြီ။
ရောက်လောက်ပြီထင်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဗြူးဝေဇော်ကို”

ဗြူးဝေဇော်ကို လွှတ်လိုက်သည်ဟုဆိုသဖြင့် နေ
ထွက်သွားရကာ မိုးလေထဲမှာ ကိုယ့်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်နှင့်
ပေးနေရာသည်ဟု မမြင်နိုင်တော့ဘဲ။

“နင့်ကို ဘယ်သူက အကူအညီတောင်းခိုင်းလို့လဲ
ဘူးဟာ ... နင့်ဘာသာ လွတ်ချင်တဲ့သူလွတ် ငါတော့ပြန်
ကျော်ဘက်မှာ ပျာပျာသလဲ လေသံနှင့် ...

“နေ ... အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့နော်၊ ဒီလောက် မိုးတွေရွာ

တာ နင် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သေချာစဉ်း
စားဦး။ ငါ စိဉ့်တာကို နင် မငြင်းနဲ့၊ ငါ့စေတနာကို နင် နား
လည်တယ်ဆိုရင် သူ့ကားနဲ့ လိုက်သွားလိုက် ... ဒါပဲ”

“ဟဲ့”

ကျော်က ငြင်းနေမှာကို သိသဖြင့် သူပြောချင်ရာ ပြောပြီး
ဖုန်းချသွားသည်။

နေ စိတ်တိုတိုနှင့် ဖုန်းကိုတောင် ချပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့်
ကိုယ့်ဖုန်းမဟုတ်သဖြင့် ဒီတိုင်း အသာလေး တင်လိုက်သည်။
မရှေးမနှောင်း ကျူရှင်အိမ်ရှေ့ ကားတစ်စီးရပ်လိုက်သံကြောင့်
နေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဗြူးဝေဇော်ရဲ့ကားဆိုတာ အသေအချာပင်။ သူ ကား
ဟွန်းတီးနေပြီ။ အိမ်ရှင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သိပ်မဝေးလှသည့် ကား
ဆီသို့ မိုင်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ပြေးလာခဲ့သည်။ နေ ကားနား
ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားတံခါးက လျော့ခနဲပွင့်သွား
သည်။ နေ ကားထဲရောက်တော့ ကားက ငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်
သွားသည်။

နေ ဒီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် အနံ့တစ်မျိုးကို
ရလိုက်သည်။

ဘာနဲ့ပါလိမ့်ဟု နှာခေါင်းတန့်တန့်လှုပ်မိတော့ ဗြူးဝေဇော်
က ရယ်မော၍ ...

အခန်း (၂၄)

“မိုးကတော့ သဲသဲမဲမဲရွာနေပြီ ဆရာမတော့ ပြန်ရီ
ခက်နေပြီထင်တယ်”

အိမ်ရှင်အစ်မကြီးက စိုးရိမ်သလို ပြောလာသည်။

လျှပ်ပန်းလျှပ်ခွယ် တဝင့်ဝင့်နှင့် အပြီးကြီးစွာ ရွာနေသည့်
မိုးကောင်းကင်ကို အဓိပ္ပာယ်ခွာ ကြည့်မိ၏။ ခုထက်ထိ လာမကြာ
သေးသော ကျော်ကို ဒေါသထွက်ရသလို စိတ်လည်း ပူရသည်။
နေ့ကို လာကြိုနေပြီဆိုလျှင် ကျော် အခုမိုးမိနေလောက်
ပြီ။ ယခု (၉) နာရီတောင်ကျော်ပြီ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် လမ်းပေါ်မှာ
ရောက်ရင်ရောက်၊ မဟုတ်ရင် အိမ်ကိုပင်ရောက်နေပြီ။

ပူလောင်အိုက်စပ်နေသောရာသီဥတုမှာ မြုန်းခိုင်းရွာရ
လိုက်တဲ့ မိုးရေနှင့်အတူ မြေသင်းနံ့ကို ရ၏။ အေးစိမ့်မှုကိုလည်း

အားရ၏။

မည်းမောင်နေတဲ့ကောင်းကင်မှာ ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ
ဆင်းလက်သွားသော လျှပ်ပန်းလျှပ်ခွယ်တွေ ပြီးတော့ တဒိန်းဒိန်း
အကြီးပစ်သံတွေကို နားနှင့်မဆန့်အောင် ကြားနေရ၏။

‘နေ’ ဆိုသည့်အတိုင်း သူမက နွေရာသီကို သဘောကျ
မယ့် စိုစွတ်သော မိုးရာသီကိုတော့ မုန်းတီးလှသည်။

နေတို့မြို့မှာဆို ပိုဆိုးတာပေါ့။ အဲဒီမိုးရာသီမှာဆို မိုးရေ
တွေ တပွက်ပွက်နှင့် စိုစွတ်နေရသည့်အထဲ မြောင်းပုပ်နံ့တွေက
ဆည်း စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် နံ့သည်။

“ဆရာမရေ... ဖုန်း”

“ရှင်... ဘယ်သူလဲ အစ်မ”

ဟိုတွေ။ ဒီတွေနှင့် ငြိမ်နေစဉ် အိမ်ရှင်အစ်မကြီးက
နားဟုဆိုသဖြင့် အံ့ဩစွာ မေးလိုက်သည်။ နောက် ကျော်ပဲ
ဖြစ်ရမည်ဟူသောအတွေးနှင့်...

“ကောင်စုတ် နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ ဒေါသဖြစ်နေ
ပြီနော်၊ ဘာလဲ အိမ်ကနေ ထွက်မလာသေးဘဲ နပ်နေတာလား။
ဒါဆိုလည်း လာမကြိုနဲ့တော့”

“ဖွတ်ပဲ ရန်တွေ့တာက အရင်၊ ငါ ဒီမှာ အကျပ်ရိုက်
လို့”

“ဘာလဲ... ဘာဆိုလို့လဲ၊ အခု... ငါ ပြောတာနဲ့”

“ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နှုတ်ဆက်ပွဲ လုပ်ခဲ့တာ ဘီယာနည်းနည်းပါးပါး သောက်ခဲ့တာပါ”

“ဟာ ... ဒါဆို ရှင် အရက်တွေ သောက်လာတာဖွဲ့ ဒီမှာ ကားရပ်၊ ကျွန်မဘာသာ ပြန်မယ်”

တီကောင်ကို ဆားနှင့်တို့သလို နေ ထွန်းထွန်းလူးဖြစ်နေ တာကိုကြည့်ပြီး သူက သဘောကျသလို ရယ်လေသည်။ နေ ဝိုးထိတ်သွားရသည်။

ဘုရားရေ ...

သူ နှုတ်ဆက်ပွဲလို့ပြောတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ သူ တမင်သောက်လာတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

“နေ့ကိုချစ်တယ် မခွဲနိုင်ဘူး”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်ကားပေါ်မှာပါတာ ရှင် အခွင့်အရေးမယူသင့်ဘူး။ ပြီးတော့ ရှင်ကို မိတ်ဆွေတွေလို ဆက်ခင်ဖို့ ကျွန်မ ပြောပြီးသား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး နေရယ်”

“ဟင် ... ကားကို ဘာလို့ရပ်ရတာလဲ”

“ဘာလို့ အဲဒီလို စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် ပြောရတာလဲ ကျွန်တော် မခံစားနိုင်ဘူး။ နေ့ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘဝမှာ နေ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့ရတာ နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီလိုချစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

သူက နေပြောသမျှကို ဘာမှဂရုမစိုက်ဘဲ သူပြောချင် ချာ တစ်ခွက်ထိုး ပြောနေတော့သည်။

တဝန်းဝန်း၊ တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် မိုးရွာနေသော ပတ်ဝန်းကျင် ကို ဝှေ့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချမိသည်။ ပြီးတော့ လက်မှာပတ်ထား သည့် နာရီကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်တော့ ဆယ်နာရီထိုးနေပြီ။ မမမေကတော့ စိတ်ပူမည်မထင်။

ကျော်လာကြို၍ မိုးရွာနေသဖြင့် မိုးဒိုနေသည်ဟုသာ ထင်ပေလိမ့်မည်။ အခုတော့ နေဝှက်က လမ်းပေါ်မှာပဲ ရှိနေပါသေး သည်။ လက်ရှိအဖြစ်အပျက်ကို မသက်မသာ တွေးရင်း ...

“အခုလို ရှင် ကျွန်မကို အခွင့်ရေးယူတာလည်း ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတာ ရှင်ပြောသလောက် မလွယ် ဘူး။ အချစ်ဆိုတာလုပ်ယူလို့ရသလား”

“ဒါပေမဲ့ နေ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်ရသေးတာ မဟုတ်ဘဲ”

ရီဝေစူးရှသောအကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်စွာ မျက်နှာလွှဲ ခိုက်သည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်ရသေးတာမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြော သလဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို စူးနစ်စွာချစ်ခဲ့ပြီမို့ နောက် ဆပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ သိနေတယ် လေ။

“အဲဒါတွေပဲ ပြောနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ

ဆင်းရဲလိမ့်မယ် ဖြိုးဝေဇော်”

“နေ”

“ဟင်”

ကားတံခါးကို ဖွင့်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ် သူက နေ့လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် နေ အံ့အားသင့်စွာ လှည့်ကြည့်၍ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ပြန်ငုံကြည့်ကာ

“ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ် နေ”

“အို ... အဲဒါတွေ ကျွန်မ မသိချင်ဘူး။ အခု ကျွန်မ လက်ကိုလွှတ်”

သို့သော် ...

သူသည် နေပြောသည့်စကားကို မကြားသည့်အလား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် နေ့ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စပြုလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်မိတော့ ကားအသွားအလာ ရှိသော်လည်း ကျွဲပါးသည်။ ပလက်ဖောင်းထက်၌ လူပင်မရှိတော့ချေ။

“ရှင် ကျွန်မပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်လို့ လွှဲအပ်တာကို အလွဲသုံးစားမလုပ်သင့်ဘူး”

“လုပ်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ။ အဲဒီမိန်းကလေးကို လက်ထပ်လိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာရှိမှာလဲ”

“ဟင် ... ရှင်”

ကြမ်းတမ်းလှသည့်စကားကြောင့် နေ့တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေခက်လာကာ သူဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဇွတ်ရုန်း၍ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်စဉ် ...

“နေ”

“အို ... ရှင် လွှတ်စမ်း”

“ကိုယ် နေ့ကို အတည်လက်ထပ်မှာပါ”

နေ ဖွင့်လိုက်သဖြင့် ပွင့်သွားသည့်တံခါးသည် ပြန်ပိတ်နေသည်။

“ရှင် လူယုတ်မာပဲ”

“နေ့ကို မခွဲနိုင်ဘူး”

အတင်းပွေဖက်လာသည့် လက်တွေကို တွန်းဖယ်ရုန်းခံရသည်မှာ မောဟိုက်လာသည်။

ဘုရားရေ ...

နေ့ဘဝဟာ ပျက်စီးရတော့မှာပါလား။ ကားမီး ဖျတ်ခနဲ သွားစဉ် မွှေးထုံထုံရနံ့တွေ၊ ဘီယာနံ့တွေဟာ နေ ခေါင်းတွေကို မူးဝေလာစေသည်။ တသည်းသည်းရွာသွန်းနေသည့် ပတ်ကျင်တွေကြားမှာ နေ ဘယ်လိုမှ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရချေ။

အတင်းပွေဖက်နေသည့် လက်တွေကြားမှာ အသက်ရှူ

မွန်းကျပ်လာခဲ့ရင်း နာကျင်သောမျက်ရည်တွေက အလှအယာ
ခုန်ဆင်းလာကြသည်။ အရိုင်းအစိုင်းသတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့လက်
ထဲမှာ နေ့ဘဝလေး နွမ်းကြခဲ့ရသည်။

ကျော်ရယ် ... ငါ့ကို လာကယ်လှည့်ပါဦးဆိုသည့်
စကားကို ခုထက်ထိ ထွက်ချင်နေဆဲ။ နေကတော့ ချစ်သူ
ပယောဂနှင့် ဘဝပျက်ရလေပြီ။ ချစ်သူနှင့်လည်း ကလက်ကာ
ခြားတော့တာမဟုတ်။ မဟာတံတိုင်းကြီးတစ်ခုတောင် ခြားသွား
ဆိုလျှင် ...

ပူလောင်နာကျင်မှုတွေနှင့် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်
အရိုင်းအစိုင်းရဲ့လက်ထဲက လွတ်ချိန် ...

“ဖြန်း... ဖြန်း”

“ခွေး... ခွေးသူတောင်းစား။ လူယုတ်မာ”

“နေ”

“နင် ... ငါ့ကိုမထိနဲ့”

မိုးသည်းလေသည်းထဲမှာ နေ အသံကုန်အော်၍ ကြ
ကြူပါအောင် ငိုရှိုက်မိ၏။

သွားပြီပေါ့။ အမြတ်နိုးဆုံး။ တန်ဖိုးထားခဲ့ရသည်
သည် တစ်ညတာ တစ်ခဏမှာ အလွယ်တကူ ကြေမှုသွားခဲ့

“လူယုတ်မာ ... နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်”

“နေ့ကို ကိုယ် လက်ထပ်မှာပါ”

“ဘာ ... လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား”

အောင်နိုင်သူလိုဖြစ်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို စက်ဆုပ်၍
ရွံရှာစွာကြည့်ပြီး သူ့အသားနှင့်ထိဖို့တောင် ရွံရှာလာသည်။ သို့
ပေမယ့် ထိုသို့ရွံရှာစရာကောင်းတဲ့သူရဲ့လက်ထဲမှာ ကိုယ်ဘဝ နွမ်း
ကြေခဲ့ရပြီးပြီပဲ။

“နင်တို့လူတန်းစားတွေက မပေးနိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို အဲဒီလို
ယူတတ်ကြသလား။ မထူးစိတ်ပိုက် လက်ခံမယ်လို့ နင်ထင်နေ
သလား။ နင်ထင်နေရင် မှားမယ်။ နင့်လို လူယုတ်မာကို ငါ
ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး”

“အခုမှတော့ ဒီစကားတွေပြောနေလို့က ထူးတော့မှာ
လည်း နေရယ်။ ကိုယ့်စကားကိုပဲ နားထောင်ပါ။ ကိုယ်တို့ လက်
ထပ်ကြရအောင်”

“တော်စမ်း”

“ငါ မရုန်းထွက်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေသလား။ အရှက်ကွဲ
ပြီး သေရင်သေသွားပါစေ နင့်လို တဏှာကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့
လက်ထဲ ငါ့ဘဝကို ပေးမယ်လို့ ထင်နေသလား”

သုတ်၍မကုန်နိုင်အောင် ကျဆင်းနေသည့် မျက်ရည်
တွေကို ဖြစ်သလိုသုတ်၍ သူ့ မတားနိုင်ခင်မှာ ကားပေါ်မှ လျင်
မြန်စွာ ဆင်းလိုက်သည်။ အေးမြသော မိုးရေပေမယ့် ထိုမိုးရေ၏
ထိတွေ့မှုသည် ပို၍ပူလောင်လာသည်။

“နေ”

ခေါ်သံတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းမှ ပြေးခဲ့သည်။ မိုးရေတွေကြားမှာ ကားမီးရောင်ပဲရောက်ကာ ဆန့်ကျင်ဘက် ပလက်ဖောင်းသို့ မည်သို့မှလာ၍မရချေ။

အရှင်ဘုရား... ဒီလိုမိုးတွေရွာနေမယ့်အစား တပည့်တော်ခေါင်းပေါ်ကို မိုးကြိုးအစင်းပေါင်း (၁၀၀)လောက် ပစ်ချလိုက်ပါတော့။

အခန်း (၂၅)

မိုးရေမိခြင်းနှင့်စိတ်ဓာတ်ပြိုလဲခြင်း ပေါင်းစပ်ကာ နေဖျားတော့သည်။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သည့်ရောဂါမို့ ဘယ်ဆေးသောက်သောက် မပျောက်ပါ။

တစ်ပတ်လုံး အိပ်ရာထဲ လှဲကာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံဘဲ အဆုံးစွန် ကျော်ကိုတောင် အတွေ့မခံတော့ပါ။

သန့်စင်ခဲ့သော ချစ်သူရဲ့ဘဝကို မိမိ ဘယ်လိုမှမျှော်မှန်း၍ မရနိုင်တော့ပဲလေ။ ကိုယ့်ဘဝဟာ ဖြူစင်သော ပဝါပေါ်မှာ ဆေးစက်တစ်စက်လောက်မက တစ်ထည်လုံး အနက်ရောင်စွန်းထင်းခဲ့သလိုပဲ။

အန်တီဆွေကလည်း နေမကောင်း၍ အလုပ်မလာနိုင်ဘူးဟု ထင်နေ၏။ နေကောင်းခဲ့လျှင်တောင် ထိုမျက်နှာတွေနှင့်

ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုမှ ခွန်အားမရှိတဲ့အတွက် အလုပ်လည်း ဆက်လက်လုပ်ဖြစ်တော့မည် မထင်ပါ။

“ဟင်”

အိပ်ခန်းထဲမှအထွက် မြင်လိုက်ရသူတစ်ယောက်ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ဝင်ဖို့ရာ လက်ကို ဆောင့်ဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရကာ

“နေပါဦး နေ”

ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ရုန်းဖယ်မိပေမယ့် မည်သို့မှ မရုန်းမဖယ်နိုင်လောက်အောင် အားအင်တွေ ကုန်ခန်းနေသည်။

“နင် ငါနဲ့တောင် စကားမပြောချင်တော့ဘူးလား”

“...”

မတူညီတော့တဲ့ဘဝမှာ ငါ နင့်ကို မမျှော်မှန်းသင့်တော့ဘူး ကျော်ရယ်။ အရင်အတိုင်းပဲ ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ ကျော်သွေးညီညာအဖြစ် ရှိပေးပါဟယ်။

ခဏတာရရှိတဲ့ ယုယမှုတွေက တစ်သက်တာ ငါ့ဘဝကို ထိခိုက်ကြေကွဲစေမှာ။ ငါ ... ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာသံယောဇဉ်ကြီးမှ ထပ်မချည်နှောင်ချင်ပါနဲ့တော့။

မျက်ရည်တွေ ပြိုဆင်းနေခဲ့သည့်အတိုင်း ကျောနောက်ဘက်ကို လှည့်မကြည့်မိအောင် ထိန်းချုပ်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလှသည်။

ဝင်ကြွေးရှိလျှင်လည်း ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့သာ ကြေပါစေတော့။

ထိုစဉ် နေ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်သည် ဖြည်းညင်းစွာ ခွာလိုက်သည့်အသံ။ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသည့် ခြေသံ။

လှည့်မကြည့်နဲ့နေ ... လှည့်မကြည့်နဲ့။ ဒီတိုင်းပဲ နေလိုက်စမ်းပါ။ နင့်ဘဝက ကျော်နဲ့ တန်လို့လား။

“ခဏလေး နေ ... ငါ မေးပါရစေ၊ အရင်တစ်ပတ်က ဖြိုးဝေဇော်ကို ငါ လာကြိုခိုင်းလို့ နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ဟင့်အင်း”

မကြားပါရစေနဲ့။

အဲဒီနေ့ရက် တစ်ရက်ကို မေ့ထားချင်လို့ပါ။ နွမ်းကြောခဲ့ရသည့် နေ့ရက်ကို မှန်းတီးလွန်းလို့ပါ။

နင်က ငါ့အပေါ် စေတနာထားခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်ခဲ့မှန်း ငါဘဝပျက်ခါမှ သိခဲ့ရတာ။ အသိနောက်ကျခဲ့ရတာ။

ဘာစကားမှ မတုံ့ပြန်မိအောင် ထိန်းချုပ်ရသည်။ ကြာတော့ စကားလုံးအဖြစ် ဖောက်ထွက်ခွင့်မရသည့်ခံစားချက်တွေက ကျပ်ခဲလာကာ ပခုံးတွေတောင် သိမ်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားလောက်သည့်အထိ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်းလာသည်။

“မနေ့က ဖြိုးဝေဇော် ငါ့ဆီလာတယ်၊ နင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့

တဲ့၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို နှုတ်ဆက်တယ်”

အဲဒီကောင်အကြောင်း မပြောနဲ့ဟု တားမြစ်မည့်ဆဲဆဲ

“သူ ဒီနေ့မနက် ရန်ကုန်ကိုသွားပြီ၊ မနက်ဖြန် နိုင်ငံခြား သွားမှာ၊ သူ့ကြောင့် နင်စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုရင် နင်စိတ်ချမ်းသာတော့၊ သူ့သွားတာ အပြီးဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပါ”

နေ့ လှည့်ကြည့်မိချိန် ကျော်သည် မလွယ်ပေါက်ဆီသို့ ဦးတည်နေလေပြီ။

မတ်မတ်မရပ်နိုင်တော့၊ ဒူးတွေ မခိုင်တော့ဘဲ နေရာမှာ တင် ပြိုလဲထိုင်ကျသွားတော့သည်။

နေ့ကို လက်ထပ်မှာပါ။

နှုတ်ဆက်ပွဲမှာ ဘီယာသောက်ခဲ့တာ။

စကားသံတွေက နားထဲသို့ အလှအယက်တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်က အညှာလွယ်သူမဟုတ်ပါဘဲ အရိုင်းအရိုင်းတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ မျှော်လင့်ခဲ့တာ သူမမဟုတ်ဘဲ။ သူ နိုင်ငံခြားသွားသည်ဆိုသောကြောင့် ဒေါသဖြစ်၏။ ထိုဒေါသသည် မိမိကို 'အချစ်' ဟု ဗန်းပြကာ တမင်ကြော သွားခဲ့သည့်သူ့ကို မုန်းတီးသည်။

နေ့ရက်တွေကို ပုံမှန်ဖြစ်စေရန် ကြိုးစားရသည်မှာ တကယ်တော့ မလွယ်လှချေ။

သို့ပေမယ့်လည်း ...

နေ့ကို အားကိုးနေရသော မေမေ့ရှေ့မှာ နေ လဲပြီနေ၍ မဖြစ်သေးချေ။

- ကိုယ်မမြင်ရဲသော၊ မတွေ့ရဲသော လူတွေရဲ့ရှေ့မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မျက်နှာပြောင်တိုက်နေရသည်မှာ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲ။

“ပြည့်ကလည်း ငါ ပြောပါ့မယ်ဆို၊ နင်သာ ငါ့ဘက်မှာ ရှိနေပါစေ”

ကျော်က ပွဲရုံမှာ အမြဲရှိနေပြီမို့ ဘယ်လိုမှရှောင်၍မရ တော့ပါ။ နေက စာရင်းဇယားရှင်းပြီးတာနှင့် ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ် ပြန်နေပြီး သူနှင့် ဘယ်တော့မှ စကားလက်ဆုံကျတာမျိုး မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တာမျိုး မလုပ်တော့ပါ။

ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ဝံ့ဆိုတာ ထိုသို့သော ဖြစ်ပျက်မှုမျိုးကို ဆိုလိုဟန်တူသည်။

အခုလည်း ရန်ကုန်မှ ပို့လိုက်သည့် စာရွက်စာတမ်းတွေ လာပို့ချိန် သူက ဦးညီတို့မသိအောင် ဖုန်းခိုးဆက်နေသည်။ သူသည် ခုထက်ထိ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေရပေမယ့် အလုပ်မှာ လေးလေးနက်နက် မရှိသေးပါ။

စကားတွေက တမင်နားမထောင်ရဘဲနှင့် ကြားနေရသည်။

“မသွားပါနဲ့ဟာ၊ နင် ငါနဲ့ပွဲပြီး နေနိုင်သလား၊ ငါကတော့

မနေနိုင်ဘူး။ နင့်ကို အရမ်းချစ်တာ၊ ငါ ကြိုးစားမယ်၊ နင် အဲဒီလို ထင်ရာတွေ လုပ်တတ်လို့ ငါကြောက်တာ”

ဆက်နားထောင်နေရလျှင် ပို၍ရင်နာရပေမည်။ ပြန် လှည့်လာပြီး ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်တိုင် စားပွဲပေါ်မှာ မျက်နှာမှောက် အပ်၍ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဘဝများဟာ ဆိုးချင်တော့လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက် အပေါ်ပဲ အဆိုးဆုံးတွေ ပေးနေတော့မှာလား။ နေ့အတွက် ကံ ကောင်းခြင်းဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ ရောက်လာမည်နည်း။

“နေ”

“ဟင်”

ခေါ်သံကြားရသဖြင့် နေမော့ကြည့်မိတော့ ...

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ငိုနေတာလား”

“ဘယ်မှာငိုနေလို့လဲ”

“မျက်ရည်ကျနေတာကို ပြောင်လိမ်ချင်နေသေးတယ်”

သူ့ပြောမှာပဲ ကိုယ့်ပါးပြင်ပေါ် ကိုယ်ပြန်စမ်းမိတော့မှ နေ အမှန်တကယ် မျက်ရည်တွေကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ရိပ်မိ သွားမှာစိုးသောကြောင့် မျက်လွှာချကာ ...

“ငိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ ခေါင်းကိုက်နေတာ”

ဟု လိမ်ညာလိုက်ရသည်။ သူက ပွဲရုံရှေ့ဘက်သို့ လှမ်း မှောက်ကြည့်ပြီး ...

“ခေါင်းကိုက်နေတယ်ဆိုရင် ဆေးလေးဘာလေး သောက်ပါလား။ နင့်ကိုကြည့်ရတာ အခုတလော သိပ်အားမရဘူး။ ဆေးရုံမှာ ဆေးလေးဘာလေး စစ်သင့်တယ်”

“နင် ဘယ်သူနဲ့ ချိန်းထားတာလဲ”

အခန်းထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ယောက်ယက်ခတ်နေ သော ကျော်ကို နေလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ငါ ပြည့်နဲ့ ချိန်းထားတာ၊ သူနဲ့ ဘုရားသွားမလို့လေး မေးဖေလာရင် မသိဘူး။ အပြင်ထွက်သွားတယ်လို့သာ ပြောလိုက် နော်၊ ကျန်တာ ငါ့ဘာသာ ငါ ရှင်းမယ်”

ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ သူ့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိသည်။ အချစ်အတွက် နင် သတ္တိအရမ်းရှိတာ ငါ ဝမ်းသာပါ ဘယ် ကျော်။

နေကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အခိုင်အမာချထား မိသည်။

ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ ငါ့မှာ မာနရှိတယ်။ တိုးတက် နှုတွေ ရှိတယ် ... စသော ‘ငါ’စွဲတွေနှင့် သူမဟာ အခုချိန်မှာ တော့ လောကကြီးကို ဒူးထောက်လက်မြောက် အရှုံးပေးလိုက်ပါ ပြီ။

ချမ်းသာသော ပြည့်နှင့် ချမ်းသာသော ကျော်ထွန်း
နေနှင့်လ၊ ရွှေနှင့်မြပမာ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီ၍ လိုက်စေ
တင့်တယ်ပါသည်။ အမှန်တကယ် ဖြူစင်သော စိတ်ရင်းနှင့်အောင်
တို့ ရာသက်ပန် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်း
လိုက်ပါသည်။

ဘယ်လောက်ပဲ မာန်မာနတွေ ရှိခဲ့၊ ရှိခဲ့ ဘဝပျက်ခဲ့
ထိုမာနတို့သည် ပြိုလဲပျက်စီးသည်မှာ တစ်စိတ်ပင်ဖြစ်ပြီး
ဘယ်လိုမှ ကောက်၍ အသစ်တန်ဖန်ကောင်းမွန်တော့မည်မဟုတ်

အခန်း (၂၆)

“ဒေါ်ကြီးဥ... အန်တီဆွေ ရှိလားဟင်”
အိမ်နောက်ဖေးမှ ဝင်လိုက်စဉ် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်
နေသည့် ဒေါ်ကြီးဥကို လှမ်းမေးလိုက်ရင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်
သည်။

“ရှိပါတော်... သူ့သားတော်မောင်ကို ပွမ်နေလေရဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“မသိပါဘူး”

ဒေါ်ကြီးဥက မီးဖိုတက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသဖြင့် နေဘာမှ
ဆက်မမေးတော့ဘဲ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲ... ငိုထက် မင်းပိုသိမှာပေါ့ ကျော်သွေး
သိတာ”

တစ်ခါမှ မကြားစူး မာမာထန်ထန်လေသံကို ကြား
 ဖြင့် နေမှာ ထိုင်နေရအခက် ထသွားရအခက် ဖြစ်နေသည်။
 ဒီနေ့မှာ ကျူရှင်မသွားခင် စာရင်းလာအပ်မိသည့် နေ့အမှားလား

ကျော် ဘာတွေလျှောက်လုပ်၍ အန်တီဆွေ ဒေါသထွက်
 နေရသနည်း။ ပြီးတော့ နေကော ဒီမှာဆက်ထိုင်၍သင့်ပါသလား။
 “အို... ဘာဖြစ်လည်း ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ကိုစွန့်ခွာ
 လာတာပဲလေ”
 “ငါ ဒီလောက်အတန်တန်ပြောထားရက်နဲ့ မင်း ငါ့
 ဂရုစိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ပြည့်ကို သားချစ်တာ မေမေ
 အသိအမှတ်ပြုပေးသင့်ပါတယ်။ သူ့မှာ ဘာတွေချို့ယွင်းချင်
 ရှိနေလို့လဲ မေမေ၊ ပြည့်ဆိုတာ တခြားသူလည်းမဟုတ်ဘူး
 မေမေပျက်စိအောက်တင် ကြီးခဲ့တာပါ”

“ဘာတွေချို့ယွင်းနေသလဲ ဟုတ်လား။ အိမ်ထောင်
 တစ်ခုပြုပါပြီတဲ့။ ဘာမှမချက်တတ် မပြုတ်တတ်တဲ့မိန်းမ၊ အိမ်
 ကိစ္စစိတ်မဝင်စားတဲ့မိန်းမကို စီးပွားရှာခိုင်းပြီး မင်းက ချက်တော့
 မှာလား။ မင်းပါးစပ်ဟိုမပြင်နဲ့ ကျော်သွေးညီညာ၊ အိမ်ဖော်ငှား
 အဝတ်လျှော်သည်ငှားမှာတွေ ငါ မကြားချင်ဘူး”

“အဲဒါ... မေမေ တစ်ဖက်သတ်ဆန်တာပါ”
 “ဘာ... မင်းက”

ဖြန်းခနဲအသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ရိုက်လိုက်တာကို သိ
 ထိုက်ရ၏။ မဖြစ်တော့ ဒီလိုကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ ထင်နေ၍
 မဖြစ်တော့ချေ။

နေ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ ဧည့်ခန်းတံခါး
 ဝေါက်နားမှာ ရပ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲကြည့်တော့ ဆိုဖာပေါ်တွင် ခေါင်း
 နှိုးစိုက်ကျထိုင်နေသော ကျော်နှင့်ဒေါသတကြီး မတ်တတ်ရပ်နေ
 သည့် အန်တီဆွေကို တွေ့ရသည်။

“အန်တီဆွေ”
 သူမခေါ်သံကြောင့် အန်တီဆွေက လှည့်ကြည့်ပြီး ကျော်
 ကတော့ ခေါင်းတောင်မော့မလာပါ။

“ရပ်တန်းက ရပ်ရင်ရပ်နော်၊ နောက်ထပ် ဘာမှလည်း
 မကြားချင်ဘူး။ ပြီးမှ ငါ့ကို အဆိုမဆိုနဲ့”
 အန်တီဆွေက မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် နေ့ရှေ့မှဖြတ်၍
 စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
 အန်တီဆွေနောက်မှ လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။

အပ်စရာရှိသည့် စာရင်းဇယားတွေ သေချာအပ်ပြီး ပြန်
 ထွက်လာတော့ သူ့ကို မတွေ့ရတော့ချေ။
 နေ့ သက်ပြင်းချကာ ဖိနပ်ခွံစီး၍ အိမ်ရှေ့မှ ထွက်လာစဉ်
 “နေ”
 “ဟင်”

တိုက်ထောင့်မှ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် နေ လှည့်ကြည့်
တော့ ကျော်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာက သိပ်မကောင်းသလို
မူနံတည်တည်နှင့် နေက ထူးပြီး ဘာမှမမေးမိသလို စကားလည်
မစဖြစ်ချေ။ ထို့ပြင် ထိုနေရာမှလည်း လှည့်ထွက်မသွားဖြစ်သေး
ပါ။

“နင့်ကို ငါ ပြောစရာရှိသေးတယ်”
အတော်ကြာမှ သူ့ထံမှ စကားသံထွက်လာသည်။
“အခုလား”
“မဟုတ်ဘူး။ ည ငါလာကြိုတဲ့အခါမှ”
“ဘာပြောချင်တာလဲ”
“နောက်မှ ပြောမယ်ဟာ”

သူက စိတ်တော်တော်ရှုပ်ထွေးနေသည့်ဟန်ဖြင့် ဆံပင်
တွေကို ထိုးဖွကာ နေရေမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ကျူရှင်အိမ်ဆီသို့ စက်ဘီးနင်းလာရင်း နေ့စိတ်ထဲမှာ
မကောင်းချေ။ တကယ်ဆို ပြည့်နှင့်ကျော်ဟာ အစစအရာရာ
လိုက်ဖက်နေတာကို အန်တီဆွေ ဘာကြောင့် သဘောမတူရတာ
လဲ။

ကျော်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသလို ပြည့်အတွက်
လည်း စိတ်မကောင်းချေ။ ကျော်ပြောပြ၍ ပြည့်မိဘတွေ စကား
ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးပြီဆိုတာ သိနေသည်။ ပြည့်က ဟိုအကြောင်း

ပြ ဒီအကြောင်းပြ အချိန်ဆွဲထား၍သာ ယခုထက်ထိ မသွားဖြစ်
သေးချေ။

ခက်တာက အန်တီဆွေဆိုတာကလည်း သူ့ဌေးဖြစ်ပေ
မယ့် ကိုယ်တိုင်လည်း စည်းစနစ်နှင့်နေသလို သူ့ရဲ့စည်းဘောင်
နှင့် ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် နေနိုင်ဖို့ဟာ ပြည့်လို လွက်လွက်
သိပ်လပ်နေတတ်သောသူနှင့် သိပ်မလွယ်ကူချေ။

“ဆရာမ... နေမကောင်းဘူးလား”
“ဟင်... ဘာလဲ”
“ဆရာမ နေမကောင်းဘူးလားလို့”
“ကောင်းပါတယ် အစ်မရဲ့”

“နွေးနွေးတို့ စာမေးပွဲတောင် ဒီလစမယ်လို့ ပြောတယ်
ဆရာမရဲ့”

“ဟုတ်လား... သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူတို့စာရကြပါ
ဘယ်”

ခြံရှေ့မှာ မြင်လိုက်ရသည့် လူရိပ်ကြောင့် နေ စာအုပ်
တွေ ကောက်ယူပြီး...

“သွားတော့မယ်နော်”

ဟု နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ ကျော်က
ဒီနေ့ရဲ့စက်ဘီးကို တွန်းယူနေသည်။ နေက စာအုပ်တွေကို စက်ဘီး
ရဲ့ ခြင်းထဲထည့်၍ စက်ဘီးပေါ်မတက်ဖြစ်သေးဘဲ လက်နှစ်ဖက်

ကို ခပ်တင်းတင်းပိုက်၍ သူ့ဘက်စောင်းတဲ့ကြည့်တော့ မီးရောင်ဆို တချို့နှင့် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရသည်။

“နင် ငါ့ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ကျော်”

“ငါတို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဝင်ရအောင်”

အချိန်ယူ၍ ပြောချင်နေပုံရသဖြင့် နေ ခေါင်းကိုညိတ်ညိတ်
“သွားဟာ”

သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ စက်ဘီးကို ခွဲ
တည်လိုက်သည်။ ထိုဆိုင်က တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော ဆိုင်တစ်
ဆိုင်ဖြစ်သည်။ သီချင်းအေးလေးကိုလည်း ဖွင့်ထားသေးသည်။

ကော်ဖီနှင့်မုန့်တွေမှာပြီး ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သေး
သည့် သူ့ကို နားလည်စွာ အတင်းစွတ်မမေးဘဲ ကော်ဖီကို တစ်ခွက်
ငုံကာ သွားလာနေသူများကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးနေမိသည်။

နေခင်းပမာ လင်းလက်နေခြင်းသည် လူတို့ဖန်တီးသော
အလင်းရောင်ကြောင့်ဖြစ်ပြီး သွားလာသူအချို့နှင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှား
နေသည်။

“ငါ မေမေ့ကို နားမလည်ဘူး”

ညည်းညူသလို ပြောဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့် သူ့ဘက်သို့
လှည့်ကြည့်တော့ ...

“ပြည့်မှာ ဘာတွေချို့ယွင်းနေသလဲ နင်သိလား”

“ဟင့်အင်း ... ငါ့အမြင်မှာတော့ ပြည့်က သိပ်ကိုပြည့်

ပိုပြီး အပြစ်ရှာဖွေခက်တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“အဲဒါပဲ သိပ်ခက်တယ်”

သူက နေမေးတာကို မဖြေဘဲ သူကသာ ပြောချင်ရာ
ပြောသည်။

“မေမေ့အမြင်ကို ငါ နားမလည်ဘူး၊ ပြည့်ကို သူ ဘာလို့
နှစ်သက်ရတာလဲ”

“အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလို့လား”

“ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲကွာ”

ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာပဲ လုပ်ယူသွားတတ်တဲ့ အန်တီဆွေရဲ့
သားကတော့ အန်တီဆွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်အပြည့်ပင်။ နေကတော့
ကိုယ်တိုင်လည်း စကားနည်းသူမို့ ဘာစကားနှင့်မှ နှစ်သိမ့်ရမှန်း
မသိစွာ ကော်ဖီပဲ ငုံ့သောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နာရီကို တစ်
ချက်ငုံကြည့်တော့ ...

“ကြည့်မနေနဲ့၊ တွေးလိုက်ရင် အဲဒီအိမ်ကိုတောင် မပြန်
ချင်ဘူး”

“နင်ကလည်း အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ ကိုယ့်အမေပဲ
နားဝင်အောင် ပြောပါလား။ ထစ်ခနဲရှိ ဒေါသဖြစ်မယ်၊ စိတ်ဆိုး
မယ်ဆိုရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အဲဒါကြောင့် နင်ဆိုမှာ အကူအညီတောင်းချင်တာဆို”

“ငါ့ဆီက အကူအညီဟုတ်လား”

“အင်း”

ကိုယ့်မျက်နှာကို ကိုယ်လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မေးတော့သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဘုရားရေ။

နေ့ဆီက အကူအညီကို သူက လိုအပ်သေးသတဲ့လား။ နေ့ တတ်နိုင်ရင် သူစိတ်ချမ်းသာအောင် ဘာမဆို ကူညီဖို့အသင့်ပါ။

“ပြောလေ ငါ နင့်ကို ဘာကူညီရမှာလဲ၊ အားမနာနဲ့” နေ့ စကားခေါ်ပြီး မေးတော့ သူက နာရီကို မော့ကြည့်ပြီး ...

ပြီး ...

“မေမေက နင့်ကို အထင်ကြီးတယ်၊ နင်ပြောသမျှကို သူ သဘောကျတယ်၊ အခု ငါနဲ့ပြည့်ကို ကူညီရမယ့်အကူအညီက မေမေ ငါတို့ကို သဘောတူလာအောင် ပြောပေးဖို့ပါ”

“ဟင်”

“ဘာလဲ ... နင်က မကူညီနိုင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ စဉ်းစားနေတာက နင့်အမေ ငါ့စကားကိုလက်ခံနိုင်ပါ့မလားဆိုတာကိုပါ”

“လက်ခံအောင် ကြိုးစားပေးပါဟာ”

“အေးပါ ... ငါ ကြိုးစားပေးပါ့မယ်”

နေ ခေါင်းညိတ်ကာ ကတိပေးလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာ

ဝင်းထိန်သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေ့ စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ ချစ်သူပျော်ရွှင်ဖို့ နေ့န့လုံးသားတွေ လမ်းခင်းပေးရလျှင်လည်း ကြည်ဖြူကျေနပ်စွာ ခင်းပေးမှာပါ။

“သွားရအောင်”

“အင်း”

သူက ပိုက်ဆံရှင်းသည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ သူက စက်ဘီးပေါ်တက်ပြီး နင်းသည်။ နေ့က စက်ဘီးပေါ်ခုံတက်လိုက်စဉ် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားကာ ...

“ကျော်”

“အ”

ခေါင်းမူး၍ စက်ဘီးပေါ် မတက်မီဘဲ လှိမ့်ကျသွားစဉ် “နေ”

စက်ဘီးကို ကျွတ်ယာ ဒေါက်ထောက်၍ နေ့ကို ပြေးပွေ့လာသည်။ သူ့ကို မှုန်ဝါးဝါးသာ မြင်ရပြီးနောက် နေ့ကမ္ဘာဟာ မှောင်အတိ။

မကြားချင်ဘူး။ မကြားပါရစေနဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ဒီပြဿနာအရှုပ်ထုပ်ကို နေ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကိုယ့်ဗိုက်ကို တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်လို ငုံ့ကြည့်မိသည်က ကယောင်ကတမ်း ဆန်စွာ။

ပြီးတော့ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိသော မျက်ရည်တွေ။ နောက်ပြီး ခန်းဆီးတစ်ဖက်တွင်ရှိသော သူ့ကို နေ မည်သို့မည်ပုံ နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်နည်း။

နေ့မျက်ရည်တွေကိုမြင်တော့ ဆရာဝန်မက နေ့ခုတင် ဘေးမှာ ထိုင်ချကာ ...

“ဆေးခန်းရှေ့က ညီမရဲ့ခင်ပွန်းလား”

“ရှင်”

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ကြောက်လည်း မကြောက်နဲ့နော်၊ သားဦးမို့ စိုးရိမ်နေတာထင်တယ်။ ဒါက မိခင်တိုင်းမှာ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထရှိပါတယ်”

ဖြေဆေးထိုးပေးနေသည့် ဆရာဝန်မလေးကို နေ တွေ ဝေစွာငေးကြည့်ရင်း ဘာစကားမှမဆိုနိုင်ချေ။

ဘယ်လိုထင်ကြမည်နည်း။ သူ ဘယ်လိုပဲ နှစ်သိမ့်၊ နှစ်သိမ့် ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိအဖြစ်မို့ ဘာမှမထူးပေ။

“ဟင်”

မျက်ရည်တွေနှင့် ခန်းဆီးစကို ငေးမိချိန် ခန်းဆီးနားမှ

အခန်း (၂၇)

“ရှင်”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် နေ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုတွေနှင့်။

ပြီးခွင်နေသည့် ဆရာဝန်မလေးရဲ့မျက်နှာဟာ နေ့ကို လှောင်ပြောင်နေသလား။

ဘုရားရေ ...

နေ မမျှော်လင့်သောပြဿနာသည် ဘယ်ရှုထောင့်မှ ပေါ်လာရသနည်း။

ယခုထက်ထိ မျက်လုံးကြီးပြုံး၍ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင် သည့်နေ့ကို မကြားဘူးထင်၍ ...

“ညီမမှာ ကိုယ်ဝန်နှစ်လရှိပြီ”

ခွာသွားသည် ခြေထောက်တစ်စုံ။

ဘုရားရေ။

ဒီပြဿနာကို မသိအောင် မည်သို့ဖိစီးရမည်ကို ခေါင်းမှ
မတတ် စဉ်းစားနေချိန် သူ ... သူ သိသွားပြီပေါ့။

နေ့ကို ကြည့်လာမည့် အထင်သေး ရှုတ်ချမည့် မျက်စိ
တွေ၊ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်မည့်စကားသံတွေ ... အို မကြားရပါရစေနဲ့
လား။

“ညီမ ခင်ပွန်းကတော့ ပျော်နေတော့မှာပဲ”

နေ ခေါင်းယမ်းကာ တံတွေးကို ခဲရာခဲဆစ်မျိုးချုပ်ပြီး...

“ကျွန်မ ခင်ပွန်းမဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ သူက ကျွန်မ
သူငယ်ချင်းပါ”

“ဟယ် ဟုတ်လား ... ဆောရီးနော်၊ ဆောရီး။ တို့က
ဆေးခန်းထဲ ပျာယာခတ်နေအောင် ဝင်လာတော့ ရှင်ခင်ပွန်းမှတ်
နေတာ၊ ဆောရီးနော်”

“ရပါတယ်”

နေ ခုတင်ပေါ်မှ အားတင်း၍ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟင်”

“အို”

ခေါင်းတွေ မူးဝေကာ ခုတင်ပေါ်ပြန်ပြီလဲကျသွားတော့
ဆရာဝန်မလေးက စိုးရိမ်တကြီးလာတဲ့ကာ ...

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ သူငယ်ချင်းကို ကူတွဲဖို့ ခေါ်လိုက်ရ
မလား”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ ... မခေါ်ပါနဲ့”

နေ ခေါင်းယမ်းကာ အားတင်း၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ထိန်းပြီး အပြင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကာရံထားသည့်
ခန်းသီးစကို တုန်ယင်နေသောလက်ဖြင့် ပင့်မကာ သူ့မျက်နှာကို
မော့မကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာချိန်
ရုတ်တရက် သူက နေ့ကို လာတဲ့တော့ မျက်ရည်တွေ တာတာမံ
ကျိုးသည့်အလား။

အသက်ရှူရခက်နေသလိုလို ပြေစရာစကားတွေ ဆွဲအ
နေသလိုလို သူ့စက်ဘီးနောက်မှ ငြိမ်သက်စွာလိုက်လာမိချိန်
သူ့ထံမမှ တောက်ခေါက်သံနှင့် စက်ဘီးကို လှူရှင်းသည့်တစ်နေရာ
တွင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရပ်ပစ်ကာ နေ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူကိုယ်
တိုင်လည်း စက်ဘီးပေါ်မှ မဆင်းဘဲ။

“နင် ... အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

သူ့မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်ဘဲ အင့်ခနဲ အသံထွက်ရှိက်ငို
မိသည်က ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်လောက်အောင်။

သိသွားပြီပေါ့။ ကိုယ့်အပေါ် အထင်သေးသွားပြီပေါ့။

“ငိုနေလို့ ငြီးတော့မှာလား၊ ပြဿနာက ငိုနေရုံနဲ့ ငြီးမှာ
လား”

သူက နေ့ကို ကျုံးအော်သည်။ ပြီးတော့ စက်ဘီးပေါ်မှ ဒေါက်ထောက်ဆင်းကာ နောက်မှာ ထိုင်နေသည့် နေပန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်၍ ခေါင်းငုံ့ငိုရှိုက်နေသည့်နေ့ကို ...

“နေ အဲဒါ ... ဘယ်သူလဲ အဲဒါ ဘယ်သူကြောင့်လဲ”

“ငိုမနေစမ်းနဲ့၊ ငါ စိတ်တိုလာပြီ၊ အဲဒီကောင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ၊ အဲဒီကောင်က နင့်ရည်းစားလား။ နင့်ရည်းစားလတ်ချက်လား”

ကိုယ့်ကြောင့် ချစ်သူကို မနာကျင်စေချင်ပါ။ သူ့ထပလက်ဖောင်းကို လွှဲ၍လွှဲ၍ကန်ကာ ...

“နင် နင် အဲဒီလောက်တောင် အညှာလွယ်ရသလား”

တားဆီးနေသည့် နေ့လက်တွေ ရပ်တန့်ကာ သူ့ကို အံ့ဩနာကျင်စွာ မော့ကြည့်မိ၏။

သူမဟာ တကယ်ပဲ အညှာလွယ်ခဲ့သလား။ ကိုယ့်ဆန္ဒမပါဘဲ ဖြစ်သွားတဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ နေ့ရဲ့အပြစ်တွေပါခဲ့လား။ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ အားချင်းမမျှ၍ အရှုံးပေးခဲ့ခြင်းကို နေက အညှာလွယ်ခဲ့သလား။

ရင်ဘတ်ထဲမှာ စူးအောင်နာကျင်ကာ တလှိုက်လှိုက်နှင့် ဖြစ်၍ သူ့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်လိုက်ချိန် ...

“နင် ... အဲဒီကို ဘာမှမပြောဘဲ မသွားနဲ့”

သူ့လေသံက အနည်းငယ် ပျော့ကျသွားသည်။ ပြီးတော့

နေ့ရှေ့မှာ ပြည်ညင်းစွာရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ ချော့မော့သောလေသံနှင့် ...

“နင် ငိုနေလို့ ပြီးမှာလား၊ နေရယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုပြီး ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

“ငါ အညှာလွယ်တာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့လက်တွေကို ပုတ်ထုတ်ပြီး နေ ငိုပြောတော့ ...

“ငါ သိတယ်၊ နင် အဲဒီလို အညှာမလွယ်မှန်း၊ ငါ သိနေတယ်၊ နင့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နင့်သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့”

မျက်ရည်တွေနှင့် ခေါင်းယမ်းတော့ ...

“ဖြိုးဝေဇော် ... ဒီ ... ဒီကောင်လား”

သူ့နှုတ်ဖျားမှ ထိုနာမည်ကို ကြားတော့ သရဲသဘက်လို နေ ထိတ်လန့်သွားရသည်။ သူ သူ ဘယ်လိုသိလိုက်ရတာလဲ။

“မပြောနဲ့၊ အဲဒီနာမည်ကို ငါ မကြားချင်ဘူး၊ ငါ ...

ငါ သေပါရစေတော့”

“ငါတို့ပြင်ဦးလွင်မှာ မှောင်တဲ့နေ့က မဟုတ်လား။

ဒီကောင် ငါ့ရဲ့ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တယ်၊ ဒါဆို ... ငါ ... ငါ့ကြောင့် နင်”

နေ မော့ကြည့်မိတော့ အံ့ကြိတ်နေသည့် ကျော်ပါးပြင်ထက်တွင် မျက်ရည်စတွေ၊ ပြီးတော့ လက်သီးကို ကျစ်နေအောင်

ဆုပ်ကာ ...

“နင် ဘာလို့ပြောရက်လဲ၊ ဘာလို့ ငါ့ကို မပြောရတာလဲ အခု ... ဒီကောင်ကို ငါက ဘယ်မှာ သွားစုံစမ်းရမှာလဲ”

“မပြောနဲ့ အဲဒီတိရစ္ဆာန် ငါ့အနား ရောက်လာလည်း ငါ သူ့ကို လက်ခံမယ်လို့ နင်ထင်နေသလား”

“ရှင်းမယ်၊ ရအောင်ရှင်းမယ်”

“ဟာ”

သူက အရှူးတစ်ယောက်လို ပြောနေသည့် နေ့ကို ...

“နင် ... နင် ... ဒီကလေးကို”

“ဘာလဲ ... ဒီကလေးကို ငါ ဘာလုပ်မယ်လို့ နင်ထင်နေသလဲ၊ ဘာဆိုလို့လဲ၊ ငါ မုန်းတီးတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ကလေးကို ဘာလို့သိက္ခာအကျခံမွေးရမှာလဲ”

“အလွယ်လေး ပြောမနေနဲ့ နေနေသော်၊ နင် အဲဒီလို လုပ်မှ ပြဿနာတွေ ပိုရှုပ်သွားမယ်”

“ဒါဆို နင့်ဆန္ဒက ငါ ဒီကလေးကို သိက္ခာရှိရှိ မွေးပေးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးတဲ့မိန်းမ ပြီးတော့ ငါ့ကို ရပ်တည်ရှင်သန်နေတဲ့ ငါ့အဖေ နင် ... နင်နဲ့ ဒီအကြံပေးရက်တယ်”

“ငါ အဲဒီလိုပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ပြီ နင့်ဆန္ဒအတိုင်း ဖျက်ချပါပြီတဲ့၊ နင့်ကိုယ်နင် အပျိုစင်တစ်ယောက်အနေနဲ့

လိပ်ပြာသန့်သန့်နေနိုင်လို့လား။ ဘာအသိမှမရှိသေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖို့ နင့်စိတ်တွေ ခက်ထန်နေသလား။ ငါ ပြုံးဝေဖော်ကို အဆက်အသွယ်လုပ်မယ်၊ ဒီရဲ့ ပြဿနာကို သူ တာဝန်ယူရမယ်၊ နင် စိတ်အေးအေးထား”

“တော်တော့ ထပ်မပြောနဲ့၊ အဲဒီကောင်ကို အသိပေးဖို့ အိမ်ဖို့ နင်ထပ်မပြောနဲ့၊ ပြောရဲရင် ပြောကြည့်လိုက်လေ၊ နင် ဒီနေ့ အကြောင်းကြားရင် မနက်ဖြန် ငါ့အလောင်းတွေ့စေရမယ်”

“အဲဒါဆို အခု အဲဒါက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“သူ့ဘာသာ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

နေ ပြောပြီး စက်ဘီးကို တွန်း၍ထွက်လာတော့ သူက နေလည်း မနေနိုင်စွာ လိုက်လာပြီး ...

“အေး ... အဲဒီလို ပြီးသွားရင်တော့ အကောင်းသားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီထဲက ဟာလေးက ဒီတိုင်းနဲ့ ပြီးသွားမယ်လို့ နင်ထင်နေသလား”

“အဲဒီလိုမဖြစ်တော့လည်း နှစ်လောင်းပြိုင်ပေါ့”

“နေ”

“ငါ ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ နင် ကျေးဇူးပြုပြီး တိတ်တိတ် နေစမ်းပါ”

“နေရာ”

အခန်း (၂၈)

အိမ်ပေါ်တက်လိုက်စဉ် မေမေ့ရဲ့ဘုရားရှိခိုးသံကြား
တော့ အလိုလို ငိုချင်လာခဲ့သည်။

မျက်စိမှိတ်၍ ဘုရားအာရုံပြုနေသည့် မေမေ့ကို ကြား
စွာ ငေးကြည့်ရင်း ကျဆင်းလာသည့် မျက်ရည်တွေကို မသုတ်

အိမ်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ အရပ်ကြိုးပျက်၍
သွားပြီး ရှိုက်သံမဲ့မျက်ရည်တွေ သွပ်ခိုးပျက်နာကြက်ကို မော့
ရင်း မျက်ရည်တွေက နားထင်မှတစ်ဆင့် ဆံပင်တွင်းဆီသို့

ဖြူးဝေဇော်ကို အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြိုးစား
ကျော်ရဲ့စကားသံတွေက ခါးသီးစွာ နားထဲသို့ ဝင်ရောက်

လာခဲ့သည်။ သူများရဲ့ဘဝကို အလွယ်တကူ ချိုးယူခဲ့သော
အထူးသဖြင့် နေမချစ်သောသူရဲ့ရင်ခွင်မှာ နေ့ဘဝကို မအပ်

ဘာဟာ နေ့ရဲ့မှိုက်မဲခြင်းလား။

ယခုဖြစ်ပျက်နေသည့် အဖြစ်အပျက်ကို လုံးဝ မလိုလား
နိုင်ပါ။ ခုထက်ထိလည်း လက်မခံနိုင်အောင် ခံစားချက်မျိုးစုံနှင့်
ဆင်ထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိသည်။

အထင်သေးသွားပြီဖြစ်တဲ့ ချစ်သူရဲ့ရှေ့မှာ မိမိ ရှေ့ဆက်
ရပ်တည်နိုင်ပါတော့မလား။ နောက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မာနနှင့်
မျက်နှာမော့ထားနိုင်သမျှ အခုတော့ လူတွေရဲ့တံတွေးခွက်ထဲ
ကော်လက်ပျောရမည့်အဖြစ်။

အိမ်ရာခင်းစကို ကြေမ္မမတတ် လုံးချေရင်း ဖြေရှင်းစရာ
နည်းလမ်းတွေက ထွက်မလား။

ဒီကလေးကို နေ မွေးရမယ်တဲ့လား။

အတွေးနှင့်အတူ ခေါင်းယမ်းခါပြီးသား။ ဟင့်အင်း...

အအမရှိတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖို့ နေ့မှာ အဲဒီလောက်
သတ္တိမရှိပါ။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှလည်း ထိုအတွေးကို လက်မခံနိုင်
ချေ။

ဒါဖြင့်။ ဒီကလေး လူ့လောကထဲဝင်ချောက်မလာဖို့
ဘားဆီးရင်ကော။ ဒါဆို သိရှိနေပြီတဲ့ ချစ်သူရှေ့ နောက်ပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အပျိုစင်တစ်ယောက်အနေနှင့် လိပ်ပြာလုံစွာ
နေ ရပ်တည်နိုင်ပါ့မလား။

ဘယ်ဖြစ်မလဲနော်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မရှုက်ရင်တောင်

ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုတောင် ရှက်လာခဲ့ပြီ။ ယခုချက်ချင်းပင် လူ့လောကထဲမှ အစိုးအငွေ့သဖွယ် ပျောက်ကွယ်ချင်မိတော့သည်။

လွတ်လပ်စွာ ကျဆင်းနေသည့် မျက်ရည်တွေကို မေမေ့ရဲ့အမျှအသံကြောင့် အတင်းတားဆီးမိသည်။ နောက်ပြီး သိပ်မကြာခင် ထလာသည့် အမေ မရိပ်မိအောင် ထိန်းချုပ်ဖို့တော့ လွယ်မည်မထင်။

“ထမင်းမစားတော့ဘူးလား သမီး”

“နေ ခေါင်းကိုက်လို့ မစားတော့ဘူး မေမေ”

မေမေက နေ ခုတင်ဘေး၌ တင်ပလွဲထိုင်၍ နဖူးကို စမ်းပြီး ...

“ကိုယ်လည်း မပူပါဘူး။ ဒီခုတလော သမီးကိုကြည့်တာ ခဏခဏ နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ဆေးခန်းလေး ဘာလေး ပြုကြည့်ဦး”

နေ အိပ်ရာထဲမှ ကျုံးထ၍ မေမေ့ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားမိသည်။

တစ်ခါမှ ယခုလို ပွတ်သီးပွတ်သပ်မနေဖူးသဖြင့် မေမေ အံ့ဩနေလျှင် အံ့ဩနေပေလိမ့်မည်။ နေမကောင်း၍ အားငယ်ကာ နေသည်ဟု ထင်ကောင်းထင်ပေလိမ့်မည်။

“တစ်ခုခုစားလိုက်ပါလား။ ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ်”

“မစားချင်ဘူး မေမေ”

“ဘာလဲ၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”
အရေးတယူမေးလာသည့် မေမေ့စကားသံတွေက နေ့ကို ပို၍ကြေကွဲစေရသည်။

မေမေရယ် ...

နေ့ကို တစ်စုံတစ်ရာသော ဖေးမမှု ဒါမှမဟုတ် ယုံလွယ်ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ဆူငေါက်ရိုက်ပစ်ပါလား။ မယုံသင့်သူကို ယုံခဲ့တယ်။ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ တကယ်တော့ နေ့လောက် ဖိုက်မဲသူ ဘယ်သူရှိမှာလဲ။

“ပြောလေ ဘာပြောမလို့လဲ”

“မနက်ဖြန် နေ အလုပ်သွားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မေမေ အနိတိဆွေကို သွားပြောပေးပါနော်”

“အေး ... အေး သူတို့ကိုလည်း အားနာစရာကောင်းနေပြီ။ သမီးက အလုပ်ခဏခဏပျက်နေတော့ သူတို့အလုပ်တွေ ရှုပ်ရတယ်လေ။ သမီးကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မဆွေက သမီးမို့ မပြောတာ”

မေမေက ထိုင်ရာမှထပြီး ...

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ဆေးသောက်အိပ်လေ”

နေ ဘာမှမပြောပေမယ့် မေမေက အိပ်ဆေးဘူးလေး လာပေးပြီး တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးသွားသည်။

ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဒီအရှုပ်ထုပ်ရှင်းရေး နေ

ဘယ်လိုကြံစည်ရမည်နည်း။

သက်ပြင်းတွေ အခါခါချရင်း မျက်ရည်တွေလည်း ကျစရာကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။

ခုတင်ထက် ပြန်လှဲ့ချ၍ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစား၍လည်း မရ။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ် ...

“အေး ... ဒီအတိုင်း လူက နေနိုင်ပေမယ့် အထဲကဟာက နေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာအသိဉာဏ်မှမရှိသေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို လူ့လောကထဲက မောင်းထုတ်နိုင်ဖို့ နှင့်စိတ်တွေ မကြမ်းတမ်းဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်”

“ငိုနေလို့ ပြဿနာက ပြီးသွားမှာလား”

“နေရေ ... မေမေ မဆွေကိုဝင်ပြောရင်း ဈေးဘက်သွားဦးမယ်၊ နေမြင့်အောင် အိပ်မနေနဲ့ ခေါင်းပိုက်ကိန်နေမယ်”

အိပ်ခန်းပေါက်ဝကနေ လှမ်းပြောလိုက်တဲ့ မေမေစကားသံကို ကြားရသည်။

နေ ဆက် လှဲ့ချင်စိတ်မရှိတော့သဖြင့် အိပ်ရာမှ ထကာ မှန်တင်ခုံဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် ဆံပင်တွေ ဆုတ်ဖွာနေသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မကြည့်ချင်တော့ပါ။

မျက်လုံးအကြည့်က မှန်တင်ခုံဆီ ရောက်သွားသော မေမေ မနေ့က လာပေးသည့် အိပ်ဆေးပုလင်းဆီ ကြည့်နေရင်း နေ့အတွေးက လက်ခနဲ။

နေသာ ဒီလောကထဲမှာ မရှိတော့ရင် ဘယ်သူတွေရဲ့ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့သံတွေ၊ အရှက်ရစရာတွေ၊ သိက္ခာကျစရာတွေ၊ ဖခင်မရှိဘဲ လူ့ပြည်ဝင်လာမည့် ကလေးတစ်ယောက်။ ဒါတွေဖြစ်လာစရာမှ မရှိတော့ပါ။

နေသည် တုန်ယင်နေသော လက်နှင့် အိပ်ဆေးပုလင်းကို ကတုန်ကယင်ဖွင့်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါးပေါ် မှောက်ချလိုက်တော့ အဖြူရောင် ဆေးလုံးတွေ ခုန်ဆင်းလာကြသည်။ အိပ်ဆေးပုလင်းကို တွေ့ဝေစွာကြည့်ပြီး နေ ခေါင်းရင်းမှ ထောင်ထားသည့် မိသားစုဓာတ်ပုံလေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

ဖေဖေ ... နေ ဖေဖေဆီ အရောက်လာခဲ့မယ်။ မိုက်ပဲတဲ့ သမီးတစ်ယောက်အတွက် အဲဒီလမ်းက အသင့်တော်ဆုံးပါ။

မေမေ နေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ့်ပြဿနာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဖြေရှင်းရဘဲ သူ့ဘေးကြောင့်စွာ ကြံစည်လိုက်ချင်ဟာ အားလုံးရဲ့သိက္ခာကို နေ အဖက်ဆယ်ပေးတာလို့ မေမေယူဆပြီး နေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

နောက်ပြီး နုနယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့မာန်ပါသည့် အပြု။ မတူတော့ဘူးနော်။ အဲဒီထဲက မိန်းကလေးလို

နေ့ဘဝက မဖြူစင်တော့ပါ။

မျက်လုံးကို နေ မှိတ်ချလိုက်စဉ် မျက်ရည်တွေက တလိုင့်လိုင့်။

သို့သော်... နေ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ပုတ်ချလိုက်သဖြင့် နေ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် ဆေးလုံးဖြူဖြူလေးတွေက ပြန့်ကျဲလျက်။ နောက်ပြီး ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်နေသည့် ကျော်။

“နင် တော်တော်မှိုက်မဲလှချည်လား နေနေသော်၊ ဟင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

နေ မျက်ရည်တွေကို လွတ်လပ်စွာ စီးဆင်းခွင့်ပေးလိုက်ပြီး ...

“ငါ ဒီလိုလုပ်မှ ဒီရဲ့အရှုပ်ထုပ်က ဇာတ်သိမ်းသွားမှာလေ”

“အေး... အဲဒါမှ ပိုရှုပ်မှာ၊ သေသွားတဲ့ နှင့်အလောင်းကို ဘာကြောင့်သေတာလဲ စမ်းသပ်မယ်၊ အဲဒီအခါမှ ပိုပိုရှုပ်မှာ... နားလည်လား”

နေ ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချေမိတော့သည်။ ခြေမခိုင်တော့သဖြင့် မှန်တင်ခုံခြေရင်းမှာ ပြိုလဲကျသွားသည်။

“ငါထင်တော့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်မှိုက်မဲလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ ဘာလို့ သတ္တိနည်းရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ သတ္တိနည်းတာ ဝန်ခံတယ်၊ ဖခင်မပေါ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖို့ထိ ငါ သတ္တိမရှိဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့မှာ ငါ မခံစားနိုင်ဘူး။ ငါ့ရဲ့စိတ်က အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို မမေ့နိုင်လို့ သူတို့တွေရဲ့ အထက်မှာနေပြီး ငါ့ကို ရစရာမရှိအောင် ပြောကြမှာကို ငါ မခံစားနိုင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့... နင်လုပ်ပုံတွေက မဟုတ်သေးဘူး နေ” သူ့စကားကို နေ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ခေါင်းတွင်တွင်ယမ်း၍ ငိုနေချိန်။

“တကယ်လို့ ငါ နင့်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်ကော”

“ဟင်”

မထင်မှတ်တဲ့စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကိုယ့်နားကို မယုံနိုင်။ ပြီးတော့ ပြောလာသူရဲ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေနှင့်။

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“ကဲ... မဖြစ်နိုင်တော့ နင် ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ဟင့်အင်း... နင့်ကို လှည်းကျိုးထမ်းခိုင်းတာ ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ငါ မလုပ်ရက်ဘူး။ ဒီကိစ္စ နင်နဲ့မှမဆိုင်တာ”

“ဒါပေမဲ့... ငါပယောဂကြောင့် ဒီလိုဖြစ်လာတာ”

“ပြည့်... ပြည့်ကို ငါ ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှာလဲ”

“အဲဒါတွေ တစ်နေ့ကျရင် သူ့ဘာသာသူဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ငါပြောတာကိုပဲ နင် လက်ခံဖို့ ငါ နင့်ကို လက်ထပ်မယ်”

“ကျော်”

မျက်ရည်စတွေနှင့် ထွက်သွားသော ကျော်ကျော်ပြင်ကို
ကြည့်ရင်း နေ ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာ။

မိမိပေးချင်တာက ချစ်သူကို သန့်စင်သော ဘဝ။ အခု
ချစ်သူရမယ့်ဘဝက မသန့်စင်သောဘဝကို စောင့်ရှောက်ဖို့
ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေလဲ။

အခန်း (၂၉)

အဆုံးသတ်မှာတော့ ကျော်ဟာ အန်တီဆွေကို မည်သို့
ပြောလိုက်သည်မသိ။ ထိုကိစ္စတွေ ပြီးသွားပြီး တစ်ပတ်တိတိ
အကြာမှာ အန်တီဆွေက အိမ်ကိုလာပြီး နေ့ကို တောင်းပေးသည်။
ကျော်ကိုတော့ လုံးဝမတွေ့ရ။

နေ့ကိုယ်တိုင်တောင် တွေ့ရဲမှာမဟုတ်။ ပြည့်အပေါ် သိပ်
ချစ်သော ကျော်ရဲ့အချစ်တွေကို သိနေလို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
မုန်းတီးလှသည့်နေ့ဟာ သူများတွေ ကွဲကွာဖို့ လူဖြစ်လာခဲ့ရသ
လား။

“သားက ပြောတယ်... သမီးက မင်္ဂလာပွဲကို အကန့်
ရုံးပဲ လုပ်ချင်တယ်ဆို ဟုတ်လား။ အန်တီတို့ဆန္ဒကတော့ အဲဒါကို
သဘောမကျဘူး။ တစ်သက်မှာ တစ်မင်္ဂလာ မဟုတ်လား”

အန်တီဆွေကတော့ ပြောင်းလဲသွားသည့်အခြေအနေ တစ်ခုအပေါ်မှာ သံသယရှိနိုင်သလို၊ ပြည့်မှ နေလို့ ပြောင်းလဲ သွားခြင်းကိုလည်း ရှုပ်ထွေးနိုင်မည်။

နေကတော့ ကျော်ကို နားလည်ပေးလိုက်သည်။ နောက် ပြီး ကျေးဇူးလည်းတင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အရှက်ရတော့မည့် နေ့ကို ကယ်တင်ခဲ့သလို၊ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေဖြစ်စေရန် တောင်း ရမ်းပေးခြင်းကိုလည်း နေ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ချစ်သူရဲ့ကြေကွဲနာကျင်နေမည့်အဖြစ်ကို သိပြန်တော့ ဒီရဲ့တောင်းရမ်းခြင်းကို လက်မခံနိုင်အောင်ပင်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီဆွေ၊ တစ်သက်မှာ တစ်မင်္ဂလာ ဆိုပေမယ့် ပကာသနပါတဲ့ မင်္ဂလာပွဲထက် အကျဉ်းရုံးပြီး လျှာသင့် တာ လျှာတာက ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ”

အန်တီဆွေ ပြန်သွားတော့ မေမေက ...

“ဘယ်လိုဉာဏ်နဲ့လုပ်လိုက်တာလဲ မိစ္ဆာနေ၊ ဟိုက သား တစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ အခု ညည်းလုပ်ပုံနဲ့ ကောင်းသေးရဲ့လား”

နေကတော့ ကောင်းတယ်လို့လည်း မပြောသလို၊ ဆို တယ်လို့လည်း မပြောပါ။

စက်ရုပ်ဆန်ဆန် ပြောနေတော့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဒါဟာ မတရားဘူးဟု သိထား ပေမယ့် ဒီလိုမှ မရွေးချယ်ခဲ့လျှင် နေ့မှာ ရွေးချယ်ရာနည်းလမ်း

တွေမှ မရှိတော့ဘဲနော်။

အကျဉ်းရုံးမင်္ဂလာပွဲက တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်၍ ပြီးမည် ထင်သော်လည်း တော်တော်ကို စည်ကားခဲ့သည်။

နေ့မျက်နှာမှာ ဟန်ဆောင်အပြုံး ရှိနေပေမယ့် ကျော် မျက်နှာကတော့ အပြုံးတစ်ချက် မရှိချေ။ ညှိုးနွမ်းနေသောသူရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

သူ့ချစ်သူနှင့်ရွှေလက်တွဲဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့သော ကျော်သည် ပြည့်မဟုတ်သော နေ့ကို လက်ထပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဘယ် လောက်တောင် ကြေကွဲနေမလဲ။

“နေ ... ငါ ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ နင် ဘာပြောချင်လဲ”

ကျော်က တိုက်ပုံအင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ချိတ်နှင့်ချိတ်ကာ

“ငါတို့ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ပွဲရုံကို ပြောင်းနေရအောင်”

“ဟင်”

နေသည် အံ့ဩစွာ ဘာစကားမှမဆိုမိချေ။ ကျော်က ဆက်၍ ...

“အဲဒါ ငါ နင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားကတည်းက ဘာကြောင့်ပြောင်းနေမလဲ နင်လည်း သိမှာပါ”

“ဒီမှာနေရတာ နင့်အတွက် မလွတ်လပ်ဘူးထင်လို့ လား”

နေအမေးကို သူက မဖြေဘဲ ...

“ငါ မနက်ဖြန် ဖေဖေတို့ကို ပြောမယ်”

“ဒါဆို ငါ့အမေကို ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့ရမှာလဲ၊ နင့်မှာ မိဘ အစုံအလင်ရှိပေမယ့် ငါ့မှာက အမေတစ်ယောက်တည်း”

“ဒါတော့ စဉ်းစားပေါ့”

ကျော်က နေဆန္ဒ ဘာမှမလိုအပ်ဟူသောပုံစံနှင့် ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားခဲ့၏။ ပြန်လာတော့ အရက်တွေ သောက်လို့၊ သူ့မိဘတွေရှေ့မှာ နေ မျက်နှာပျက်ရပေမယ့် အနံ့ထဲရောက်တော့ ...

“နင် ဘာလို့အရက်သောက်ရတာလဲ”

အန်တီဆွေတို့ကြားမှာစိုးသောကြောင့် ကျယ်ကျယ် မပြောရဲ။

“ငါ စိတ်ညစ်လို့၊ ငါ ဘာလို့စိတ်ညစ်လည်း နင် သိပ်တယ်၊ ပြည့် ငိုနေတယ်၊ ပြည့်ငိုနေတာကို ငါ မကြည့်ရက်ဘူး၊ ငါက သူ့မျှော်လင့်ချက်ကို ရိုက်ချိုးတယ်တဲ့၊ ငါ့ကြောင့် ... ငါ့ကြောင့် သူ အရာရာကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာတဲ့၊ ငါ သူ့စကားတွေကို ဘယ်လိုမှနုလုံးသားနဲ့ နားထောင်ခဲ့သလဲ နင် ပြောစမ်းပါ”

ဒါဆို ကျော်နှင့်ပြည့် တွေ့ခဲ့ပြီးပြီပေါ့။

“ငါ့ကြောင့် သောက်လာတယ်ဆိုရင် ငါပြောမယ် ကျော်၊ ငါနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ နင် အရက်သောက်တယ်ဆိုရင် နင့်မိဘတွေ

ကို ငါ ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှာလဲ၊ ငါ့ကို ဘာကြောင့်ပဲ လက်ထပ် ငါ့ကြောင့် နင် အရက်သောက်ရတယ်ဆိုရင် ငါ ခံစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေနဲ့၊ နင် ဒီအရက်ကို မသောက်လို့ မရဘူးလား။ ဒါဖြင့် နင် ငါ့ကို ပေးဆပ်ခဲ့တာဟာ အရက်သမား တစ်ယောက်အဖြစ် အဖတ်တင်မယ်ဆိုရင် ဘာမှမဖြစ်သေးခင်မှာ လမ်းခွဲကြရတာက အကောင်းဆုံးပဲ၊ ငါ့ကြောင့် နင်ပျက်စီးလေလွင့် မယ်ဆိုရင် ရတယ်၊ ငါ့ကို ကွာရှင်းပေးပါ။ နင်ဖြစ်ချင်သလို ဒီ ကလေးကို ဖခင်မပေါ်ဘဲ ငါ သတ္တိရှိရှိနဲ့ မွေးမယ်၊ နင် အရက် မသောက်ပါနဲ့၊ တကယ်တော့ ငါ မှားသွားတယ်၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ငါ လက်မခံသင့်ဘူး။ လူတစ်ယောက်စိတ်ချမ်းသာဖို့ အများထိ ခိုက်ကြေကွဲအောင် ငါလုပ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ”

ကျော်က နေပြောသမျှကို ငေး၍နားထောင်နေသည်။

ပြီးတော့မှ မျက်နှာလွဲကာ ...

“ငါ ကတိပေးတယ်၊ နင်ထင်သလို ငါ အရက်သမား မဖြစ်စေရပါဘူး”

မနက်ထမင်းစိုင်းမှာ ကျော်က သူပြောခဲ့သည့် အကြောင်း အရာကို အကောင်အထည်ဖော်လေသည်။

“မေမေ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ပွဲရုံကို ကြီးကြပ်ဖို့ လိုတယ်ဆို”

“အေးလေ ... စိတ်ချရတဲ့ လူယုံက မရှိသေးတော့ ဒီကနေပဲ သွားလိုက်၊ လာလိုက် လုပ်နေရတာပေါ့”

နေကတော့ ထမင်းကိုပဲ ငုံစားနေမိပြီး သူတို့ရဲ့စကားပိုင်းမှာ ဝင်မပါမိချေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သားတို့ ရန်ကုန်မှာပဲ ပြောင်းနေမလို့”

“ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်မတုံး”

နေ မော့ကြည့်လိုက်စဉ် အန်တီဆွေက နေ့ကိုကြည့်သည့်အကြည့်နှင့် ဆုံသည်။ ထိုအကြည့်တွေထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲဟု မေးနေသယောင်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့စကားက အရင်ပြောပြီး မင်းက ဖွဲ့ကို နဲ့နဲ့စပ်စပ် လည်လည်ဝယ်ဝယ် နားလည်ပြီးမှ သွားချင်ရတာလား”

“ပွဲရုံပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့သားပါ မေမေရာ၊ ခက်ခဲခဲခဲ ခဏပေါ့၊ သားတို့ တိုင်ပင်ပြီးပြီ”

“သားတို့ဆိုတော့ နေကကော လိုက်သွားမလို့လား”

“သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ လိုက်ရမှာပေါ့ ဆွေရဲ့”

ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည့် ဦးညီက ဝင်ပြောသည်။ သို့သော် အန်တီဆွေက နေ့ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်၍ ...

“ဒါဆို မမျိုးက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ခေါ်သွားဖို့က

လိုက်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ ညည်းအဖေ ခေါင်းချတဲ့အရပ် မဟုတ်လား”

ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဦးတည်ချက်က ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားခိုင်းစေချင်သည့်ဆန္ဒနဲ့ဖြစ်သည်။

လူကို စောင်းငဲ့ကြည့်နေသည့် ကျောက်ကိုမကြည့်ဘဲ ...

“မေမေ့ကို ခေါ်မသွားပါဘူး အန်တီဆွေ၊ မေမေ့ကို နေ အမြဲတမ်း စောင့်ရှောက်မှာပါ။ နောက်ပြီး မန္တလေးနဲ့ရန်ကုန် ကြားခဏ သွားနေမှာပဲဟာ၊ နေ လိုက်သွားဖို့ စဉ်းစားထားပါဘယ်”

“သားကတော့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီတစ်ပတ်အတွင်းပဲ သွားချင်တယ်၊ အဲဒါ မေမေ ကြည့်စိစဉ်ပေးနော်၊ နေ ... ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ဦး”

အန်တီဆွေ ဘာမှမမေးနိုင်၊ မပြောနိုင်အောင် နေ့ကို ခေါ်ထုတ်လေသည်။

ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ

တစ်ခါတစ်ရံ ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ
အောင်မြင်မှုတွေ ရှိနေတတ်တယ်။

နေ့ကို စိတ်ချလက်ချထား၍ တမလွန်ခရီးနှင့်သွားသော
မေမေ့ကို တမ်းတမိသည်။

နေဟာ ကျော်ထံမှ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်တွေကို ဆုံး
ရှုံးပြီး သူစိမ်းတစ်ယောက်သာသာ ဆက်ဆံခံရခြင်းသည် နေတို့
လက်ထပ်သည့်အချိန်မှစ၍ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့်လည်း နေ့ရဲ့
အရက်တက် အကျိုးနည်းကိစ္စကို မသိဘဲ စိတ်ချလက်ချထွက်သွား
နိုင်သော မေမေကြောင့် နေ ကျော်ရဲ့ဥပေက္ခာတွေကို နားလည်
ပေးနိုင်ခဲ့သလို ဘယ်တော့မှ ဆပ်၍မကုန်နိုင်သော ကျေးဇူးတွေ
နှင့်။

ဖြိုးဝေဇော်ရောက်ပြီဆိုတဲ့ ကျော်ရဲ့စကားကို နားထဲမှာ
ကြားယောင်မိတော့ အလန့်လန့် အထိတ်ထိတ်နှင့်ပေါ့။

နေတို့ တည်ဆောက်ခဲ့သော မေတ္တာဘုံလေး လဲပြိုရ
တော့မလား။

“မေမေ”

“ဟင်”

ရှုတ်တရက် အနားကိုပြေးလာသော သားကို မမြင်မိချေ။
ခေါ်လိုက်ခါမှ ပြုံးပြုံးပျာပျာနှင့် ...

“ဘာလဲ သား”

သားက နေ့ဘေးနားက ဒန်းပေါ်မှတစ်ဆင့် နေ့ပေါင်
ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး နေ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ...

အခန်း (၃၀)

ခြံထဲမှာ ဆော့ကစားနေသည့် သားကို ဒန်းပေါ်မှာထိုင်
ရင်း ငေးနေမိသည်။ နေ့အတွေးက အတိတ်ကို ရောက်လိုက်
အနာဂတ်ကို စဉ်းစားလိုက်နှင့် မသေချာတော့သည့် အခြေအနေ
တစ်ခုကို ရင်မောမိသည်။

သားရဲ့အနာဂတ်အတွက် သိပ်မကြာခင်သောကာလ
တစ်ခုမှာ ဘာမှန်းမသိသော အဖြေတစ်ခု ထွက်လာပေလိမ့်မည်။
အဲဒီအဖြေအကောင်းအဆိုးအတွက် နေ့မှာ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်
ကြိုးစားရဦးမည်။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းတစ်ခုကို ခက်ခဲစွာချလိုက်သည်။
မေမေရယ်။

“သားရယ်ပြတာလည်း မေမေက ရယ်မပြဘူး”

“မေမေ မမြင်လို့ပေါ့ သားရဲ့ ပြော... သားဘာပြော
မလို့လဲ”

ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို နမ်းပြီးမေးတော့ ...

“ဘွားဘွားတို့ ဘယ်တော့လာမှာလဲဟင်”

“သားရယ်”

သားဟာ မန္တလေးကို အရမ်းသွားချင်နေတဲ့ပုံနှင့် နေထိုင်
နေတိုင်း ဒါကိုပဲ မေးနေသည်။ နေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။
တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဒီရဲ့သံယောဇဉ်ကြီးတွေကြောင့် သားရဲ့
နှလုံးသားနုကို အနာတရမဖြစ်စေချင်ပါ။

“လာတော့မှာပါ သားရယ်၊ သားက မေမေခွဲခွဲပြီး သွား
နိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... ရဲ့ရဲ့က အကြာကြီးမသွားပါဘူး မေမေ
ရဲ့”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့သား”

မအေမျက်နှာ ညှိုးနေလျှင် အင်မတန်မှ သိတတ်စွာ
နေအကြိုက်လိုက်၍ ပြောတတ်သော သားကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ခပ်
တင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

“ဖေဖေ ပြန်လာပြီ”

သားက နေ့ရင်ခွင်ထဲမှ ခြံထဲသို့ ဝင်လာသော ကားကို

မြင်တော့ ပြော၏။ အိမ်က ကားရဲ့နောက်မှာ ပါလာသော ငွေမင်
ရောင် ပါကျဲဒိုးကြောင့် သားကို ...

“ညှို့သည်ပါလာတယ် မသွားနဲ့နော် သား။ လာ မေမေ
နဲ့ အိမ်ထဲသွားမယ်၊ ခြေလက်ဆေးပြီး အပေါ်မှာပဲနေရမယ်...
ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့”

အရာရာမှ သွက်လက်ချက်ချာသော သားသည် နေ့ရဲ့
စိတ်ဓာတ်အတိုင်း လူကြောက်တတ်သည်။ အိမ်မှာ သူနှင့်မသိ
မမြင်ဖူးသော ညှို့သည်လာလျှင် အပေါ်မှမဆင်းတော့ပါ။

တိုက်ဘေးမှပတ်၍ မီးဖိုဆောင်ထဲမှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်
သို့ ရောက်တော့ သားကို ခြေလက်ဆေးပေးနေစဉ် ...

“မမ ဦးလေးရောက်နေတယ်၊ ညှို့သည်လည်း ပါတယ်
တဲ့”

ဖူးဖူး လာပြောသဖြင့် ...

“အေး... အေး... ဒါဆို ဖူးဖူးမောင်လေးကို ခြေ
လက်ဆေးပြီး အဝတ်အစားလဲပေးထား... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

နေ မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်လာကာ ကော်ဖီဖျော်၍ ဗန်းထဲ
ထည့်ပြီး ညှို့ခန်းထဲသို့ဝင်လာစဉ် ...

“ဟင်”

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ခြေလှမ်းတွေလည်း ရပ်တန့်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ ...

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ကော်ဖီခန်းက လွတ်ကျ မသွား၍။ ဒါပေမဲ့ တုန်ယင်နေသော လက်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်း၍ မရချေ။

ဖြိုးဝေဇော် ...

နေ မုန်းတီးစွာ ပြန်မဆုံနိုင်ဟု သတ်မှတ်ထားသော ဖြိုးဝေဇော်သည် နေ့ရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ ပြီ။

“ဟော ... နေ”

သူကလည်း နေ့ကိုမြင်တော့ တရင်းတနီး လှမ်းကြည့် သည်။ ထိုအကြည့်ကို မုန်းတီးခဲ့သည်မှာ ယခုမှမဟုတ်။ ဟိုးယခင် ကတည်းက ကျော်မိတ်ဆက်ပေးခဲ့စဉ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။

ကျော်က နေ့လက်ထဲက ကော်ဖီခွက်ကို အလိုက်တသီ ယူပေးကာ သူ့ရှေ့မှာ ချပေးပြီး ...

“သောက်ကွာ”

“နေက ပိုတောင်လှလာတယ်”

အို ...

ပါးစပ်ရဲ့လိုက်တာနော်။

ဟိုစဉ်ကတည်းက မျက်နှာမှာ လူ့ယဉ်ကျေးတစ်ယောက်

ရဲ့အပြုံးကို တင်ထားလျက်။ ကွယ်ရာမှာ အပြုံးကျက် အပြုံးစား ခေါင်းကျက် ခေါင်းစားတတ်သော သူ့စိတ်ဓာတ်ကို နေက သိနေ ခဲ့သည်ပဲ။

“ထိုင်ပါဦး နေရဲ့၊ ကိုယ်တို့ မတွေ့ရတာ ခြောက်နှစ် တောင် ရှိပြီနော်”

“ထိုင်လေ”

ကျော်ကပါ တိုက်တွန်းနေတော့ နေ ဘယ်လိုမှ ပြန်ဝင် ၍ မရတော့ဘဲ ကျော်ထိုင်နေသည့် နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုတာမှာ ကပ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

နေကတော့ ပြောစရာစကားမရှိသလို ငြိမ်၍ထိုင်နေမိ သည်။ ကြာလာတော့ နားထဲကိုဝင်လာသည့် စကားသံတွေကို မကြားချင်စွာ။

“ကျော် ... နေ အပေါ်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ သားကို ထမင်းကျွေးရဦးမယ်”

“သားတစ်ယောက် ရှိနေပြီ ဟုတ်လား၊ ဒါ နေတို့သား ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင်”

နေကော၊ ကျော်ပါ မျက်နှာတွေပျက်ကုန်ရသည်။ သား ကို မတွေ့စေချင်လွန်း၍ ဆုတောင်းခဲ့ရသမျှ ယခုတော့ အရာ မထင်တော့ချေ။ သူက နံမူမှာချိတ်ထားသည့် နေတို့မိသားစုဓာတ်

ပုံကို သေချာသွားကြည့်နေသည်။

နေ ကျော်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်တော့ ကျော်ကလည်း ပြန်၍ကြည့်သည့်အကြည့်နှင့် ဆုံသည်။

“သားလေးတို့လား”

တစ်ခုခုသောစီးဝင်မှုဖြင့် သူ့အသံက တုန်ယင်နေသည် ဟု ထင်သည်။ မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ရလျှင် နေသည် ယခု ချက်ချင်းပင် ထိုဓာတ်ပုံကို ပြေး၍ ဖြုတ်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

“ကျော်သွေး... မင်းတို့သားက မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ မတူပါလား”

ပြန်လှည့်လာသည့် မျက်နှာကို နေ မုန်းတီးစွာ ကြည့် လိုက်ပြီး တစ်ခုခုဝင်ပြောဖို့ ပြင်ဆဲမှာ ကျော်က မျက်နှာရိပ်ပြု၍ ပြုံးကာ ...

“မင်းကလည်းကွာ ငယ်တုန်း ဘယ်သူ့ရှုပ်နဲ့ တူတယ် လို့ ပြောလို့ရမှာလဲ။ သားသမီးနဲ့မိဘ ရှုပ်တူရမယ်ဆိုတာ သတ် မှတ်ချက်တစ်ခုပါ။ ကုလားကြီးက တရုတ်လို အသားဖြူတဲ့ ကုလားလေးကို မွေးနိုင်တာပဲ”

“အင်းလေ ... ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“နေ သွားတော့မယ်၊ လိုအပ်တာရှိရင် ခေါ်နော်”

မည်သို့ပင်ထင်ထင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ လှည့်ကြည့် လာသည့်မျက်နှာကို ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာကြည့်၍ ချာခနဲလှည့်ကာ

အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

တော်တော်လေးကြာတော့ ကျော် ရောက်လာသည်။ မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်းချေ။

“ဘာလို့ သူ့ကို ခေါ်လာရတာလဲ၊ သူ့မျက်နှာကို နေ မမြင်ချင်တာ သိဖို့ကောင်းပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်က လိုက်ဖို့ အတင်းပြောနေတာ၊ လုံးဝဖြတ်ချထားခဲ့လို့ မရလို့”

“အခု ... အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ပြဿနာတော့ ရှုပ်တော့မယ်”

“ဘာရှုပ်စရာရှိလဲ၊ မင်းက ပြန်ပတ်သက်ချင်နေသေး လို့လား”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

နေသည် ထိုစကားကို ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်၍ သူ့ရှေ့သို့ မည်သို့ရောက်သွားသည်ကိုပင် မသိတော့ ချေ။

“ပတ်သက်ချင်နေတယ် ဟုတ်လား၊ မြိုးဝေဖော်ဆိုတဲ့ လူကို ပတ်သက်ချင်နေမှတော့ နင်တောင် လှည်းကျိုးထမ်းစရာ မလိုဘူး သိလား”

“တိုးတိုးပြောကွာ”

ကျော်သည် နေ့စကားကြောင့် ပြုံးပြုံးပျာပျာနှင့် တံခါး

အပြင်ဘက်သို့ ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်နှင့် ပိတ်လိုက်ကာ ...

“ဆော့နိုးကွာ ... တောင်းပန်တယ်၊ ကိုယ်ပြောချင်တာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်က ဒီနေ့အချိန်ထိ မင်းကို မျှော်လင့်နေတာ”

သူ့ကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ငေးမောကြည့်မိတော့သည်။

ပြောရက်လိုက်တာ။

ဖြူးဝေဇော်ဆိုတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲ မျှော်လင့်နေပါစေ ... သူဟာ နေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမခံစားရဘူးတဲ့လား။

“နေ”

ဖြူတခန့်ကြွဆင်းကျသွားသည့် မျက်ရည်ကို ဖြစ်သလို သုတ်၍ သူ့ခေါ်သံကို ကျောခိုင်းကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

အခန်း (၃၁)

အေးစက်သွားသည့် အခြေအနေတစ်ခုသည် သာမန်အားဖြင့် ကြည့်မည်ဆိုလျှင် တည်ငြိမ်ခြင်းအသွင်ဆောင်နေသော်လည်း တကယ်တော့ မကြာခင်မှာ ပုန်တိုင်းတစ်ခု ကူးရောက်ဖို့ အရှိန်ယူနေရခြင်းဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

သားကိုမခွဲနိုင်သောနေ့သည် အန်တီဆွေ သားကို လာခေါ်နေစဉ် မျှော်နေခဲ့ရခြင်းသည် သားကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပြဿနာဖြစ်ပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာ အန်တီဆွေရယ်၊ ဦးညီရယ် ရောက်လာသဖြင့် နေ့အပျော်သည် ဘယ်လိုမှမပင် တိုင်းတာ၍မရနိုင်ချေ။

အန်တီဆွေရောက်လာသည့်အချိန်သည် ကျော် ပွဲရုံသို့ သွားနေသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

“နေမကောင်းဘူးလား သမီး”

“ကောင်းပါတယ် အန်တီဆွေ့ လာကြည့်ခိုင်းရင် ရရဲသား နဲ့ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“အို ... မပင်ပန်းပါဘူး။ ကျုပ်ပြေးရဲ့မျက်နှာကို မြင် လိုက်တာနဲ့ ရှိသမျှအမောတွေ အကုန်လုံး ပြေသွားတယ်”

“ဒါဆို ... ရဲရဲက အမောပြေဆေးပေါ့ ဟုတ်လား ဘွားဘွား”

“ဟုတ်ပါရှင် ... ဟုတ်ပါ”

သားက ဦးညီပေါ်မှာထိုင်၍ အန်တီဆွေ့ကို လှမ်းခွဲလိုက် သဖြင့် အန်တီဆွေ့က သဘောအကျကြီးကျလျက် ရှိသည်။

နေက ထိုစကားဝိုင်းမှ မသိမသာနှင့် မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာတော့ သိပ်မကြာခင် အန်တီဆွေ့ပါ ကပ်ပါလာပြီး ...

“မေမေ မေးစရာရှိလို့ နေရဲ့ ... ထိုင်ပါဦး”

အန်တီဆွေ့က ထမင်းစားစားပွဲဘေးမှာ နေ့လက်ကို ဆွဲ၍ထိုင်စေပြီး ...

“သမီးတို့လင်မယားတွေ အဆင်ကောပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် အန်တီဆွေ့”

ဒါဟာ ... ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သော နေရဲ့အဖြေပင် ဖြစ်သည်။ အန်တီဆွေ့က နေ့လက်ကို ဖျစ်၍ ...

“အခုချိန်မှ ဒါတွေကိုလည်း ဖတ်ကြောင်းပြန်မလှန်ခင်

တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါကိုမသိဘဲနဲ့ ကျုပ် ဒီတစ်သက် အသေ ဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

စကားပလ္လင်တွေခံနေသော အန်တီဆွေ့ကြောင့် သတိ ထား၍ ...

“အန်တီဆွေ့က ဘာသိချင်လို့လဲဟင်”

“ဟင်း”

ဒေါ်ခင်ဆွေ့ သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာချပြီး နေ့ကို ကြည့် လိုက်သည်။

လူငယ်တွေအနေနီးစေချင်သဖြင့် ကျူရှင်သွားသည့်အခါ ကြိုပို့လုပ်ခိုင်း ပွဲရုံမှာခိုင်းနှင့် ဘယ်လိုပင် နီးစပ်အောင် ကြိုးစားကြိုး စား သူမ ထင်သလိုဖြစ်မလာဘဲ မမျှော်လင့်စွာ သားက ခင်ပြည့်စုံ ဆိုသော မိန်းကလေးကိုမှ နှစ်သက်သတဲ့။

မိန်းမချင်းမို့ နေ့ရဲ့ခံစားချက်တွေကို အနည်းငယ်တစ်စွန်း တစ်စ ခိုပိမိပေမယ့် မသိကျိုးကျွံပြုရင်း စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။

သားက ခင်ပြည့်စုံကို တောင်းပေးပါဟု ပြောတော့ အတော်ဒေါသဖြစ်ရသည်။

ပြည့်စုံတာချင်း အတူတူပေမယ့် ခင်ပြည့်စုံရဲ့မိဘက အိမ်မှာ အစစအရာရာ အိမ်ဖော်နှင့်။ ဖခင်ကလည်း အငယ် အနှောင်းကိစ္စ ရှုပ်သည်။

သားကိုချစ်လွန်း၍ လက်ခံပေးလိုက်ရင်တောင် ရွှေပေါ်

မြတင် အလိုလိုက်ခံရသော မိန်းကလေးကြောင့် သားလေး တစ် နေ့ကျရင် စိတ်ဆင်းရဲရမည်။

တခြားချက်တတ်ပြတ်တတ်တာကို နောက်ထား။ ကိုယ် ကျင့်တရားပျက်ပြားမှုကိုတော့ ဒေါ်ခင်ဆွေ နည်းနည်းမှ မကြိုက်။ ထိုသို့ သားနှင့်မိမိကြားတွင် ပဋိပက္ခအသွင်ဆောင်နေ စဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ မြန်းဒိုင်း နေနေသော်ကို တောင်းပေးပါဆို လာတော့မှ မျက်လုံးပြူး။ မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်ရသေးသည်။

သားကလည်း ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှမပြောခဲ့။ ပြော၍ မေး၍လည်း မရအောင် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းသွားကြသည်။

“အန်တီဆွေ”

“ဟင် ... ဪ”

“ဘာမေးချင်လို့လဲ မေးလေ”

ငေးဝိုင်းနေသည့် အန်တီဆွေကိုကြည့်၍ နေ မေးလိုက် သည်။ အန်တီဆွေက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ ...

“မေပေ အခုပြောတဲ့စကားတွေကို ပြောပြီးရင် ဒီစကား ဒီမှာပဲ ထားနော်”

“နေ နားလည်ပါတယ်”

“ခမီးနဲ့သား လက်ထပ်တော့ သားနဲ့ခင်ပြည့်စုံ မြတ် ပြီလား”

“ရှင်”

မျက်နှာမပျက်အောင် ထိန်းလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ရယ် ကာ မောကာဖြင့် ...

“အန်တီဆွေကလည်း ဘာများလဲလို့ လန့်သွားလိုက် ရတာ အဲဒါတော့ နေ အသေအချာမသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူးကွယ်၊ ပြတ်ပြီးပဲဖြစ်ဖြစ် မပြတ် သေးဘူးဖြစ်ဖြစ် ကလေးတွေရလာမှ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ဆက် တာမျိုး မဖြစ်သင့်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ကြိုက်လည်း မကြိုက်ဘူး”

“မဆက်ပါဘူး အန်တီဆွေရဲ့ ... နေသိပါတယ်၊ ပြည့် စုံရောက်တုန်းက ကျော် နေ့ကို အသိပေးပြီးသားပါ”

“အင်းလေ ... သိရင် ပြီးတာပဲ”

ကျော်ရောက်လာတော့ သားအမိသားအဖတွေ စကား ပြောကြ၊ ရယ်မောကြနှင့် နေက ထမင်းဝိုင်းအတွက် ငြိမ်နေသည်။

“ဖေဖေတော့ ညည်းတို့အဘိုးအဘွားလက်ထက်က တည်းက အမွေပေးခဲ့တဲ့ ဘယက်ကို ညည်းတို့အတွက် ပြန်ပြီး အမွေပေးချင်တယ်၊ ဒီဘယက်က ဖေဖေတို့ ချမ်းသာတဲ့ စည်းစိမ် တွေနဲ့တောင် လဲလို့မရဘူး။ ပစ္စည်းကလည်း တန်ဖိုးရှိသလို၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အမွေလည်း ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မြတ်မြတ် ခိုးခိုး သိမ်းထားဖို့ မှာချင်တယ်ကွဲ့”

ကျော်ရဲ့အကြည့်တွေကြောင့် နေ ထူထူပူပူနှင့် ခေါင်း

ယမ်းကာ ...

“မလိုပါဘူး ဦးညီရယ်၊ နေ လိုလည်း မလိုချင်ပါဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ငြင်းမနေနဲ့နော်၊ ဒါက ငြင်းကောင်း တဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး”

ဘယ်လိုမှမငြင်းသာသဖြင့် နေ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်

“သဘက်ခါ အလှူနေ့၊ ဖိန်းခွဲခါ ပြန်မယ်၊ ပြေးလေးကို ထည့်ပေးရမယ်နော်”

“ဟာ ... မေမေကလည်း သားကို မထည့်နိုင်ပါဘူး”

ကျော်က ခါးခါးသီးသီးဝင်ပြောတော့ အနံ့တိဆွေတ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးကာ ...

“ငါ သိနေပါတယ်၊ ပြောလိုက်တာနဲ့ ငြင်းတော့မယ် ဆိုတာ”

“မေမေကလည်း သားကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှမခွဲဘူး တာ သိရဲ့နဲ့”

“လိုက်သွားပါစေ ကျော်ရယ်၊ သားကလည်း လိုက်ချင် နေလို့ တတွတ်တွတ်ပြောနေတာ သိရဲ့နဲ့၊ ပြီးတော့ ကျောင်းဖွင့် ရင် ပြန်လာမှာပဲ ဘာစိုးရိမ်ရတာမှတ်လို့”

နေ ဝင်ပြောတော့ ကျော်က မကြည့်သလို လှည့်ကြည့် သည်။

“ဟုတ်ပါ့ ... သူက အကဲပိုနေတာ၊ ကျော်သွေးညီညာ

နော် ... မေမေ မင်းကို သိပ်ကြည့်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”
ညအိပ်ရာဝင်တော့ ဦးညီပေးတဲ့ ဘယက်ကိုယူ၍ ကျော် သက်ထဲထည့်တော့ ...

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ကျော်က သူ့လက်ထဲရောက်လာသော ဘယက်ကို ကြည့်၍မေးသည်။

“ဒါဟာ ကျော်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းပဲ”

“ဟာ ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

ကျော်က ခေါင်းကို လျှင်မြန်စွာ ယမ်းပြီး ဘယက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ...

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ နေ၊ မေမေက မင်းကို ပေး တာပဲ”

“ဟင့်အင်း နေ မလိုချင်ဘူး”

နေ ခေါင်းယမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ ဦးညီက နေ့ကို ကျော်ရဲ့ဖနီး၊ သူတို့ရဲ့ချွေးမတစ်ယောက်အနေနှင့် ပေးခဲ့ပေမယ့် မကေ လက်မခံရဲ့ပါ။ ကိုယ့်နေရာကိုယ် သိရမည်မဟုတ်လား။

“နေ”

ကျောခိုင်းလိုက်စဉ် ခေါ်သံကြောင့် နေ ခြေလှမ်းတွေ ခြေတန်သွားပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါ။

ကျော်က စားပွဲပေါ်မှ ဘယ်ဘက်ဘက်ကိုပြန်ယူကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆွဲဖြန့်၍ ဘူးလက်ပြောင်းပေးပြီး မလွတ်သေးဘဲ

“မလိုချင်လည်း ယူလိုက်ပါ။ ဘာမှအတွေးကျယ်မနေနဲ့ နေ ခေါင်းငုံ့မျက်နှာလွှဲကာ ...

“ဒါပေမဲ့ ...”

ကျော်က နေ့ကို ခေါင်းမာသောကလေးတစ်ယောက်နယ်ကြည့်ပြီး ...

“နေနေသော် ... မင်းက မင်းကိုယ်မင်း ကျော်သွေးညီညာရဲ့ဇနီးအဖြစ် ဘယ်တော့မှ မသတ်မှတ်တော့ဘူးလား”

“ကျော်”

အဲဒီမေးခွန်းကို နေက မေးရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ငါ့မှာမရှိဘူး။

“ဘာမှဆက်မပြောနဲ့၊ ယူဆိုရင် ယူလိုက်၊ ငါ စိတ်ထဲ လာပြီနော်”

အခန်း (၃၂)

“မေမေ တဲ့တာ”

“သားရယ်”

သားကတော့ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် မန္တလေးသွားရဖို့ တက်ကြွနေသည်။ နေသည် သားကို မဖြစ်သာလွန်းဘဲ ထည့်လိုက်ရပေမယ့် သားကို မခွဲနိုင်ပါ။

“သား”

သားကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ချိန် မျက်ရည်တွေက အလိုလိုဝဲ၍ သားပါးပြင်ကို နမ်းကာ ...

“မေမေတို့ကို ဖုန်းဆက်ရမယ်နော်၊ သတိရရမယ်နော် ... ကြားလား”

“ကြားပါတယ် မေမေရဲ့”

သားမမြင်အောင် မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သားက ကားပေါ်မှာ တက်ထိုင်ပြီး ကားတံခါးဝမှ

“ဖေဖေ တာ့တာ”

“အေး... သားလေး”

မျက်စိထဲမှာ သားတို့ရဲ့ကားလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် မျက်ရည်တွေက ထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်တော့ချေ။

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ငိုနေရတာလဲ ခန်းသွားတဲ့ လူတွေ မဖြောင့်အောင်”

သူက နေ့ကို စိတ်တိုသလို ပြောသည်။ ပြီးတော့...

“သားကိုမခွဲနိုင်ဘဲ ဘာလို့ထည့်ရတာလဲ”

“ထည့်ရမှာပေါ့၊ သားရဲ့ဓာတ်ပုံကိုမြင်သွားတဲ့ ဖြိုးဝေဇော်က သားကိုဆုံးအောင်ကြည့်ဖို့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ရောက်လာမှာ၊ သားကို သူ မမြင်နိုင်အောင် ထည့်လိုက်တာ”

“ဘာ... အဲဒါကို ဘာလို့ ငါ့ကို ကြိုမပြောခဲ့ရတာလဲ မတိုင်ပင်နိုင်ရတာလဲ နေ”

ကျော်က နေ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ မေးသည်။ နေက ကျဆင်းလာသည့်မျက်ရည်တွေကို ဖြစ်သလို သုတ်၍...

“ဖြိုးဝေဇော်နဲ့ပတ်သက်ရင် နေ့မှာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ ကျော်ကို မဆုံးဖြတ်ခိုင်းပါရစေနဲ့၊ အဲဒီအတွက် ကျော်

စိတ်ဆိုးရင်ဆို။ တကယ်ခံစားရမယ့်သူက နေပါ”

“ဘာ... ငါက ဘာမှမခံစားရမယ့်သူလို မင်း ပြောလိုက်တာလား”

“နေမသိဘူး၊ သားကို သူ တွေ့ရဖန်များလာရင် တွယ်ဘာမယ်၊ ပြီးတော့ ရိပ်မိလာမယ်၊ အဲဒါကို နေ သဘောမကျဘူး၊ နေ့ဘဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျော် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပါစေ နေအပ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့... ဒီကိစ္စမှာတော့ နေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ သားနဲ့ပတ်သက်ရင် အတိမ်းအစောင်းမခံနိုင်တာ နေ့ရဲ့အတ္တပါ”

“နေရယ်”

သူက ခပ်ညည်းညည်းခေါ်ပြီး အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ...

“ကိုယ်အပြင်သွားဦးမယ်”

ဟု ဆိုလေသည်။ ကျော်အပြင်သွားတော့ နေ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရသည်။ စိတ်မောလူမောနှင့် ခုတင်ပေါ်တွင် လဲချရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ခဏပဲဟု ထင်ပေမယ့် နေ့နိုးလာသည့်အချိန်က ညနေ ၁၂နာရီ၊ ခေါင်းတွေ တဆစ်ဆစ်ကိုက်လာကာ နေ အဖျားဝင်လေတော့သည်။

စိတ်က လွတ်ချလိုက်သကဲ့သို့ ဘယ်လိုမှ နလန်မထူနိုင်သောပြီး အားပျက်၍ အဖျားကြီးခဲ့သည်။

“နေ ... ထ ... ထ ဆေးထိုးမယ်”

ကျော်အသံကြောင့် မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်မိတော့ မျက်လုံးတွေ ပူနေသည်။ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသည့် ကျော်နှင့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်။

အသံဗလံတွေ ကြားနေရရင် နှိုးတစ်ဝက်၊ အိပ်ပျော်တစ်ဝက်နှင့် ဖြစ်နေလေသည်။ ဆေးထိုးလိုက်ပေမယ့် အဖျားက ကျမသွားသလို၊ ပိုလည်း ပြင်းထန်မလာပါ။

“နေ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

ထူးသံကိုတော့ ကြားရသည်။ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ထူးလိုက်တော့ ...

“ထ ဆေးသောက်ရမယ်”

မည်သို့သော တုံ့ပြန်မှုကိုမရသဖြင့် ကျော်နေကို ဆွဲထုလိုက်တော့ ...

“ဟင်”

ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော ကိုယ်ပူရှိန်ကြောင့် သူ စိုးရိမ်သွားကာ အနားမှာရပ်နေသည့် ဇူးဇူးကို ...

“ဇူးဇူး ... ဇလုံနဲ့ ရေခွေးသွားယူခွဲ”

“ဟတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ဇူးဇူးက လှစ်ခနဲ အခန်းအပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။

“သား ... သား မလိုက်သွားနဲ့၊ သားကို မေမေ မခွဲနိုင်ဘူး”

“နေ”

“သားကို ခေါ်ပေးပါ”

နေရယ် ...

ပူကျစ်နေသော လက်ဖျားကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

နေက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မနိုင်ဘဲ ထင်ရာတွေလုပ်နေသည့် သူမရဲ့ခေါင်းမာမှု၊ တစ်ဖွတ်ထိုးဆန်မှုကို သူသိနေသည်ပဲ။

ထူပူနေသောမျက်လုံးကို အားယူဖွင့်လိုက်စဉ် အလင်းရောင်အချို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။ နံရံမှာချိတ်ထားသည့် နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ...

“ဟင်”

ကိုးနာရီတောင် ထိုးနေပါလား။ ကျော်ကော ပွဲရုံသွားပြီလား။ အဖြေမရှိသော မေးခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာမေးရင်း နဖူးကို စမ်းလိုက်သည်။

ကျော်က နိုးနေပြီဖြစ်သောနေ့အနီးသို့ လျှောက်လာကာ

“သက်သာပြီလား”

နေ မဖြေမိဘဲ သူ့ကို မော့ကြည့်နေဆဲ ကျော်ကတော့

နေ့ကို မကြည့်ဘဲ ဝတ်ထားသည့် တစ်ပတ်နှင်းရှပ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ ရှက်အင်္ကျီပန်းနုရောင်ကို လတ်ဆင်ကာ ...

“ထမင်းတော့ စားရဦးမယ် မထင်ဘူး။ ခဏနေ ဇူးဇူး ဆန်ပြုတ်လာပို့ပေးလိမ့်မယ်”

“ကျော် အလုပ်မသွားဘူးလား”

“အင်း အခုသွားတော့မလို့”

“နေ့ကြောင့် အလုပ်ပျက်သွားတယ် ထင်တယ်”

ကျော်က ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းယမ်းပြီး ထွက်သွားသည်။ ကျော်ရယ် ... ကျော်ရဲ့အချစ်၊ ကျော်ရဲ့ယုယမှု၊ ဝတ္တရား မဆန်တဲ့ပြုစုမှုတွေကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် နေ သေပျော်ပါပြီ။

အားငယ်နေချိန်မှာ သေးသေးမွှားမွှားကအစ ဝမ်းနည်းစွာ မျက်ရည်ပူတွေ လိုန့်ဆင်းလာသည်။ အိပ်ရာထက်မှ အားတင်းထကာ ပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီးစကို ခပ်တင်းဆင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ခေါင်းတွေ တဆစ်ဆစ်ကိုက်လာသည်။ ထွက်သွားသည့် ကားကိုငေး၍ မျက်လုံးမှိုတ်ချလိုက်စဉ် ရှိုက်သံမဲ့သောမျက်ရည်တွေ။ မရနိုင်မှန်းသိရဲ့နှင့် ဘာကြောင့် ဒါကို ကလေးမုန့်ပူဆာနေသလို တဆာဆာနှင့် တောင်းခံပြီး လိုချင်နေရတာလဲ။

ခံစားချက်တွေ အားနည်မှုတွေနှင့် ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ဖျတ်ခနဲအလှည့် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ။

“ဝုန်း”

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်လွှဲကျရင်း မျက်လုံးထဲမှာ မှောင်အတိ။

“ဆေးရုံတင်ရင်တော့ ပိုကောင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလာရင် ပြောလိုက်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ၊ အိမ်က ဖုန်းလာတော့ ဆရာ သန်လျှင်ရောက်နေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါ”

“တတ်မှန်လည်း ရိုက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာကလည်း ဒီနေ့မှ သူ့ဧည့်သည်ကို လိုက်ဖို့နေတာ”

ထို့နောက် စကားသံတွေ၊ ဇူးဇူးကို ဆေးဘယ်လိုတိုက်ရမလဲ စသည်ဖြင့် မှာနေသံ။ ထိုအသံတွေ တဖြည်းဖြည်းငေး၍ တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်စဉ် တစ်စက်စက်ကျဆင်းနေသည့် ဆေးရည်တွေ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း စီးဝင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်းကိုက်၍ ငိုချင်မိသည်။

အဲဒီဧည့်သည်က ပြည့်ကလွဲရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။ နေသည် တစ်နေ့လုံး ခုတင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်ကာ ဇူးဇူး လာပို့သည့် ဆန်ပြုတ်ကိုလည်း မသောက်ပါ။ နောက်ထပ်ဆေးတွေ အားလုံးကိုလည်း ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

“မမ ဆန်ပြုတ်မသောက်တူးလား။ ဆေးကော ဘာလို့ မသောက်တာလဲ”

“မသောက်ချင်လို့ အဲဒါတွေ အကုန်လုံးယူသွားပစ်လိုက်”

“ဆေးမသောက်လို့မှ မရတာ မမရယ်”

“ငါပြောတာကို လုပ်ပါ။ အဲဒီဆေးတွေ ယူသွား။ အဲဒီတွေကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး”

အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပစ်ကာ သည်းမခံချင်တော့သောစိတ်က ဝုန်းဒိုင်းကျစ်ချင်လာသည်။ ဒါဟာ အိမ်ရာပေါ် ပက်လက်လှဲနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဖမ်းစပ်သာ ပြောနိုင်ခြင်းပါ။

သေသွားပါစေ။ အဲဒီဆေးတွေ အဲဒီစားစရာတွေ ဘာမှ မသောက်ဘူး။ မစားဘူး။ ဘယ်သူ ဘာပြောချင်လဲ ပြောစမ်းဖို့

မကုန်သေးသည့် ဒရစ်ပုလင်းမှ အပ်ကိုလည်း ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အနည်းငယ်ပန်းထွက်သွားသည့် သွေးတွေကို ကြည့်ပြီး နေ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

ရယ်နေသည်ဟု ထင်ပေမယ့် နေ ငိုနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပါးပြင်ပေါ်မှာ စီးကျနေသော မျက်ရည်တွေက အရာရာကို အရှုံးပေးသောမျက်ရည်တွေသာ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသောခြေသံ။ နောက်

“နေ မူးလဲတာဆို”

နေ ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်နေသည်။

“ဆန်ပြုတ် ဘာလို့မသောက်တာလဲ”

သူ နေဘေးမှာရပ်ပြီး နေ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ နေ ရန်လိုသူတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်နေကာ သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကို ရုန်းဖယ်၍ ...

“ဝတ္တရားဆန်တဲ့စကားတွေ ပြောမနေနဲ့”

“နေ”

သူက နေ့ကို မယုံနိုင်စွာကြည့်၍ခေါ်သည်။

“ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ငါ့ရဲ့နေရာမှန်ကို ငါ ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့ရတယ်။ ငါကလွဲရင် ဘယ်အရာမဆို နှင့်အတွက် အရေးပါတယ်”

“နှင့် ... နှင့် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ... ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လုံးဝဥပေက္ခာပြုနေတာထက်စာရင် ဝတ္တရားဆန်ဆန်နဲ့ နှင့် ပြောနေတာ၊ နှင့် တာဝန် နှင့်ကျေပါတယ်။ ငါ့ကို ဘာစကားမှမပြောနဲ့။ ငါ ဘာမှ မကြားချင်ဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ တစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်။ ပြီးတော့ နှင့်ပြောသမျှကို ငါ လိုက်နာပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို သနားတယ်ဆိုရင် နှင့် သွားတော့ဟာ”

“လူနာရဲ့နှလုံးခုန်သံကို သိပ်မကြိုက်ဘူး။ တတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ပါ။ နောက်ပြီး သူ့ကိုကြည့်ရတာ စိတ်ဓာတ်အရမ်းကျနေတယ်။ သူ စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပါ။ လိုအပ်ရင် ဆေးရုံတက်ပါ။”

ဆရာဝန်ပြန်သွားတော့ နေ့ကို သူက ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကျွေး၏။ နေ ခေါင်းယမ်းပစ်တော့ ...

“နေ နင် ငါ့ကို အရွဲတိုက်နေတာလား”

ဟု ဒေါသတကြီးနှင့် စားပွဲခုံကို ကန်ပစ်သည်။ နာကျင်သွားသောရင် အတိုင်းအဆမရှိ။

နေမကောင်းချိန်မှာ သူ့ဘက်က ဘာလို့ နေ့အပေါ်မှာ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံတစ်ယောက်အဖြစ်သာ သဘောထားနေတာလဲ။

ထိုကတည်းက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတာ အပြင်သို့ သွားတာလား။ ပြည့်ဆီ သွားတာလား။ သေချာမသိတော့။ ဆရာဝန် ဆိုးပေးသည့် ဆေးအရှိန်နှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ။ ယခုမှ နိုးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုတော့ သူက နေ့ဘေးမှာ အလိုလိုရောက်နေပြန်သည်။ နေ့ဘေးနားက ထာဝရထွက်မသွားဘဲ အချိန်တန်လျှင် ပြန်ရောက်ကာ ပေးတတ်တဲ့သူ့ကို နေ ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။

ဒရင်းဘတ်မှာတိုင်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ပတ်ခန်းကျင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ အချိန်က ည (၇) နာရီ

အခန်း (၃၃)

ရေအိမ်မှပြန်လာပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲချင်စိတ်မရှိသဖြင့် စားပွဲဘေး ဒရင်းဘတ်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

အိပ်ပျော်နေသည့် ကျော့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။

သူ နေ့ကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းသွားတာလား။ ဝါမှမဟုတ် ပြီးငွေ့နေပြီလား။

မနက်ကတည်းက ဘယ်လိုမှ ဆေးသောက်ရန်၊ အစားစားရန် တိုက်တွန်း၍မရသဖြင့် မျက်နှာသိပ်မကောင်းတာ သိသည်။ နေ ညနေပိုင်း ဆရာဝန်ရောက်လာတော့မှ သူ စိတ်ချမ်းသာသွားသည် ထင်သည်။

ဆရာဝန်ကလည်း နေ အိပ်ပျော်နေသည်အမှတ်နှင့်

မှောင်ရိပ်တို့ပင် စွန်းထင်နေခဲ့ပြီ။

အခန်းပြင်သို့ ဖြည်းလေးစွာ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ တစ်ရက်လုံး ထမင်းမစား။ အစာမစားထားသဖြင့် ဝမ်းက ဟာခွဲတကြုတ်ကြုတ်မြည်နေသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲဝင်၍ ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ကြည့်၊ အိုးခွက်လှန်ကြည့်ပြီးတော့လည်း ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိချေ။

ညှော်ခန်းထဲသို့ ဝင်အလာ ...

“ကလင် ... ကလင်”

ဖုန်းမြည်သံကြားရသည်။ ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဟဲလို”

“နေ”

ဖုန်းခွက်သည် လက်ထဲက လွတ်ကျသွားမတော်။ အကြည့်ကလည်း ဘယ်သူတွေ့ရှိနေသလဲဟု ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်သည့်အထိ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းများစွာ။

ဖြိုးဝေဇော်။ သူ ဘာကြောင့် ဖုန်းဆက်လာရတာလဲ။

“ဘယ်သူလဲ”

သိနေပြီဖြစ်သော်လည်း နေဟာ အမြဲတမ်း သူ့ကို မမှတ်မိသူအဖြစ် ရှိနေဖို့ လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်သည်။ သူ့ထံ

အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့်အတူ ...

“ကိုယ် ဖြိုးဝေဇော်ပါ”

“ကျော် အိပ်နေတယ်၊ နောက်မှ ပြန်ဆက်ပါ”

“နေပါဦး နေ”

အလောတကြီးနိုင်စွာ တားမြစ်လိုက်ခြင်းကြောင့် နေခန်းချ၍ မဖြစ်တော့ပါ။

“ကိုယ်ပြောချင်တာ နေနဲ့ပါ”

“ဘာ ... ကျွန်မနဲ့ ဟုတ်လား။ ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာပြောစရာအကြောင်းမှမရှိဘူး ဖြိုးဝေဇော်”

“သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ကိုယ် နေတို့အိမ်က ပြန်လာကတည်းက ဘယ်လိုမှ နေလို့မရဘူး”

ထိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်လာမှာကိုပဲ နေ အကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ အခုတော့ ဟိုးယခင်က မရှင်းဘဲထားခဲ့သည့် အဓွတ်ထုပ်ကို ရှင်းဖို့ အချိန်ရောက်ပြီလား။

“သား ... သားက ကျော်သား ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာ ... ဘာစကားပြောတာလဲ”

ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် အော်ခိုပြီးမှ မတုန်လှုပ်ဘူးလေဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်သတိပေးကာ ...

“ရှင် ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုးမေးတာလဲ၊ သားဟာ ကျော်ရဲ့သားအစစ်၊ ပြီးတော့ ... ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ အဲဒီစကား

မေးရတာလဲ”

“ဆိုင်တာ၊မဆိုင်တာ ကိုယ်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့... လေး
သွေးညီညာက ပြည့်နဲ့ ချစ်နေရက်နဲ့ ဘာလို့ နေနဲ့လက်ထပ်ကြ
ရတာလဲ။ သားက ကိုယ်နဲ့ တူတယ်လို့ ခံစားနေရတယ်။ ဒါကြောင့်
ဒါတွေကို သေသေချာချာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိနေမှ စိတ်ဆေး
နိုင်မယ်။ ကိုယ်ထင်သလိုမဟုတ်ရင် နောက်ဆုတ်မယ်။ ဟုတ်
ရင်တော့ သားကို ကိုယ်ပိုင်တယ်”

“ရှင်... ရှင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆန်လှချည်လား။ သား
ရှင်သားပါဆိုတာ ဘယ်အရာနဲ့ သက်သေပြမှာလဲ။ ယုတ်တိမ်
တဲ့ စကားတွေ လာပြောမနေနဲ့။ ရှင် ရှူးနေတယ်ဆိုရင်လည်း
ထမင်းလွတ်၊ ဟင်းလွတ်ရှူးပါ”

“အခုချိန်မှာ အဲဒါတွေကို ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်။
ဒီတစ်ပတ် စနေနေ့ (၂) နာရီမှာ ကိုယ်နေတို့လမ်းထိပ်က အဆေး
ဆိုင်မှာ စောင့်နေမယ်။ တကယ်လို့ နေရောက်မလာခဲ့ရင် သား
ကိုယ့်သား ဟုတ်တယ်လို့ သတ်မှတ်မှာနော်”

“ဟင်... ရှင်”

“ဟဲလို... ခြူးဝေဇော်”

နေ့ ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် သူက အနိုင်ပိုင်းနှင့် ဖုန်းချသွား
သည်။ နေ့လက်ထဲက ဖုန်းကို ကတုန်ကယင်နှင့် ချလိုက်တာ
ဆိုဟပေါ်မှာ မှီချလိုက်ရင်း အသက်ရှူရကျပ်လာသည်။

အားအင်တွေ နှုတ်ယူခံလိုက်ရသူလို့ ဒီနေရာမှာ မတ်
တတ်ထရပ်ရှပ်ပင် မရတော့သလို။

ဟင်အင်း... နေ အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး။ သားက သူ့သား
ဆိုတာ အတပ်ထင်မှတ်နေတဲ့ သူ့အတွေးမှားကြောင်း နေ သက်ပြ
မယ်။ အားမတန်သော်လည်း မာန်တင်းကာ ကျုံးဝါး၍ ဆိုဟမှ
အားယူပြီး ထလိုက်သည်။

လှေကားထစ်နားရောက်ဖို့ အနိုင်နိုင်။ ခေါင်းတွေပူးဝေ
တာက တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနှင့် ရွှံ့နစ်နေသည်။

လှေကားလက်ရမ်းကို ဆုပ်ကိုင်မိချိန် ဒူးတွေညွတ်ကျ
တာ နောက်ဆုံးလှေကားမှာ ထိုင်ကျသွားသည်။

ရင်ထဲက တလုပ်လုပ်နှင့် ပါးစပ်ကိုဟ၍ အသက်ကို
အဝမ်းမရရှူနေစဉ် အပေါ်ထပ်မှ ပြေးလာသော ခြေသံနှင့်အတူ
“နေ”

ကျော်သည် ချွေးတွေရွှဲနစ်လျက် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်
နေသော နေ့ကိုကြည့်၍ ...

“နေရယ် ဘာလို့ချင်လို့လဲ။ ကိုယ့်ကို နီးတာမဟုတ်ဘူး”
ခေါင်းမာလွန်းသည်ဟု မပြောရက်တော့ချေ။ နေဖြစ်နေ
တာ ခါချဉ်ကောင်လိုမာန်တွေကြီးကာ တောင်ကိုမြှုပ်မည် ကျုံး
အသော်လည်း ခါးက မသန်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဘာလို့ချင်လို့လဲ ကိုယ် ဘာယူပေးရမလဲ”

နေ ခေါင်းယမ်းပြတော့ သူက နေ့ကို စွေခနဲ ပွေ့၍ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာသည်။

သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆွဲဆုပ်ထားသည်မှာ အားတောင့်မပါတော့ချေ။ တကယ့်ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းရတော့မည်ဆိုမှ ကျန်းမာရေးက ဖောက်လာသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ မျက်စိနဲ့ ထောင့်မှ မျက်ရည်တွေ စီးကျသွားသည်။

ဖြိုးဝေဇော်ဆီက ဖုန်းလာတာကို ကျော်အား အသံပေးသင့်ပေမယ့် နေ့နှုတ်က အာစေးထည့်ထားသူအလား ဘာမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ချေ။

“နေ သားကို သတိရလို့လား။ သားကို ပြန်ခေါ်လိုက်မယ်နော်”

“မခေါ်နဲ့”

သူက နေ့ကို ခုတင်ပေါ်မှာ ချပေးရင်း ပြောတော့ နေ့ခေါင်းယမ်းပြီး ပြောလိုက်သည်။ နေ့နဖူးပေါ်က ချွေးတွေ မှုတ်ရည်စတွေ သုတ်ပေးနေသည့် သူ့လက်ကို တွန်းဖယ်ပစ်ကာ-

“သားကို မခေါ်ပါနဲ့ ကျော်၊ သားပျော်သလောက်ပဲ ပါစေ”

အခန်း (၃၄)

ဖြိုးဝေဇော်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အားရှိမှုဖြစ်မည်။ နေကောင်းဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မသောက်ချင်သောဆေးတွေကို ကိစ္စတိုက်သောက်ရသည်။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်းမှာ အနည်းငယ်ထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာပေမယ့် လုံးလုံးကြီးတော့ အဖျားမပျောက်သေးချေ။ သူကတော့ သိပ်အားမရသည့်ပုံစံနှင့် ...

“နေ ဆေးရုံတက်ပါလား”

“ဟင့်အင်း မလိုပါဘူး။ အခု ငါ နေကောင်းသွားပြီပဲဟာ”

နေ ခေါင်းယမ်းတော့ သူ ဆက်မပြောတော့ချေ။ ခေါင်းမာသော တစ်ဖွတ်ထိုးဆန်သောနေ့ကို ပြောမရမှန်း သိနေသည်

သူ့အလုပ်သွားတော့ နေ တစ်ယောက်တည်း။
ဖူးဖူးကလည်း အဝတ်အစားမီးပူတိုက်နေသည်။
အနွေးထည်ထပ်ပြီး ဒန်းပေါ်မှာ ထိုင်မိချိန် သားကို
သတိရမိသည်။

သားကော နေ့ကို သတိရပါ့မလား။ ဟိုမှာ သားဖော်
အောင် အသစ်အဆန်းတွေနှင့် အလိုလိုက်နေသော အန်တီဆွေ
တို့ရဲ့လက်ထဲမှာ သားလေး နေ့တို့ကို သတိရချင်မှ ရပေလိမ့်မည်။

နေသည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်တိုင်း ဖြိုးဝေဇော် ဖုန်းဆက်သည်
ကိစ္စကို နှုတ်ဖျားပေါ် ရောက်လာသော်လည်း ပြောမထွက်ခဲ့ပေ။
တကယ်တော့ ဒီကိစ္စနှင့် အသေအချာသက်ဆိုင်သော
သူသည် နေ့ကိုယ်တိုင်ပဲမို့ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ့်တာသာရှင်းတော့
မည်။ နောက်ထပ် ကျွန်ုပ်ကို အပူမကပ်ချင်တော့ပေ။

အပြင်မှာနေတာ ကြာလာတော့လည်း လေတဖြူဖြူ
နှင့်။ ချမ်းစိန်စိန်ဖြစ်လာသဖြင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ကာ ဆိုဖာပေါ်တွင်
လှဲလိုက်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ဟော”

ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်နေသည့် နေ့ကိုမြင်တော့ သူ ဟောခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။

“ဖူးဖူး... နင့်အစ်မ အိပ်နေတာ ကြာပြီလား”

“ကြာပြီထင်တယ်၊ မနက်က ခြံထဲ ခဏဆင်းထိုင်ပြီး

ပြန်လာအိပ်တာ၊ သမီးလည်း အဝတ်မီးပူတိုက်နေတာ မသိလိုက်
ဘူး ဦးလေး”

“ဖြစ်ရမယ်၊ သွား... ထမင်းစားဖို့ ပြင်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖူးဖူးက မီးဖိုဆောင်သို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

သူ နေ့နဖူးပြင်ကို လက်ခုံနှင့်ကပ်၍ စမ်းကြည့်တော့
ကိုယ်ပူနွေးနွေးပဲ ရှိတော့သည်။

“နင့်ကိုတော့ ငါ စိတ်ကုန်လာပြီနော်၊ ငါ့ကားကိုဆို
ဘယ်တော့မှ အလေးမထားဘူး။ နင်ဟာလေ ဟိုတုန်းကအတိုင်း
နင်ဖြစ်ချင်တာပဲ သိတယ်”

ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ကုန်နေပါပြီ၊ စိတ်ပျက်နေပါပြီ
ပြောပြော အချိန်တန်လျှင် နေ့မျက်နှာလေးပဲ မြင်ယောင်ပြီး ခြေ
ထောက်က အလိုလိုနှင့် အိမ်သို့ ဦးတည်လျှက်သား ဖြစ်နေတတ်
သည်။

ခေါင်းမာလှသည် သူ့မအကြောင်းကိုသိ၍ သူတို့လောက်
သာ ညည်းနိုင်ပြီး သူမကို ပွေ့လိုက်တော့ နီးမလာချေ။ အိပ်ပါ
စေလေ... ယခုတလော သူမ အတော်လေး စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း
ဖြစ်ရတာ များပြီလေ။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်တော့ သူမကို ခုတင်ပေါ် ချပေး
ရင်း အနီးကပ်မြင်နေရသည့် နေ့မျက်နှာလေးကို ငေးမိသည်။

ဝင်းဝါသော အသားအရေပေါ်မှာ မျက်ခုံးလှည့် မျက်
တောင်ကျောနေသည်။ ငှက်တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းတွေ
က မာနကြီးသောနှုတ်ခမ်းဖျိုး။

နေဟာ သူ့ချစ်သူမဟုတ်သော်လည်း သူနှင့်ကလေး
ဘဝကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသော အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း။
သူမ မဖျော်လင့်သော ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါတွင်
လည်း ပစ်ထားနိုင်လောက်အောင် ထောင့်ငါးရာအချစ်ထက်
ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်မေတ္တာဘက် အလေးသာခဲ့သည်။

ဒါဟာ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ရမည့် သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်၏ဒုက္ခကို အေးတူပူအမျှ ခံစားရမည်ဟု တွေးထား
သော ခံစားချက်ဖြစ်သည်။

နေနှင့်လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ပြည့်နှင်းဝေးကွာသွားခြင်းအတွက်
ဝမ်းနည်းတကြီး မခံစားရသည်မှာလည်း ထူးဆန်းလှသည်။ သူ
ကြားဖူးသည်က တခြားသော ယောက်ျားသားများက ချစ်ဦးသူနှင့်
လွဲသောအခါ အရက်သမားဖြစ်၊ စိတ်လေး ဘဝပျက်ဖြစ်ကြရ
သည်ဟု သူ ကြားဖူးခဲ့သည်။

ယခု သူ သေချာစဉ်းစားမိသောအခါ သူသည် ပြည့်
နည်းတူစွာ နေအပေါ် သံယောဇဉ်ထားနိုင်တာ။ ပြည့်သာ သူတို့
နှစ်ယောက်ကြားသို့ ရောက်မလာခဲ့လျှင် နေ့ကိုတောင် သူ ချစ်ခွင့်
ပန်မိမည်လားမသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေနှင့် သူတို့ မည်သို့သောနည်းနှင့် ထူ
ထောင်ခဲ့သည့် အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ရေးကို သူ
ဘယ်တော့မှ ပြိုကွဲခံနိုင်မည်မဟုတ်။

စိတ်က ထိန်းချုပ်ထားခြင်းမရှိဘဲ နေ့နဖူးပြင်လေးကို
နမ်းရှိုက်မိလိုက်သည်။

နေရယ် ... ငါ့ဘက်က နင့်အပေါ် ပြောင်းလဲဖို့ အမြဲ
တမ်း အဆင်သင့်ပါ။ နင်ကတော့ ငါနဲ့ပတ်သက်ရင် မာနထမ်း
ထားသူပဲ။

ပြည့်ကတော့ သူ့အပေါ်မှာ ယနေ့ထက်ထိချစ်နေ
ကြောင်း ပြော၏။ ဒါပေမဲ့ ဘဝချင်းက ကွာခြားခဲ့ပြီ။ ယခု သူက
နေနှင့်ကွဲဖို့ မစဉ်းစားပါ။ စိတ်ကူးတောင် ရှိမနေပါ။

“ယူက အခုတော့ ဒီလိုပြောမှာပေါ့၊ ယူရင်ထဲမှာ အမှန်
တကယ် တို့ မရှိတော့လို့ပါ”

“အခုချိန်မှာ ဒါတွေ ပြောနေလို့လည်း အကျိုးမထူးတော့
ပါဘူး၊ ပြည့်ရယ်၊ ငါ့ကို နင်တို့ဟာ ဟိုတုန်းကတည်းက အချစ်
ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ၊ အခုလည်း သူငယ်ချင်းတွေ ထာဝရသူငယ်
ချင်းတွေပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ... တို့ နေနေသော်ကို ပကျော့နပ်တူး တို့နဲ့ယူ
ချစ်နေကြတာသိရဲ့နဲ့”

“အတိတ်ကို ပြန်ပြောနေလို့လည်း မကောင်းပါဘူး

ပြည်၊ နေကြောင့်ရယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဆို ယူသရွာမဲ့ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ မဖြေပါ။ ဖြေစရာလည်း လိုမည်မထင်ချေ။ ပြည်ဟာ အနောက်နိုင်ငံမှာ အနေကြာခဲ့၍လားတော့ မသိ။ သူ့ယေချင်း အဖြစ် ဆက်ခင်ကြရအောင်ဟုဆိုသော်လည်း သူ့အပေါ် တရင်း တနီးဆက်ဆံသည်။

သူ နေ့ကို အနေခက်ပေမယ့် နေသည် သူနှင့်ပြည် ဘယ်လိုဆက်ဆံနေနေ တည်ငြိမ်စွာ ဥပေက္ခာပြုနိုင်တာကိုတော့ လုံးဝမကျေနှင်ချေ။

သူ့မှာတော့ ငြိုးဝေဇော် ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ဘယ်လိုမှအေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်တော့ချေ။ သူ့ချစ်သော သားနှင့် နေ့ကို ခွဲရမည့်အဖြစ် သူ ဘယ်လိုမှ မလိုလားချေ။

စိတ်မော၊ လူမောဖြစ်နေရသည်က မိမိတစ်ယောက် တည်းလား။ နေကတော့ တစ်ခါမှ မခွဲစဖူး သားနှင့်ခွဲရ၍ အိပ်ရာ ထဲ လှဲနေသည်။ မိမိကကော သားနှင့်နေ့ကို ခွဲရလျှင် ...။

သူ့ကြည့်နေဆဲ နေက လူးလွန်ကာ နီးလာသည်။ သူ ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်ကာ နေ့တင်အနီး လျှောက်သွားပြီး “နီးပြီလား”

နေက သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး ...

“အင်း... ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ထမင်းမစားရသေးဘူး

မဟုတ်လား။ သွားစားလေ”

ပြီးတော့ အိပ်ရာထက်မှထဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူ ကူတွဲ ဖို့ပြင်တော့ ...

“ရပါတယ်”

“ဆေးသောက်ရမှာမဟုတ်လား... တစ်ခုခုစားလိုက်ပါ လား”

ထိုသို့ဆိုတော့လည်း ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ အသာ တကြည့်လက်ခံသည်။

နှစ်ယောက်သား အောက်ထပ်သို့ အတူတူဆင်းလာပေ မယ့် ဘာစကားမှ မဆိုမိကြချေ။

အမှန်တိုင်းဆိုရမူ နေ့လက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင် ပြီး ဟောဒီလှေကားယစ်တွေကို ခုန်ဆင်းပစ်လိုက်ချင်သည်ဆိုလျှင် သူ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေပြီလား။

နှုတ်ခမ်းလွှတ်ရုံ အသံထွက်သွားရသလို ခြေလှမ်းတွေက
လည်း တုံ့နှေးနှေး။

ပြည့်ကတော့ နေ့ကို မမြင်သေးပါ။ နေ့တိုမိသားစုဓာတ်
ပုံကို ငေးကြည့်နေသည်။

မပြေးသော်လည်း ကန်ရေရှိပြီမို့ နေ ခြေလှမ်းကို ညှိ
ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ရင်း ...

“အဟမ်း”

ပြည့်က နေ့ကို အေးအေးဆေးဆေးပုံစံနှင့် လှည့်ကြည့်
သည်။

အဝါရောင်တောက်တောက် ဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ကို
တွဲဝတ်ထားသဖြင့် ဖြူဖွေးသော အသားအရေမှာ အရောင်ထွက်
နေသလို။

တစ်ခါက ရန်ကင်းစင်တာမှာ တွေ့ခဲ့သော ဆံပင်ပုံစံ
မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်ခေါင်းလုံး အကြွေကောက်ကောက်ထား
သည်။

“နေမကောင်းဘူးဆို”

နေသည် ထိုမေးခွန်းအတွက် အပြေးအလွှား စဉ်းစား
ပေမယ့် သေချာသော အဖြေတော့ မရသေးချေ။

ဆိုဖာပေါ်မှ ထိုင်ပြီးတဲ့အထိ ပြည့်ထံမှ အကြည့်ကို
မလွှဲဖြစ်ဘဲ ...

အခန်း (၃၅)

“မမ ညှိသည်ရောက်နေပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ ဇူးဇူး”

“အစ်မကြီးတစ်ယောက်ပါ။ တစ်ခါမှတော့ မမြင်ဖူးဘူး”

ရှင်း”

“အေး ... အေး ... မမ လာခဲ့မယ်”

နေကောင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း လူက သိပ်မလန်းသေ

ချေ။

တင်ပါးကျော်သောဆံပင်တွေကို သိုးမွှေးကွင်းနှင့်စည်း၍
အဝတ်အစားကို ဆွဲဆန်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ညှိခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ချိန် ...

“ဟင် ... ပြည့်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျော်ဆီလာတာလား။ ကျော်မရှိဘူး”

“အဟင်း”

ရယ်ဟဟနှင့် ကြည့်လာခြင်းကြောင့် စိတ်မအေးနိုင်ဘဲ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်။

“ကျော်ဆီလာချင်မှတော့ ကျော် ဘယ်မှာရှိသလဲ ငါ သိတာပေါ့၊ နင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ တမင် ဒီချိန်မှာ လာခဲ့တာပေါ့”

“နင် ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“အဟိုး... ဟိုး... ဒီမှာပြောရမယ်၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နင် ငါနဲ့ အပြင်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ငါ”

“မငြင်းပါနဲ့”

“မငြင်းပါဘူး”

ပြဿနာအားလုံး စုရှင်းရတော့မှာမို့ နေသည် အရာရာ ကို ရင်ဆိုင်လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ပြည့်ခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့လေ သည်။

လူရှင်းတိတ်ဆိတ်သောဆိုင်ကို ပြည့်က ရွေးချယ်သည်။ သူကြိုက်တာ မှာနေလေ၏။

“နင့်သားကော”

ငြိမ်သက်စွာနေရာမှ အဆက်အစပ်မရှိ မေးလာခြင်း ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။

“အန်တီဆွေတို့ဆီ သွားလည်တယ်”

“တော်တော်ကို တရားကျဖို့ကောင်းတယ် ဟွန်း”

နေ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ပြည့်ကို ကြည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကို ခပ်တင်းတင်းကိုက်၍ မျက်နှာလွှဲနေသည်။

“ငါ့ကိုကျတော့ ဘာကြောင့်သဘောမတူပါဘူး။ ညာ ကြောင့် သဘောမတူပါဘူးနဲ့၊ သူတို့ရဲ့ချွေးမဟာ သူတို့အလုပ် က အလုပ်သမားကိုမှ တော်ချင်တာတဲ့... အံ့ပါရဲ့ဟယ်”

“ပြည့် တော်ပါတော့ဟာ ဖြစ်သမျှအကြောင်းတွေက ငါ့ကြောင့်မို့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မဆိုင်တဲ့သူတွေကို ဆွဲပြော နေတာ မကောင်းပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ... ရှင်းရှင်းလေး ပြောတာပေါ့၊ နင် ငါ့ဆီကနေ ကျော်ကို ရအောင်ယူခဲ့ပေမယ့် ကျော်ရဲ့အချစ်က နင့်ဆီမှာ ဘယ်တော့မှ မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ နင် ငြင်းမလား”

ထိုစကားသည် နေအမှိုက်ကို ကောင်းစွာထိသွားသည်။ ပြည့်က ဒါတွေ ဘယ်လိုနည်းနည်းသိရတာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ကျော်က ဝဲ ပြောခဲ့လေသလား။

အတွေးသည် ဆက်၍ မတွေးနိုင်အောင် ရင်ထဲတွင် ဦးသွားကာ မျက်နှာသိပ်မကောင်းတော့ချေ။

ကိုယ်ဟာ အရာရာတိုင်းမှာ ရှုံးပြီးရင်း ရှုံးနေတဲ့ ကံဆိုးမ အရှုံးသမားတစ်ယောက်။ ဒါကို ဘာကြောင့်အနိုင်ယူချင်နေကြရ

တာလဲ။

“ပြီးတော့ ... နင်”

ပြည့်က နေ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး စကားရပ်သွားသည် နှုတ်ခမ်းကို လှုပ်ခနဲပြုံးကာ ...

“ကျွန်ုပ်ကိုချစ်နေတာ”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းယမ်းလိုက်မိခြင်းသည် ဘာကြောင့်လည်း မတွေ့ ကတ်ချင်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ နေ့ရင်ဘတ်ထဲ ပြည့် ဖတ်နေ မကြည့်စေချင်။

“ဘာလဲ ငြင်းတာလား”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ ငြင်းတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို ငါ မုန်းတမ်း လက်ထပ်ပြီးတဲ့နီးရှိတာတောင် ငယ်ချစ်ဦးကို တမ်းတနေတယ် ငါ့ရင်ထဲမှာ သူ့နှုတ်သက်ရင် အမြဲတမ်း ပူလောင်နေရတယ်”
ထိုစကားသည် အမှန်တရားလားဟုပင် မိမိကိုယ် မစမ်းစစ်ချင်တော့ပါ။

“လိမ်မနေနဲ့ နင့်ရင်ထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ်နေတယ်”

“ပြည့်”

နေသည် သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး စားပွဲကို ဖြန်းခွဲ ရိုက်ကာ မတ်တတ်ထရပ်ပစ်တော့ ပြည့်က အေးစက်စက်နဲ့ မော့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် စိတ်လျှော့

ထိုင်ပစ်ပြီး ...

“နင်က ဘာလဲ ... လူတစ်ယောက်ကို သံသယမျက် လုံးနဲ့ ချောင်ပိတ်ပေးနေတာ၊ ငါ့ကို ရာဇဝတ်သားကောင်များ မှတ်နေသလား။ အမြဲတမ်း အနိုင်ရနေတဲ့ သူက နင်ပါ။ ဘာ ကြောင့် ငါ့ကို အလဲထိုး တိုက်ခိုက်နေရတာလဲ”

“မေးခွန်းအများကြီးကို တစ်ခါတည်း ချဲ့ပြောရရင်တော့ ငါ သိပ်ချစ်တဲ့ချစ်သူကို လှယူသွားလို့”

တစ်လုံးချင်း အေးစက်စွာ ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် နေ့ ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲနေအောင် နာကျင်သွားရသည်။

သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ သူမဟာ အမှိုက် တစ်စလောက်တောင်မှ တန်ဖိုးမရှိပါလား။ ကိုယ့်နေရာကို ကိုယ် မုန်းတီးရသလို၊ ပြည့်ရဲ့ပြောဆိုချက်တွေကလည်း မမှားပါ။ သူမ သာ ကျွန်ုပ်ကို လှည်းကျိုးမထမ်းခိုင်းခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ပြည့်နှင့် သာယာချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အဲဒီတော့ မစွန့်လွှတ်ချင်တာတွေ၊ မဆုံးရှုံးချင်တာတွေ ဘေးချိတ်။ တစ်နေ့နေတော့ ခွဲခွာရခိုက်တော့ သေချာလေပြီ။

“နင် ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ငါက ဟုတ်လား”

ပြည့်သည် ရေခဲသီးတွေထနေသော စပါကလင်ပုလင်း လေးကို ရွှေ့ကစားရင်း ...

“ကျော်က ငါ့ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“မဏ္ဍပ်တိုင် သိပ်မတက်ပြပါနဲ့ ပြည့်၊ ဘာဆိုတာကို ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ငါ့ဘက်က ဟင့်အင်းဆိုတာ မရှိစေရဘူး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သိက္ခာတွေ့၊ မာနတွေ့ချပြီး ဆွဲမတာ ပါဘူး”

“စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ငါ့ဘက်က ဘာတောင် ဆိုဆို နှင် လိုက်လျော့မယ်ပေါ့”

နှုတ်နှင့်မဖြေဘဲ နေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ရင်ဘတ် ထဲမှာ နေဆယ်စင်းမကသော အပူတွေ၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေ တနင့်တန့် ခံစားနေရသည်။ သောကတွေနှင့် နောက်ဆုံး ဒါတွေဟာ ပြာဇေ အဖြစ်နှင့် လွင့်ပျော့ရတော့မှာလား။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းဆိုတာကို လက်မခံနိုင်ပေမယ့် နေကိုး တိုင် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ပါ။ ငြိမ်နေမိသည်။

“ကျော်ကို ငါ့ဆီ ပြန်ပေးပါ”

“ဟင်”

ထင်တော့ ထင်ပေမယ့် ယခုလို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရချိန် ထခုန်မိတတ်တယ်။

ဘုံရားရေ ...

ပြည့်ဟာ ကျော်ကို လက်ရှိအိမ်ထောင်နဲ့ပါလားသဘော မထားနိုင်လောက်အောင် နှစ်သက်မြတ်နိုးသတဲ့လား။

ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ချိန် ...

“နှင်ဖြေလေ ... ပေးမှာလား၊ မပေးဘူးလား”

အပြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးလာပြီမို့ ပြည့်ကို ကျောခိုင်းလိုက် လှဲ ပါးပြင် (၂) ဖက်ပေါ်၌ ဖျက်ရည်တွေက အပြိုင်အဆိုင် ကျ ဆင်းလာသည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း လမ်းခွဲကြခြင်းနှင့် အဆုံးသတ် ခုတော့မယ့် ချစ်သူ။

“ငါ ကတိပေးတယ်၊ ကျော်ကို ငါ ... ငါ ကွာရှင်းပေး မယ်”

ကိုမြင်လျှင် ဟန်မဆောင်နိုင်သော မျက်ရည်တွေ ကျဆင်းလာမည် ဝိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဗီရိုထဲမှ အဝတ်အစားတစ်စုံယူကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင် ခဲ့သည်။ ရေနန်းအောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိသည်က မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“နေ ရေချိုးနေတာလား။ မပြီးသေးဘူးလား။ ကြာနေ ပြီနော်”

ကျော်အသံတွေက ရေကျသံတွေထဲမှ တိုးထွက်ပေါ်လာ သည်။ ရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့ သူ့ကို အိပ်ခန်းထဲမှာ မတွေ့ရ တော့ချေ။ အောက်ထပ်မှာ ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေပေလိမ့်မည်။ ခြေလှမ်းတွေက အောက်ထပ်သို့ လှမ်းရမည့်အစား လေသာ ဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကွာရှင်းဖို့ မည်သို့ပြောရမည်နည်။ ကိုယ်ကကော ပြော သွက်နိုင်ပါ့မလား။

ကျော် ... ငါ နင့်ကို အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါပျော်ရွှင်ရဖို့အတွက် နင့်ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ နင့် ပျော်ရွှင်မှု စိတ်ချမ်းသာရမယ့်သူက ငါပဲ။ နင့်သိပ်ချစ်တဲ့ ပြည့်နဲ့ ပေါင်းရဖို့ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲကအချစ်တွေ မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက် တော့မယ်။

အခန်း (၃၆)

“ဒုန်း”

အခန်းထဲရောက်တော့ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ကာ ဒေါသ တကြီးဖြင့် ...

“ငါ့ကိုပဲ ဘာလိုတိုက်ခိုက်နေကြတာလဲ”

ဟု လွတ်လပ်စွာ အော်ဟစ်ကာ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ အား အင်ပြတ်စွာ ထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။

စိတ်တို့သည် အစိုးမရဘဲ ကတ္တီပါခင်းကြမ်းပြင်ကို လက် သီးဆုပ်တွေနှင့် ထုရိုက်ပစ်တော့သည်။

ထိုစဉ် အောက်ဘက်မှ ကားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သွားကြိုဖြစ်တာမျိုးရှိပေမယ့် ယခုအချိန်မှာ ကျော် မျက်နှာကို မမြင်ချင်။ မမြင်ချင်ခြင်း၏အကြောင်းရင်းမှာ ကျော်

နေ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာရွက်လှန်သံတွေ၊ ကွန်ပျူတာနိပ်သံတွေ ကြားရ၏။ ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိတာမို့ အိပ်ရာပေါ် လှဲချကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်သည်။ အတန်ကြာတော့ စာကြည့်ခန်းထဲမှထွက်လာ၍ တံခါးပိတ်သံကိုကြားတော့ နေ မလှုပ်မယှက်နှင့် ငြိမ်သက်စွာနေမိသည်။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ မည်သည့်လှုပ်ရှားသံမှမကြားရသဖြင့် နေ မျက်လုံးဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားစဉ် ...

“ဟင်”

အိပ်ရာပေါ်ထက် အိမ်ခနဲဖြစ်သွားစဉ် နဖူးပြင်က အနွေးတတ်မပျောက်သေးချေ။

ကျော် ... ကျော်က နွေကို နမ်းတာတဲ့လား။ ရင်ထဲမှာ ထိုအဖြစ်သနစ်ကို မယုံနိုင်စွာ၊ နောက်ပြီး ဝမ်းသာဝမ်းနည်းမျက်ရည်စက်က ကျဆင်းသွားသည်။

တော်သေးရဲ့။ နေက ကျောခိုင်း၍ စောင်းလှဲနေသွင်း နွေမျက်ရည်စတွေကို သူတွေ့မြင်မှာမဟုတ်ပါ။

ကျော် ... ကျော်ရယ် ငါ့ကို အဖြတ်ရခက်တဲ့နှောင်ကြီးတွေ ဘာကြောင့်ပေးချင်တာလဲ။ ငါ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မယိုင်လဲစေချင်ဘူး။ ငါ မတွေ့ဝေချင်ဘူးဟာ။ နင့်ဆီက အနမ်းဦးကို ရလိုက်တဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ ရင်တွေ့ရန်နေသလဲ

ပြောပြခွင့်ရှိရင် ပြောပြလိုက်ချင်ပါတယ်။

ညဉ့်အတော်နက်မှ မှေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ မနက်ကျတော့ ကျော်က အလုပ်မသွားခင် နွေကို လှမ်းခေါ်သည်။ သူက ကားပေါ်မှာမို့ နေ ကားတံခါးနားထိ ဆင်းလျှောက်ပြီး ...

“ဘာလိုလို့လဲ ကျော်”

“ညနေပြန်လာရင် ပြောစရာရှိတယ်”

ဘာပြောမလို့လဲဟုမေးရန် ကြံရွယ်စဉ် ကားက တိုက်ရှေ့မှာ မောင်းထွက်သွားသည်။ ဘာပြောမှာလဲ။ ကျော်က နွေကို ဘာပြောစရာရှိလို့ အထူးတလည် မှာသွားရတာလဲ။

ဒီနေ့ စနေနေ့။ မြူးဝေဇော်နှင့်တွေ့ရန် သတိရမိသည်။ ထိုလူယုတ်မာအား သွား၍မတွေ့ချင်သော်လည်း လာမတွေ့လျှင် သားကို သူ့သားအဖြစ် မှတ်ယူလိုက်မည်ဟု အကွပ်ကိုင်သော ကြောင့် မသွားဘဲနေ၍မရချေ။

နေ လမ်းထိပ်က အအေးဆိုင်သို့ရောက်တော့ မြူးဝေဇော်က ဆိုင်ထဲမှာ ရောက်နှင့်နေသည်။ သူသည် လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်ခန့်ကလို ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်မဟုတ်တော့ဘဲ အနည်းငယ် ပြည့်လာသည်။

“ရောက်လာပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ နေရယ်”

နေ ဘာမှတုံ့ပြန်စကားမဆိုဘဲ စားခွဲ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အပိုတွေမပြောနဲ့ ပြုံးဝေဖော်၊ လိုရင်းကိုပဲ ပြောကြရအောင်”

“နေက အရင်တုန်းကအတိုင်း ဒေါသကြီးလှချည်လား”

“အဲဒါ ရှင့်ကို မဟုတ်ဘူးလေ”

နေက ဒေါသကြီးသူဟု သူဆိုသလို ဘုကျကျပဲ ဖြေလိုက်သည်။

ဤယောက်ျားနှင့်နေသည် ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ရေစက်မဆုံချင်ပါ။ မတွေ့ရတော့သည့်နှစ်များစွာတွင် အမှန်းတွေက ရပ်တန့်မသွားဘဲ ပို၍သာ တိုးတိုးလာခဲ့သည်။

“သားနဲ့ကိုယ် တစ်ခါမှ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် မတွေ့ခဲ့ရဘူး”

“ရှင် သားနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး။ သားက ရှင်သားပါလို့ သံသယဝင်နေရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ ကောင်းနေပြီလို့ စဉ်းစားလိုက်စမ်းပါ။ မြင်မြင်ကရာကလေးတိုင်းကို ငါ့ကလေးလားဆိုပြီး သံသယနဲ့ကြည့်နေရင်တော့ ဆောရီးပဲ၊ နေရဲရင့်က ရှင်သားမဟုတ်ဘူး”

“မြင်မြင်ကရာကလေးတိုင်းကို ငါ့ကလေးလားဆိုပြီး တွေးစရာမလိုမှန်း ကိုယ်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ကိုယ့်မှာ သံသယဝင်တယ်”

“အခု ကျွန်မ ပြောနေပြီပဲ၊ သံသယမဝင်ပါနဲ့”

“ကိုယ်မယုံဘူး”

“မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“နေ ကိုယ့်ကိုမှန်းလို့ ပြောနေတာမဟုတ်လား။ သားက ကိုယ့်သားပါ”

“ဒီမှာ ရှင်ပြောသမျှစကားတွေ အခုပြန်ရုပ်သိမ်းစမ်းပါ။ သားက ကျော်သွေးညီညာနဲ့နေနေသော်တို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သား။ ရှင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ... နေနဲ့ကိုယ်”

“တော်စမ်းပါ”

နေသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အတော်ခါးသီးနာကျင် သွားသည်။

“အဲဒီလို အကြောင်းတရားတွေရှိတာ ကျွန်သိတယ်၊ ရှင်လို လူမဆန်တဲ့သူကို သူငယ်ချင်းတော်မိလို့ သူ နောင်တရတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ တခြားသောယောက်ျားနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို ဘယ်ယောက်ျားက လှည်းကျိုးထမ်းမလဲ၊ ရှင်ဆိုရင်ကော ထမ်းမှာလား”

“နေ ... နေရယ်၊ နေ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်ထိ မှန်းနေခဲ့သလား။ ကိုယ်က နေ့ကို အဲဒီအဖြစ်အပျက်အတွက် ဝန်ချတောင်းပန်ဖို့ စဉ်းစားပါသေးတယ်၊ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ကလည်း အချိန်ကျနေပြီ၊ ဒီဘက်မှာလည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တဲ့ ဝိတ်နဲ့ မှားခဲ့မိတယ်၊ ကိုယ် ဟိုမှာနေတဲ့ချိန် နေ့ကို တစ်ရက်မှ

မေ့မရခဲ့ပါဘူး”

“အခု ကျွန်မက အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ပါ။ ရှင် အဲဒီလိုစကားတွေ ဆက်ပြောနေမယ်ဆိုရင် ဆော့နိုးပဲ။ သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင် မအိပ်နိုင်မစားနိုင် ဖြစ်နေရင် အခု ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရပြီပဲ။ ရှင် နောက်ထပ် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ သာယာအေးချမ်းနေတဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ဘဝကို ဘယ်အကြောင်းတရားနဲ့မှ အပျက်အစီးမခံနိုင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျော်သွေးနဲ့ခင်ပြည့်စုံတို့ ပြန်ဆက်သွယ်နေတာ နေ သိရဲ့လား”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ အိမ်အပြင်မှာ ကျော်ဟာ ဘယ်သူနဲ့ ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် သူဟာ ကျွန်မယောက်ျားပါ။ အခုနောက်ဆုံးအကြိမ် ထပ်ပြောမယ်။ ရှင် ကျွန်မတို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့။ နောက်ထပ် ထပ်ပြီးနှောင့်ယှက်ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်လိုလူကို ကျွန်မ မကြောက်ဘူး။ လူသတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးနော်”

နေက ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ပြောပြီး ထိုင်နေရာမှ အထ။

“ဟင်”

နေသည် မတ်တတ်ရပ်ရင်း တဒါငြိမ်သက်သွားသည်။ ကျော် ...

နေ့ကို ကျော် ဘယ်အချိန်ကတည်းက မြင်နေခဲ့တာလဲ။ ထိုအကြည့်ထဲမှ ဒေါသဒီဂရီကို နေ အသေအချာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကျော်က ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။

နေ ဘာကြောင့် ကျော်ကို မမြင်တွေ့ခဲ့ရတာလဲ။ မကြာခင်မှာ ဖြစ်ပွားတော့မည့် ပြဿနာသည် ...။

သို့ လွှားခနဲရောက်လာကာ ပန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကာ ရှေ့တိုးနှောက်ငင်လုပ်ရင်း ...

“ငါ မယုံဘူး။ အဲဒါကို ငါမေ့ပစ်ချင်တယ်။ နင် ဘာကြောင့် ငါ့ကို အသိမပေးရတာလဲ ပြောစမ်းပါ။ ငါက မင်းအတွက် ဘာမှတိုင်ပင်လို့မရတဲ့ကောင်လား။ အသုံးမကျတဲ့ကောင်လား”

“ဒုန်း”

“ကျော်”

နံရံကို လက်သီးနှင့် ပြေးထိုးလိုက်တာကို နေမှာ တားဆီးချိန် မရလိုက်။ ပြာခနဲထွက်လာသော သွေးတွေကြောင့် သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် ကျော်ရဲ့နှောက်မှ သိုင်းဖက်ကာ ...

“ကျော် ... အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

“ဖယ် ... ဖယ်စမ်းပါ”

“ဝုန်း”

နေ့ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ခုတင်စောင်းနှင့် နဖူးတိုက်မိသွားသည်။

“ဒီနေ့မှာ ငါ လုံးဝလက်မခံနိုင်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ငါ လက်ခံခဲ့ရတယ်။ ငါ ယုံကြည်ထားခဲ့တယ်။ နေနေသော်ဟာ ငါ့အတွက် ရဲဘော်ရဲဘက်ကောင်းဆိုပြီးတော့လေ။ အခုတော့ နင်က ငါ့နှောက်ကျောကို တားဆီးတဲ့မိန်းမ၊ ငါ့ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တဲ့မိန်းမ”

အခန်း (၃၇)

“ကျော်”

နေသည် ကျော်ကို မယုံနိုင်စွာကြည့်ရင်း ဘာစကားမှ ဆက်၍ မဆိုနိုင်တော့ချေ။
ဒီစကားသည် ကျော်နှုတ်မှ ထွက်လာတာကော ဟုတ်ရဲ့လား။

နေသည် ယခုအချိန်တော့ ကျော်ခရုမှာ မျက်ရည်ကျရှိအတွက် ရှက်စရာကောင်းတာ။ သိက္ခာကျစရာအဖြစ် မမြင်နိုင်တော့ပါ။

“နင် ... နင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

“နင်” ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်လား”

ကျော်သည် နီရဲခက်ထန်နေသော မျက်နှာနှင့် နေ့ဘေး

“နင်ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောပြီး ငါ့သိက္ခာကို မချခဲ့”

“ဘာသိက္ခာလဲ၊ မြိုးဝေဖော်ဆိုတဲ့ကောင်နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင် ငါ နင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တယ် သည်းခံနိုင်တယ်၊ အခု ... အခု ... ဒါလေး ပြောရဖို့ နင့်မှာ ဘာဝန်လေးသွားမှာလဲ”

“ငါပြောတော့ကော နင်က ပေးသွားမှာမို့လား”

“ပေးမသွားနိုင်ပါဘူး။ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေရင်တောင် ပေးမသွားဘူး။ ငါ အရမ်းဒေါသဖြစ်တယ်၊ နင် ဘာကြောင့် မပြောရတာလဲ၊ နင့်ကို စိတ်ပျက်တဲ့အထဲမှာ အဲဒါတွေလည်း ပါတယ်၊ မြူစိစိနဲ့ ဘာမှတိုင်ပင်တာမရှိဘူး”

ကျော်အချစ်တွေက နင့်ဆီမှာ ဘယ်တော့မှမရှိတူးဆိုတာ နှင်း ငြင်းမလား။ ပြည့်ရဲ့စကားသံကို ကြားယောင်မိသည်။

ထင်တော့ထင်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ပျက်တယ်ဟု ဝန်ခံလိုက်ချိန်မှာတော့ သူမဟာ ဘာကိုမှ ခံစားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ။

“နင့်အချစ်တွေ ဘယ်သူ့ဆီမှာရှိလဲ ငါသိတယ်၊ ငါ့ကို စိတ်ပျက်တယ်လို့ တွင်တွင်ပြောမနေပါနဲ့၊ နင်က နင့်အတွက် ထွက်ပေါက်ရလို့ ငါ့အပေါ် အပြစ်တွေ ပုံချနေတာ”

“ဘာပြောတယ်”

သူက မထင်မှတ်သောစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်

“နင်ပြောတာတွေကို ငါ နားမလည်ဘူး”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ ကျော်သွေးညီညွှာ နင် ငါ့ကို ထားခဲ့ချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါ့နဲ့မြိုးဝေဖော်တို့ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဖြစ်သယောင်နဲ့ နင် အတင်းစွပ်စွဲနေတာ ငါ ရင်နာတယ် သိလား”

“ကျွတ် လွဲပြီ”

လွဲပြီ။ ဟုတ်သည် အမှန်တကယ် အပြတ်အသတ်ကို လွဲနေတော့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ မြိုးဝေဖော်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲတွေ့လိုက်ရ သဖြင့် ရည်းစားလူလု အူနုကျွဲခတ်သလို ခံစားနေရသဖြင့် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ပေါက်ကွဲရခြင်းဖြစ်ပြီး အခုလို အော်ဟစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“နင် ... နင့်မှာ ဆန္ဒမရှိရင် ပြော ငါ အခုချက်ချင်း ကွာရှင်းပေးမယ်”

ထိုစကားတစ်ခွန်းသည် ထိလှထိခင်ဖြစ်နေသည့်လူနှစ်ယောက်ကို အဝေးဆုံးသို့ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သကဲ့သို့ပင်။

ဒါဟာ နေ့ရဲ့အကောင်းဆုံးလိုက်လျောလိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ရင်တွင်း နှလုံးသားတို့သည် ထွက်ခွာသွားတော့မည့်ချစ်သူ ခွဲနောက်သို့ လိုက်ပါသွား၏။

မပြောချင်ဆုံးသောစကား အမှန်းစကားကို ပြောလိုက်ရ

သဖြင့် ပါးစပ်ထဲမှာ စကားလုံးတွေက ဟကျောလျက်။ တကယ်တမ်း ပြောထွက်လိုက်သောအခါ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မနိုင်ဘဲ ပြောလိုက်မိခြင်းကြောင့် စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းချင်ပေမယ့်လည်း မရတော့ပါ။

ပြည့်က ကျော်ကို ပြန်ပေးပါတဲ့။

အခုတော့ ပျော်ရွှင်ရမယ့်သူနှစ်ယောက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသောသူတစ်ယောက်။

ကျော်ရယ် ... ငါ ဒီစကားကို နှလုံးကွဲခံပြီး ပြောနေတာကို နင် မြင်စေချင်လိုက်တာ။ သေခါနီးလူတစ်ယောက်မှာတောင် နောက်ဆုံးဆန္ဒဆိုတာ ရှိသေးတာပဲ။ မခွဲခွာကြခင်မှာ ငါ့ရဲ့ဆန္ဒက

ခေါင်းကို အလျင်အမြန် ယမ်းမိကာ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်းစေ့ပိတ်လိုက်မိသည်။

“ဪ... ဪ... နင်က ပြုံးဝေဇော်နဲ့ တွေ့ပြီးမှ ဒီစကားကို ပြောတော့တာပေါ့”

ကျော်သည် မေးရိုးကြီးတင်းလာအောင် အံ့ကြိတ်၍ တောက်ခေါက်သည်။

ကိုယ်မချစ်မိခင်က ဒီစကားမျိုးပြောပါတော့လား။ အခုတော့ ချစ်သူကို ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပိုက်ထွေးဖို့ ကြိုးစားခါမှ ချစ်သူသည် ကိုယ့်ရင်ခွင်ကို ခြေစုံကန်၍ တခြားသူရင်ခွင်ထဲ ဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

“တော်တော်ကို မာယာများတဲ့ မိန်းမ၊ အပြောင်းလဲမြန်တဲ့ မိန်းမ”

“ငါက မာယာများတယ် ဟုတ်လား။ ထားပါတော့လေ၊ နင်သာ ငါ့ကို အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်တဲ့ မိန်းမဆိုပြီး အပြင်မှာ နေချင်သလို နေခဲ့တယ်။ ငယ်ချစ်ဟောင်းနဲ့ နှစ်ပါးကြည်နေတာ”

“တော်စမ်း”

နေသည် ပြောက်တက်လာသည့် လက်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ကာ ...

“ရိုက်စမ်းပါ။ အမှန်တရားကိုပြောလို့ နင် ရင်နာနေတာလား။ ငါကလည်း အလိုမရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်မှာ ငါ့ဘဝကို အဆုံးသတ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ငါ့ကို ကွာရှင်းသက်မှတ်ထိုးပေးပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ငါ တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ထိုးပေးမယ်။ နင် ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

မျက်ရည်တွေဝဲနေသည့် ကျော်ကိုမြင်လိုက်ရချိန် နေထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့် အုပ်၍ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့၏။

“ဒုန်း”

တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်ကာ ..

ကျော်ရယ် ... ပြောလိုက်စမ်းပါ။ အချစ်အတွက် မာန

ကို မစတေးရဲတဲ့ မိန်းမဆိုပြီးတော့လေး။ တို့ ကျော်ကို အရမ်းချစ်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျော် မျက်ရည်ကျမှ တို့ပျော်ရမယ်ဆိုရင် တို့
မျက်ရည်ကျပြီး ကျော်ကို ပျော်စေမှာပါ။

ပြည့်ရှေ့ရောက်လျှင် သူမက နိုင်တယ်လို့ ပြောခံရမှာ
မှန်ပေမယ့် သူမက အမှန်တကယ် ရှုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အိပ်ရာပေါ်မှာ မှောင်အပ်၍ အရှူးတစ်ယောက်လို စကား
တတ်တွတ်ပြောရင်း မျက်ရည်တွေနှင့် ဝိုရိုက်မိလေတော့သည်။

အခန်း (၃၈)

သူဟာ တကယ်ပဲ အလဲအကွဲရှုံးခဲ့ရသည်။ မပျော်လင့်
ဘဲရခဲ့သည့် မိသားစုတာဝလေးမှာ နေသားတကျနေရင်း သားလေး
ရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရချိန် ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံးကို မေ့ဖျောက်
၍ ပျော်ရွှင်မှုအပြည့်အဝရရှိခဲ့သည်။

ထို့ပြင် အေးစက်စက်နိုင်သော နေ့အပေါ်လည်း ချစ်ခဲ့
ရသည်။

အခုတော့ ဒါဟာ အိပ်မက်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီပေါ့။
နေ နှင့်အပေါ် သံယောဇဉ်နည်းနည်းမှ မရှိဘူးလား။

“တောက်”

ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်မှုဟာ ထုနှင့်ထည်နှင့် ရှေ့မှာတွေ့
နေသည့် ကျောက်ခဲတုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်းကန်လိုက်စဉ် ခြေမတွင်

သွေးတွေ ဖြာခနဲ။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခြင်းတွေ။ ထိန်လင်းနေသည့် အိမ်ကြီးကို ကြာမြင့်စွာ ငေးကြည့်မိ၏။

လက်ထပ်ကတည်းက တစ်နေ့ ကွဲကြဲမှာဟု မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါ။

မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့ နေ့ရက်တွေကို ရောက်မလာအောင် အချိန်တွေကို ဆွဲထားလို့ရလျှင် ဆွဲထားလိုက်ချင်သည်။ လေးကန်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာရင်း စိတ်နှင့် လူနှင့်မကပ်ချေ။

သူ့ကိုကွဲပြီး မြိုးဝေဇော်ကို ပြန်လက်ခံမလိုလား။ နေ့ငါ့ရင်ကို ဘာကြောင့်မြင်အောင်မကြည့်ရတာလဲ။

အိမ်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွား၏။ ဒီတံခါးချပ်ခြားသံလို နှင်ခဲ့ငါ့ကြားမှာ ကွာရှင်းခြင်းဆိုတဲ့ တံတိုင်းကြီးတစ်ခုကို နှင် ခြားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

အတွေးတွေကို ဆက်မတွေးမိအောင် ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရမ်းရင်း သက်ပြင်းကိုရှိုက်ထုတ်ကာ တံခါးဘုသီးကို ဖြည်းဖြည်းလှည့်လိုက်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းတွန်းလိုက်သည်။

လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်သာရုံ တံခါးပွင့်သွားသော်လည်း သူ မဝင်ဖြစ်သေးချေ။ ခုတင်တိုင်ခြေတွင် ခရီးဆောင်အိတ်အနက် ရောင်သည် အဝတ်အစားထည့်ထားမှန်း အလိုလိုသိနေသည်။

“နေပါစေ ရတယ်”

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော သဘက်စောင်ကို နေ ငေးကြည့်ရင်း ဘာမှပြော၍ မထွက်တော့ချေ။ အားတင်း၍ပြုံးကာ

“စားပြီးမှသွားလေ ကျော်”

“နေနေသော်”

“ဘာလဲကျော်”

တည်ငြိမ်စွာ ခေါ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် ထူးလိုက်သော်လည်း သူက လှည့်မကြည့်ဘဲ ...

“ဝတ္တရားဆန်တဲ့စကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ နင်ကျေနပ်အောင် ငါ လက်မှတ်ထိုးပေးမှာပါ”

“နှင် ငါ့စေတနာကို ဖော်ကားလှချည်လား”

“... ”

လက်ထဲက သဘက်စောင်သည် ဘယ်သို့လွတ်ချသွားမှန်တောင် မသိတော့ဘဲ နေ သူ့ဆီသို့ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်သွားသည်။

“အခု ငါလုပ်ပေးတာ ဝတ္တရားဆန်တယ်လို့ စွပ်စွဲတာလား”

“စွပ်စွဲတယ်ဆိုတာ မသေချာဘူး။ အခု ငါက အသေအချာပြောတာ၊ ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်နေပြီပဲ ဘာမှအပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ငါ ဆုတောင်းပေး

ခဲမယ်၊ နင်နဲ့ပြည့် ရာသက်ပန်ပျော်နိုင်ကြပါစေ”

နေက ဆုတောင်းပေးပြီး အသင့်ပြင်ထားသည့် လက်ဆွဲ အိတ်ကို မ၊လိုက်စဉ် မျက်ရည်တစ်ပေါက် အိတ်ပေါ်ကျဆင်းသွားသည်။

“ကျွတ်”

သူမဘာသာ ဖြိုးဝေဇော်နှင့်ရွှေလက်တွဲဖို့အရေး ဘာကြောင့် သူနှင့်ပြည့်ကို သမုတ်ရသနည်း။

“နင့်ဘာသာ နင်ပျော်ရွှင်နိုင်ဖို့ ဆုတောင်းပါ။ ငါ့အတွက် ပူမနေနဲ့”

သူ့ကျောပြင်ကို ရီဝေစွာငေးပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည့်နှယ် နေ အိတ်ကို ဆတ်ခနဲကောက်ယူပြီး သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လိုက်စဉ် သူ့ကို မကြည့်မိအောင် ထိန်းချုပ်ရသည်က ပင်ပန်းလှသည်။

ခံစားချက်နှင့်မာနတွေ လွန်ဆွဲနေချိန် ဇူးဇူးက အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးလေးတက်လာကာ ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် ရပ်နေသောနေ့ကိုမြင်တော့ ခြေလှမ်းတန့်သွား၏။

“အောက်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် မမ”

“မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဟို”

ထစ်ငေါ့နေသော ဇူးဇူးကို နေ စိတ်မရည်သလို ကြည့်

လိုက်တော့ ...

“ဟို မခင်ပြည့်စုံတဲ့ မမနဲ့ကော၊ ဦးလေးနဲ့ပါ တွေ့ချင်တာတဲ့”

“ဟင်”

“ဘယ်လို”

ညှိုးနွမ်းနေသည့်မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲမော့ကာ နေအပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ထပ်သို့ရောက်တော့ အပေါ်ထပ်သို့ မျှော်ကြည့်နေသော ပြည့်ကို ပြုံးပြကာ ...

“ငါ့ကတိအတိုင်း ငါ လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ၊ ဒီပွဲမှာ ငါ နိုင်တယ် နော် ပြည့်၊ အဲဒါကို နင် လက်ခံသလား၊ ပြီးတော့ နင်လိုချင်တဲ့ ချစ်သူ၊ ငါ မတရားယူခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို နင်ရှေ့အရောက် ပြန်ဖို့လိုက်ပြီ”

“နင် ကျေနပ်ကြည်ဖြူတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ပြည့်က နေ့လက်ထဲက ခရီးဆောင်အိတ်ကိုကြည့်၍ တစ်လုံးချင်း အေးဆေးစွာပြောတော့ နေ ဟက်ခနဲ ရယ်သွမ်းလိုက်ပေမယ့် ရင်ဘတ်ထဲ ကျင်ရှသွားကာ ...

“ငါ ကျေနပ်ကြည်ဖြူဖို့ဆိုတာ လိုမှမလိုပဲ၊ အဓိကက နင်တို့နှစ်ယောက် ပြေလည်ဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ နောက်ပြီး ပွဲက အဆုံးသတ်သွားပြီမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဝင်လာခိုင်းလို့ မရတော့ဘူး”

“ပွဲက ပြီးသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုမှစတာ”
ထိုစကားကြောင့် နေ လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆိုဖာဘေး သို့
လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါကတော့ နှင်တို့နှစ်ယောက်အတွက်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”
“နှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ နေ”
“ဟင်”

နေ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နေ့နောက်မှာ ကပ်ပါလာ
သည့် ကျော်ကို ဘာကြောင့်သတိမရခဲ့တာလဲ။ ကျော်ဖျက်နာမှာ
အားတုံ့အားနာအမူအရာနှင့် ပြည့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ပြည့်”
“ရပါတယ်ဟာ”

မင်းသားနှင့်မင်းသမီး ပေါင်းခန်းမှာ ဗီလိန်မတစ်ယောက်
မလိုအပ်တော့တာမို့ နေ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်စဉ်။
“နေပါဦး နေ”

“သွားပါရစေ ပြည့်၊ သူ့နဲ့ငါ လမ်းခွဲဖို့ နှစ်ဦးသဘောတူ
ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“အို မဆုံးဖြတ်ရပါဘူး၊ အခု ငါလာရတာလည်း အဲဒီ
ကိစ္စကြောင့်ပဲ ကျော်”

“ဟင်”

“နေ နှင်ရဲ့အရေးမပါတဲ့အိတ်ကို အရေးတယူလုပ်မနေ

နဲ့ ခုံမှာ ခဏဝင်ထိုင်ပါဦး”
“...”

“ဟိုတုန်းက ခင်မင်ခဲ့ဖူးတာတွေနဲ့ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးဘူး
လို့ အသိအမှတ်ပြုရင် ငါပြောသလို ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်စမ်းပါ”
ရှုံးနိုင်ပြီးသားလူတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်နှစ်ယောက်
ပေါင်းပြီး အလဲထိုးချင်နေကြတာလဲ။

မငြင်းဆန်နိုင်သော ကိုယ့်အားနည်းချက်ကြောင့် ဆိုဖာ
ပေါ်မှာ လေးတွဲစွာ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

“တကယ်တော့ ကျော်နဲ့ငါက ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး
ဟိုငယ်ဘဝတုန်းကလို ဖြူစင်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ဆက်ခင်
နေကြတာပါ”

“ဟင်”

“ကျော် ငါ့ကို ခုထက်ထိ ချစ်နေသေးတယ်လို့ ပြောတာ
က တမင် နှင်မခံချင်အောင် နှင်ရဲ့စိတ်ကို စွဲလိုက်တာပါ”

အခုမှ ဒါတွေလာပြောနေတော့ကော ဘာတွေထူးတော့
မှာလဲ။ နေ့နဲ့သူက ကွာရှင်းတော့မည်။ ဘယ်လိုမှ ချွေဆက်စရာ
လမ်း မရှိတော့ပါ။

“ကျော် နှင်ကလည်း ထိုင်ပါဦး၊ နှင်တို့တွေ ဘာတွေ
ဖြစ်နေကြတာလဲ၊ တော်သေးတယ် ... ငါ အဆရာကံမြန်လို့
မဟုတ်ရင် ငါ့ပယောဂကြောင့် နှင်တို့နှစ်ယောက် ကွဲတော့မလို့”

ကျော်က ထိပ်ဆုံးတိုင်ခဲ့မှာ စိတ်မပါ။ လက်မပါနှင့် ထိုင်လေသည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ခလောက်ဆန်ခဲ့တဲ့သူက ငါပါ။ မြန်မာနိုင်ငံကို ကိုယ့်ကိုစွန့်ကိုယ် ပြန်လာခဲ့ပေမယ့် နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို လေ့လာမိတော့ နင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာရှိတဲ့ ကွာဟမှုကို ငါ သတိထားမိခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ငါ နင့်ထက် တော်သွားတာ နင် ငြင်းလို့မရဘူးနော် နေ၊ နင်က အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်လို့ လူအကြောင်း သာမန်ကာလျှံကာသိပေမယ့် ငါကတော့ လူတွေကို အကဲခတ်တဲ့နေရာမှာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် အောင် မဟော်ပေမယ့် ညံ့လည်းမညံ့ဘူး။”

ပြည့်ပြောသမျှသည် လိုရင်းကို မရောက်သဖြင့် နေကော သူပါ နားမလည်သော်လည်း ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ခဲ့သည်။

ပြည့်ကလည်း နေနှင့်ကျော် သူ့ရဲ့စကားတွေကို ဝတ္တရား ဆန်စွာ နားထောင်ပေးနေတာကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ရဲ့ အဓိကအချက်အဖြစ် ...

“ကျော်က နေ့ကို ချစ်သလို နေကလည်း ကျော်ကိုချစ် တာ ငါ သိခဲ့ရတယ်”

“အို”

နေ မျက်နှာကို ဘယ်နားမှာဝှက်ထားရမှန်း မသိအောင် ထူပူသွားကာ နီမြန်းသွားရသည်။

ပြည့် ... ပြည့် ဘာလုပ်တာလဲ။ နေ့သိက္ခာကို ချတာ လား။

“ကျော်က ဝန်ခံပေမယ့် နေက ဝန်ခံတဲ့အပြင် ငါ့ကို စိန်ခေါ်ပွဲတောင် လုပ်လိုက်သေးတယ်။ နင်တို့တွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်နေကြလျက်နဲ့ မာနတွေ ထမ်းပိုးပြီး လမ်းခွဲခွဲ ဆုံးဖြတ်တာ၊ အခု ငါ ရှင်းပြတာကို နင်တို့ နားလည်သဘော ပေါက်မှာပါ။ ငါ့ရဲ့စိတ်က နင်ထင်သလို အောက်တန်းမကွာဘူး နေ၊ အလုံးစုံမဖြူစင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ပြီးခဲ့တာတွေကို ငါ မမှပစ်နိုင်ခဲ့ ပါတယ်”

ခင်ပြည့်စုံက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေကြသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး မတ်တတ်ထရစ်ကာ ...

“အခု ငါပြောတာတွေကို နားထောင်ပြီး နင်တို့ဘာဆက် လုပ်ကြမလဲ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပြီလို့ ငါထင်တယ်။ ငါ နောက်မကွာမိဘူး နော်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ”

သူမ ကျောခိုင်းလိုက်သော်လည်း မျက်လုံးတွေက ဝေ ချင်နေသည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းတွေကို အဖြူစင်ဆုံးပြောကာ

“ကျော်နဲ့နေ အဆင်ပြေနိုင်ပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းပေးလိုက်မိတော့သည်။

ထွက်ခွာသွားသည့် ပြည့်ကို ငေးပြီး ဦးစွာအသိဝင်လာ သူက နေပါ။

ကျော်ကို မော့မကြည့်ရဲတော့ဘဲ မတ်တတ်ထရပ်တော့

“နေ”

“...”

“နင် ခုထက်ထိ နားမလည်သေးဘူးလား”

“ငါက ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ”

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့၊ ပြည့်ပြောသွားတာ တွေ နင် ကြားမှာပါ။ ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တဲ့အကြောင်း”

“အို”

သူ့ထံမှ အကြားချင်ဆုံးသောစကားဟာ ထိုစကားဖြစ် သော်လည်း နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသည့်အခါမှာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားကာ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းကွယ်ချင်တော့ သည်။

ကျော်က မတ်တတ်ရပ်နေသော နေအနီးသို့ လျှောက် လာသည်။

“ပြည့်ပြောသလို နေလည်း ငါ့ကို”

“ဘာလဲ ... ဘာမှမဟုတ်ဘူးနော်”

“ရတယ်လေ”

ကျော်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားသဖြင့် နေသည် ဆယ်ကျော် သက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ရှက်ရွံ့သွားကာ သူ့ရင်ခွင်မှ အကြောက်အလန့် ရှုန်းကန်မိ၏။

“ကျော် လွှတ်ပါ”

“လွှတ်စေချင်ရင် နေ့ဆီက ဟင့်အင်းဆိုတဲ့ အခြေတ လွဲရင် ကြိုက်သလိုဖြေ ... ရတယ်”

“တို့က မိန်းကလေးပဲ နည်းနည်းပါးပါး ပူဦးမှာပေါ့”

ရှက်ပြီးစွက်သည့် အပြုံးနှင့် နေ သူ့ကို မျက်စောင်ခပ်စွ ဖွထိုးကာ ပြောတော့ သူ့မျက်နှာက အပြုံးသည် တစ်လောကလုံး မှာ ရှိနေသော အပြုံးတွေထက် သာလွန်ကာ နေ့ကို နှည့်နှေး ထွေးစွာ ဖက်၍ ...

“ဒါကြောင့် ... နေ ငါ့ကို ကွာရှင်းဖို့ ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဇာတိကတည်းက မေးပါတော့လား”

“အို ... သူလည်း နေနဲ့ ဖြိုးဝေဇော်ရဲ့ကိစ္စ မဖြစ်နိုင် မှန်းသိရက်နဲ့ ဝုန်းဒိုင်းကျဲစရာမလိုပါဘူး”

သူ့ရင်ဘတ်မှာ မှီချပြီး နေပြောလိုက်တော့ သူ့အနား သည် နေ့နဖူးပြင်ထက် နွေးထွေးစွာ ကျရောက်လာပြီး ...

“နေရယ် ... ဘယ်အရာနဲ့မှ အစားတိုးမရအောင်ကို ချစ်တယ်၊ နေကော ပြည့်ပြောသလို ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ် လား”

နေ သူ့မျက်နှာကို အားကိုးတွယ်တာစွာ ကြည့်ပြီး ...

“နေ ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ အခုချိန်မှာ ဖြေ ရင် ကျော် နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်မှ နေ့ရဲ့ဒိုင်ယာရီ

ထဲမှာ ကျော်ကို ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန်ကတည်းက စချစ်ခဲ့သလဲ
တွေ့ရင် နေ့အချစ်တွေက ကျော်အချစ်ထက် ပိုပါလားလို့ ပြော
နေရဦးမယ်”

“နေရယ်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိခဲ့သည့် အချစ်အတွက် နေ့ရင်ဘတ်
ထဲမှာ ပျော်ရွှင်မှုပီတိတွေ ပြည့်ကျပ်ကာ ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်
တွင် ရှိသော အောင်မြင်မှုကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိချိန်၊ ဒီကမ္ဘာ
လောကတွင် နေ့ထက် ပျော်နိုင်သူ ရှိတော့မည် မထင်ချေ။

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)